

การศึกษาเปรียบเทียบคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาจีนกับภาษาไทย

นางสาวลีลาวันต์ สุรชิต

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2557
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

A COMPARATIVE STUDY OF ONOMATOPOEIA IN CHINESE AND THAI

Miss Leelawon Surachit

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts Program in Chinese

Department of Eastern Languages

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2014

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การศึกษาเปรียบเทียบคำเลียนเสียงธรรมชาติ ในภาษาจีนกับภาษาไทย
โดย	นางสาวลีลาวันต์ สุรชิต
สาขาวิชา	ภาษาจีน
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	อาจารย์ ดร.หทัย แซ่เจี๋ย

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อัครวิรุฬหการ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ประพิณ มโนมัยวิบูลย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร.หทัย แซ่เจี๋ย)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญัญพร ปริญญาอุทัย)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรีย์ ชุณหะเรืองเดช)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(Professor Hu Qingguo)

ลีลาวันต์ สุรชิต: การศึกษาเปรียบเทียบคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาจีนและภาษาไทย. (A COMPARATIVE STUDY OF ONOMATOPOEIA IN CHINESE AND THAI) อ. ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อ.ดร. หทัย แซ่เจี๋ย, 202 หน้า.

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยใน 4 ประเด็น ได้แก่ หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติ การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติ ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติ และหน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติ

จากการศึกษาพบว่าหน่วยเสียงทุกหน่วยในคำเลียนเสียงภาษาไทยสื่อความหมายของคำได้ แต่หน่วยเสียงในคำเลียนเสียงภาษาจีนส่วนใหญ่สื่อความหมายได้ ยกเว้นหน่วยเสียงวรรณยุกต์

การซ้ำคำเลียนเสียงภาษาจีนและภาษาไทยมีวิธีการซ้ำคำแบ่งเป็น 2 วิธีหลักเหมือนกันคือ ซ้ำทั้งหมด และซ้ำบางส่วน แต่มีรูปแบบการซ้ำไม่เหมือนกัน กล่าวคือการซ้ำคำเลียนเสียงภาษาจีนมี 6 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบA'A รูปแบบA'B'AB รูปแบบAA รูปแบบABAB/A'AA'A รูปแบบA'A'AA และรูปแบบABB การซ้ำคำเลียนเสียงภาษาไทยมี 6 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบA₁A₂ รูปแบบXA₁XA₂ รูปแบบAA รูปแบบABAB/A₁A₂A₁A₂ รูปแบบABCABC และรูปแบบA₁A₁A₂A₂

ความหมายของคำเลียนเสียงภาษาจีนและภาษาไทยส่วนใหญ่เหมือนกัน คิดเป็น 84% ของความหมายทั้งหมด ส่วนคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีในภาษาจีนแต่ไม่มีในภาษาไทย และคำเลียนเสียงที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาจีนรวมกันมีเพียง 16%

หน้าที่ของคำเลียนเสียงแบ่งเป็นหน้าที่ในระดับคำและหน้าที่ในระดับประโยค ในระดับคำ คำเลียนเสียงภาษาจีนเป็นส่วนประกอบของคำประสมหลายชนิดกว่าคำเลียนเสียงภาษาไทย คือ เป็นส่วนประกอบของคำนามประสม คำกริยาประสม และคำวิเศษณ์ประสม ขณะที่คำเลียนเสียงภาษาไทยเป็นส่วนประกอบของคำนามประสม และคำกริยาประสม ในระดับประโยค คำเลียนเสียงภาษาจีนทำหน้าที่เป็นหน่วยต่าง ๆ ในประโยคได้มากกว่าคำเลียนเสียงภาษาไทย คือทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา หน่วยเสริมกริยา หน่วยขยายนาม หน่วยภาคแสดง หน่วยประธาน หน่วยกรรม และหน่วยอิสระ ส่วนคำเลียนเสียงภาษาไทยทำหน้าที่ในประโยคได้เหมือนคำเลียนเสียงภาษาจีน ยกเว้นหน่วยเสริมกริยา และหน่วยกรรม

ภาควิชา : ภาษาตะวันออก ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา: ภาษาจีน ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก.....

ปีการศึกษา 2557

5480171522 : MAJOR CHINESE

KEYWORDS : ONOMATOPOEIA / COMPARATIVE STUDY / REDUPLICATION /
PHONEMES / SENTENCE ELEMENTS

LEELAWON SURACHIT : A COMPARATIVE STUDY OF ONOMATOPOEIA IN
CHINESE AND THAI. ADVISOR : HATHAI SAE-JIA, Ph.D., 202 pp.

The purpose of this research is to study and compare Chinese and Thai onomatopoeia in the following aspects: the relationship between phonemes and meanings, reduplication, word meanings and functions.

The result of the research shows that all of the phonemes in Thai onomatopoeia relate to the meanings and most of the Chinese counterparts also do so, except for the tones. Reduplication in Chinese and Thai onomatopoeia can be divided into 2 main types: full reduplication and partial reduplication. Regardless of the fact that there are six reduplication forms in both Thai and Chinese onomatopoeia, these forms, however, tend to be markedly varied between the two languages. While the reduplicating forms in Chinese onomatopoeia are A'A style, A'B'AB style, AA style, ABAB/A'AA'A style, A'A'AA style and ABB style, those of the Thai counterparts are A₁A₂ style, XA₁XA₂ style, AA style, ABAB/A₁A₂A₁A₂ style, ABCABC style and A₁A₁A₂A₂ style.

The research also shows that 84% of the objects of description appear in both languages, and the other 16% appear only in either Chinese or Thai. This can be concluded that Chinese and Thai onomatopoeic words generally share the same meanings. Onomatopoeia functions can be divided into 2 levels: word level and sentence level. In word level, Chinese onomatopoeia can be used to form more types of compound words, which are nouns, verbs and adjectives, while Thai onomatopoeia lack of the ability to form compound adjectives. Likewise, Chinese onomatopoeia's functions in sentence level slightly outnumber its Thai counterparts. It can be adverbial adjunct, complement, attributive, predicate, subject, object and independent component in the sentence. Meanwhile Thai onomatopoeia, although has almost the same functions, it lacks the ability to be adverbial adjunct and object of the sentence.

Department : Eastern Languages Student's Signature

Field of Study : Chinese Advisor's Signature

Academic Year : 2014

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ลุล่วงไปได้ด้วยความช่วยเหลือและดูแลอย่างดี ของอาจารย์ ดร.หทัย แซ่เจ็ย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งอาจารย์ได้ให้คำแนะนำและแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ และให้กำลังใจในการทำวิจัย ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ประพิณ มโนมัยพิบูลย์ ประธานกรรมการ สอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัญญพร ปริญญาวุฒิชัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรีย์ ชุณหะเรืองเดช และ Professor Hu Qingguo (胡清国) กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ช่วยตรวจแก้วิทยานิพนธ์นี้ด้วยความเอาใจใส่ ความเมตตากรุณา และความอดทนเป็นอย่างสูง พร้อมทั้ง ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในภายภาคหน้า

ขอขอบพระคุณ Associate Professor Ye Wenxi (叶文曦) ภาควิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน ที่แนะนำแนวคิดและแนะนำเอกสารภาษาจีนที่เป็น ประโยชน์อย่างยิ่งต่อวิทยานิพนธ์

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังขอขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาภาษาจีนและอาจารย์ทุกท่าน ที่คอยอบรมสั่งสอนทั้งความรู้ในตำราและนอกตำรา และคอยให้กำลังใจตลอดการศึกษาระดับปริญญาโท

ขอขอบพระคุณสมาคมตระกูลชื่อแห่งประเทศไทย (泰国徐民宗总会) ที่ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาภาษาจีนและได้มอบทุนสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดาที่เคารพรักยิ่ง และขอบคุณสมาชิกในครอบครัวจนถึงญาติมิตรที่สนับสนุนการศึกษาและอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ รวมทั้ง ขอขอบคุณเพื่อนร่วมสาขาวิชาภาษาจีน คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี การศึกษา 2554 ทุกคน รวมถึงกัลยาณมิตรท่านอื่น ๆ ที่คอยช่วยเหลือและคอยให้กำลังใจซึ่งกัน และกันเสมอ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาของการวิจัย.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
1.3 สมมติฐานในการวิจัย.....	2
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	2
1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	3
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
1.7 คำศัพท์ที่ใช้เฉพาะในวิทยานิพนธ์.....	3
2 ทบทวนวรรณกรรม.....	5
2.1 เอกสารที่เกี่ยวกับคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน.....	5
2.1.1 งานวิจัยของ Mǎ Qìngzhū.....	5
2.1.2 งานวิจัยของ Lǐ Jìng'ér.....	11
2.2 เอกสารที่เกี่ยวกับคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย.....	15
2.2.1 งานวิจัยของสรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ.....	15
2.2.2 บทความของนววรรณ พันธุ์เมธา.....	18
2.2.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับคำซ้อนและคำซ้ำ.....	19
2.3 สรุปประเด็นจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	21
3 หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน และภาษาไทย.....	23
3.1 หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน.....	23
3.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นกับการสื่อความหมาย.....	23
3.1.1.1 พยัญชนะระเบิด.....	23
3.1.1.2 พยัญชนะเสียดแทรก.....	27
3.1.1.3 พยัญชนะกักเสียดแทรก.....	30

	หน้า
3.1.1.4 พยัญชนะนาสิก.....	33
3.1.1.5 พยัญชนะข้าง.....	33
3.1.1.6 พยัญชนะกึ่งสระ.....	34
3.1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะทำกับการสื่อความหมาย.....	35
3.1.2.1 พยัญชนะทำนาสิก.....	35
3.1.2.2 ไม่มีเสียงพยัญชนะทำ.....	36
3.1.3 หน่วยเสียงสระกับการสื่อความหมาย.....	37
3.1.3.1 สระปิด.....	37
3.1.3.2 สระเปิด.....	38
3.2 หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย.....	39
3.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นกับการสื่อความหมาย.....	39
3.2.1.1 พยัญชนะระเบิด.....	39
3.2.1.2 พยัญชนะเสียดแทรก.....	43
3.2.1.3 พยัญชนะกักเสียดแทรก.....	45
3.2.1.4 พยัญชนะนาสิก.....	46
3.2.1.5 พยัญชนะกึ่งสระ.....	47
3.2.1.6 พยัญชนะควบกล้ำ.....	48
3.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะทำกับการสื่อความหมาย.....	50
3.2.2.1 พยัญชนะทำกัก.....	50
3.2.2.2 พยัญชนะทำนาสิก.....	52
3.2.2.3 ไม่มีเสียงพยัญชนะทำ.....	54
3.2.3 หน่วยเสียงสระกับการสื่อความหมาย.....	55
3.2.3.1 สระปิด – สระเปิด.....	55
3.2.3.2 สระเสียงสั้น – สระเสียงยาว.....	57
3.2.4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์กับการสื่อความหมาย.....	59
3.2.4.1 เสียงวรรณยุกต์เอก (ระดับต่ำ).....	59
3.2.4.2 เสียงวรรณยุกต์สามัญ (ระดับกลาง).....	60
3.2.4.3 เสียงวรรณยุกต์ตรี (ระดับสูง).....	60
3.2.4.4 เสียงวรรณยุกต์โท (เปลี่ยนตก).....	61
3.2.4.5 เสียงวรรณยุกต์จัตวา (เปลี่ยนขึ้น).....	61

3.3	การเปรียบเทียบหน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติ ภาษาจีนและภาษาไทย.....	62
4	การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย.....	66
4.1	การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน.....	66
4.1.1	การซ้ำบางส่วน.....	66
4.1.2	การซ้ำทั้งหมด.....	67
4.1.2.1	การซ้ำทั้งคำ.....	68
4.1.2.2	การซ้ำที่ละส่วน.....	69
4.2	การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย.....	71
4.2.1	การซ้ำบางส่วน.....	71
4.2.2	การซ้ำทั้งหมด.....	72
4.2.2.1	การซ้ำทั้งคำ.....	73
4.2.2.2	การซ้ำที่ละส่วน.....	74
4.3	การเปรียบเทียบการซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย.....	75
5	ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย.....	76
5.1	ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เหมือนกันในภาษาจีน และภาษาไทย.....	76
5.1.1	คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับคน.....	76
5.1.2	คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์.....	88
5.1.3	คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ.....	93
5.1.4	คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ.....	104
5.2	ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีในภาษาจีนแต่ไม่มีในภาษาไทย	107
5.3	ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาจีน	109
5.4	การเปรียบเทียบความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติ..... ภาษาจีนและภาษาไทย.....	112
6	หน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย.....	115
6.1	หน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน.....	115
6.1.1	หน้าที่ในระดับคำ.....	115
6.1.1.1	เป็นส่วนประกอบของคำนามประสม.....	115
6.1.1.2	เป็นส่วนประกอบของคำกริยาประสม.....	116
6.1.1.3	เป็นส่วนประกอบของคำวิเศษณ์ประสม.....	116

	หน้า
6.1.2 หน้าที่ในระดับประโยค.....	117
6.1.2.1 เป็นหน่วยขยายกริยา.....	117
6.1.2.2 เป็นหน่วยเสริมกริยา.....	119
6.1.2.3 เป็นหน่วยขยายนาม.....	119
6.1.2.4 เป็นหน่วยภาคแสดง.....	121
6.1.2.5 เป็นหน่วยประธาน.....	121
6.1.2.6 เป็นหน่วยกรรม.....	122
6.1.2.7 เป็นหน่วยอิสระ.....	122
6.2 หน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย.....	124
6.2.1 หน้าที่ในระดับคำ.....	124
6.2.1.1 เป็นส่วนประกอบของคำนามประสม.....	124
6.2.1.2 เป็นส่วนประกอบของคำกริยาประสม.....	125
6.2.2 หน้าที่ในระดับประโยค.....	125
6.2.2.1 เป็นหน่วยขยายกริยา.....	126
6.2.2.2 เป็นหน่วยขยายนาม.....	127
6.2.2.3 เป็นหน่วยภาคแสดง.....	127
6.2.2.4 เป็นหน่วยประธาน.....	127
6.2.2.5 เป็นหน่วยอิสระ.....	128
6.3 การเปรียบเทียบหน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย.....	128
6.3.1 การเปรียบเทียบหน้าที่ในระดับคำ.....	128
6.3.2 การเปรียบเทียบหน้าที่ในระดับประโยค.....	129
7 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	130
7.1 สรุปผลการวิจัย.....	130
7.2 ข้อเสนอแนะ.....	135
รายการอ้างอิง.....	136
บรรณานุกรม.....	138
ภาคผนวก.....	139
ภาคผนวก ก.....	140
ภาคผนวก ข.....	149
ภาคผนวก ค.....	160
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	202

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ตารางแสดงความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงกับลักษณะของเสียงของ Lǐ Jìng'ér....	15
2 ตารางการจับคู่กลุ่มเสียงพยัญชนะต้นกับองค์ประกอบทางความหมายที่คาด ว่าจะมีความสัมพันธ์กันโดยสรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ.....	17
3 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับคน ในภาษาจีนและภาษาไทย.....	77
4 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ ในภาษาจีนและภาษาไทย.....	88
5 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ ในภาษาจีนและภาษาไทย.....	94
6 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ ในภาษาจีนและภาษาไทย.....	104
7 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายในภาษาจีน แต่ไม่มีในภาษาไทย.....	107
8 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายในภาษาไทย แต่ไม่มีในภาษาจีน.....	109
9 ตารางเปรียบเทียบหน่วยเสียงต่าง ๆ กับการสื่อความหมายในภาษาจีน และภาษาไทย.....	130
10 ตารางเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะต้นกับการสื่อความหมายใน คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย.....	131
11 ตารางเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายกับการสื่อความหมายใน คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย.....	131
12 ตารางเปรียบเทียบหน่วยเสียงสระกับการสื่อความหมายใน คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย.....	131
13 ตารางเปรียบเทียบรูปแบบการซ้ำคำในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและ ภาษาไทย.....	132
14 ตารางเปรียบเทียบชนิดและวิธีการประสมคำที่มีคำเลียนเสียงธรรมชาติ ภาษาจีนและภาษาไทยเป็นส่วนประกอบ.....	134
15 ตารางเปรียบเทียบหน้าที่ในระดับประโยคของคำเลียนเสียงธรรมชาติ ภาษาจีนและภาษาไทย.....	134

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของการวิจัย

คำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นคำที่เกิดจากการเลียนเสียงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในธรรมชาติ เช่น เสียงคนหัวเราะคิก ๆ เสียงสุนัขเห่าโห่ ๆ เสียงระเบิดดังปัง เสียงฝนตกจ๊ก ๆ เป็นต้น แต่เสียงที่เกิดขึ้นจริงกับคำเลียนเสียงธรรมชาติไม่เหมือนกัน ดังที่พระยาอนุমানราชชน (2532: 11-12) กล่าวว่า “การเลียนเสียงธรรมชาติเพื่อนำเอาไปใช้เป็นคำพูดในภาษา ไม่จำเป็นต้องเลียนเอามาให้ถูกต้องตรงกับเสียงที่เดิยว อาจเลียนเอามาเป็นเพียงประมาณหนึ่งเท่านั้น เหตุนี้ คำซึ่งมาจากการเลียนเสียงธรรมชาติเดียวกัน อาจผิดเพี้ยนกันไปในภาษาต่าง ๆ” เช่นเดียวกับศรีจรุง บุญเจือ (2543: 31) ที่กล่าวถึงคำเลียนเสียงธรรมชาติว่า “เมื่อมนุษย์ได้ยินเสียงอะไรแล้ว ต้องการพูดถึงสิ่งนั้น ก็ทำเสียงให้เหมือนหรือคล้ายกับสิ่งนั้น เกิดเป็นคำขึ้นใช้ในภาษา แต่ละภาษาอาจจะได้ยินเสียงต่างกัน คำที่เกิดจากการเลียนเสียงจึงไม่เหมือนกัน”

ผู้วิจัยเห็นว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาจีนและภาษาไทยบางคำมีเสียงคล้ายกัน เช่น เสียงแมวร้อง ภาษาไทยคือ “เหมียว” ภาษาจีนคือ “喵” (miāo) เป็นต้น แต่บางคำก็มีเสียงแตกต่างกัน เช่น เสียงกบร้อง ภาษาไทยคือ “อ๊บ ๆ” ภาษาจีนคือ “呱呱” (guāguā) เป็นต้น เสียงบางเสียงก็มีเฉพาะในภาษาจีน เช่น เสียงอ่านหนังสือ “琅琅” (lángláng) เป็นต้น และเสียงบางเสียงก็มีเฉพาะในภาษาไทย เช่น เสียงข้างร้อง “แปร้น” เป็นต้น คำเลียนเสียงธรรมชาติทั้งภาษาจีนและภาษาไทยหลายคำเป็นคำซ้ำ ดังที่เห็นในตัวอย่างที่ยกไปข้างต้น หากเปิดพจนานุกรมค้นหาคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน จะเห็นว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติจะอยู่ในประเภทคำเลียนเสียงธรรมชาติ 拟声词 (nǐshēngcí) คือคำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นคำชนิดหนึ่งในภาษา แต่หากค้นคำเลียนเสียงธรรมชาติในพจนานุกรมไทย จะเห็นคำเลียนเสียงธรรมชาติอยู่ในประเภทคำวิเศษณ์ (ว.)

จากประเด็นต่าง ๆ ข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย มีทั้งส่วนที่เหมือนกันและส่วนที่ต่างกัน เหมาะแก่การศึกษาเปรียบเทียบ โดยจะเปรียบเทียบคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยใน 4 ประเด็น ได้แก่ หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติ การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติ ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติ และหน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติ

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาจีนและภาษาไทย 4 ประเด็น ได้แก่ หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติ การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติ ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติ และหน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติ
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยในประเด็นที่กล่าวข้างต้น

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

1. การศึกษาคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาจีนและภาษาไทยใน 4 ประเด็น ได้แก่ หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติ การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติ ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติ และหน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติ สามารถชี้ให้เห็นความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันระหว่างคำเลียนเสียงธรรมชาติทั้งสองภาษา
2. คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนเป็นคำชนิดหนึ่งในภาษา จึงอาจจะทำหน้าที่เป็นหน่วยต่าง ๆ ในประโยคได้มากกว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยซึ่งอยู่ในชนิดคำวิเศษณ์

1.4 ขอบเขตการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งเน้นศึกษาคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยที่รวบรวมจากพจนานุกรมเป็นหลัก โดยคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนรวบรวมมาจากพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน (ฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 6)¹ โดยมีเกณฑ์คือเป็นคำประเภทคำเลียนเสียงธรรมชาติ (拟声词 nǐshēngcí) และไม่รวมคำภาษาถิ่น (方言 fāngyán) ภาษาโบราณ (古语 gǔyǔ) หรือภาษาหนังสือ (书面语 shūmiànyǔ) ส่วนคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยรวบรวมจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2554 โดยมีเกณฑ์คือเป็นคำวิเศษณ์ (ว.) ที่มีนิยามคำศัพท์ว่าเป็นคำที่เกี่ยวกับ “เสียง” และไม่รวมคำที่ใช้ในวรรณกรรม (กลอน) หรือคำโบราณ (โบ)

¹ 《现代汉语词典（第六版）》 Xiàndài hànyǔ cídiǎn (dì liù bǎn)

1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ค้นคว้า รวบรวมข้อมูลและศึกษาผลงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. รวบรวมคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนจากพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน (ฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 6) และคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยจากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2554 ตามขอบเขตที่กำหนด
3. ศึกษาคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยใน 4 ประเด็น ได้แก่ หน่วยเสียงและการสื่อความหมาย การซ้ำคำ ความหมาย และหน้าที่ แล้ววิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนความต่าง
4. สรุปผลการวิจัยและตรวจสอบความถูกต้อง
5. เขียนเป็นรายงานฉบับสมบูรณ์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจหน่วยเสียงกับการสื่อความหมาย การซ้ำคำ ความหมาย และหน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย
2. ทำให้เห็นถึงความเหมือนและความต่างของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยในประเด็นที่ศึกษา
3. เป็นแนวทางในการศึกษาคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาอื่นต่อไป

1.7 คำศัพท์ที่ใช้เฉพาะในวิทยานิพนธ์

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีคำศัพท์เฉพาะซึ่งแปลมาจากคำศัพท์เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาจีนกลางดังจะแสดงไว้ในตารางข้างล่างนี้

คำศัพท์ภาษาจีนกลาง	คำอ่านสัทอักษร	คำศัพท์ที่แปลเป็นภาษาไทย
拟声词	nǐshēngcí	คำเลียนเสียงธรรมชาติ
单纯拟声词	dānchún nǐshēngcí	คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดี่ยว
合成拟声词	héchéng nǐshēngcí	คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำประสม
重叠式	chóngdié shì	รูปแบบการซ้ำคำ

简单重叠	jiǎndān chóngdié	ซ้ำแบบธรรมดา
变音重叠	biànyīn chóngdié	ซ้ำแบบเปลี่ยนเสียง
完全重叠	wánquán chóngdié	ซ้ำทั้งหมด
不完全重叠	bù wánquán chóngdié	ซ้ำไม่ทั้งหมด
整体重叠	zhěngtǐ chóngdié	ซ้ำทั้งคำ
局部分别重叠	júbù fēnbíe chóngdié	ซ้ำทีละส่วน
拟声数量结构	nǐshēng shùliàng jiégòu	โครงสร้างคำเลียนเสียงบอกปริมาณ
主语	zhǔyǔ	หน่วยประธาน
谓语	wèiyǔ	หน่วยภาคแสดง
动语	dòngyǔ	หน่วยกริยา
宾语	bīnyǔ	หน่วยกรรม
定语	dìngyǔ	หน่วยขยายนาม
状语	zhuàngyǔ	หน่วยขยายกริยา
补语	bǔyǔ	หน่วยเสริมกริยา
中心语	zhōngxīn yǔ	หน่วยหลัก
独立语	dúlìyǔ	หน่วยอิสระ
名词	míngcí	คำนาม
动词	dòngcí	คำกริยา
形容词	xíngróngcí	คำวิเศษณ์
性质形容词	xìngzhì xíngróngcí	คำวิเศษณ์บอกลักษณะ
状态形容词	zhuàngtài xíngróngcí	คำวิเศษณ์บอกภาวะ
偏正式	piān zhèng shì	แบบขยาย - หลัก
主谓式	zhǔwèi shì	แบบประธาน - กริยา
述宾式	shùbīn shì	แบบกริยา - กรรม
述补式	shùbǔ shì	แบบกริยา - ส่วนเสริม
附加式	fùjiā shì	แบบต่อเติม
联合式	liánhé shì	แบบเชื่อมรวม

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนมีจำนวนมากและเนื้อหาหลากหลาย มีทั้งที่วิเคราะห์เฉพาะคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนเอง และที่เปรียบเทียบคำเลียนเสียงภาษาจีนกับคำเลียนเสียงภาษาอื่น บางบทความวิเคราะห์เฉพาะด้านใดด้านหนึ่งของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน บางบทความก็วิเคราะห์หลายด้าน ซึ่งเอกสารหรืองานวิจัยแต่ละเรื่องมีเนื้อหาที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะกล่าวถึงเฉพาะเอกสารที่น่าสนใจ และเกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา ดังนี้

2.1.1 งานวิจัยของ Mǎ Qìngzhū

Mǎ Qìngzhū (马庆株, 2002: 229-261) ให้ความสำคัญเรื่องโครงสร้างของคำเลียนเสียงธรรมชาติ โดยแบ่งคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่ คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดี่ยว (单纯拟声词 dānchún nǐshēngcí) และคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำประสม (合成拟声词 héchéng nǐshēngcí)

คำเลียนเสียงที่เป็นคำเดี่ยว คือคำเลียนเสียงที่ประกอบด้วยหน่วยคำ¹หน่วยเดียว แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ คำเลียนเสียงพยางค์เดี่ยว (รูปแบบ A) เช่น 啪 pā 咚 dōng 吱 sī 咣 guāng เป็นต้น และคำเลียนเสียงสองพยางค์ที่ไม่ซ้ำเสียงพยัญชนะต้น (รูปแบบ AB) เช่น 扑通 pūtōng 吧唧 bāji 呼啦 hūlā 哼哧 hēngchī เป็นต้น

คำเลียนเสียงที่เป็นคำประสม ส่วนใหญ่เป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติในรูปแบบการซ้ำคำ² มีวิธีการซ้ำ 2 วิธีหลักโดยใช้โครงสร้างของหน่วยคำเป็นเกณฑ์ ได้แก่ การซ้ำคำแบบธรรมดา (简单重叠 Jiǎndān chóngdié) และการซ้ำคำแบบเปลี่ยนเสียง (变音重叠 Biànyīn chóngdié) การซ้ำคำแบบธรรมดา หน่วยคำทั้งสองมีโครงสร้างเหมือนกัน เช่น 当当 dāngdāng 扑通扑通 pūtōngpūtōng เป็นต้น ส่วนการซ้ำคำแบบเปลี่ยนเสียง โครงสร้างของหน่วยคำทั้งสองไม่เหมือนกัน แต่มีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ เช่น 劈啪 pīpā 哗

¹ ปัจจุบันนิยมให้นิยาม “หน่วยคำ (morpheme)” ว่าหมายถึงหน่วยเล็กที่สุดที่มีความหมาย (สุนันท์ อัญชลินกุล, 2556:3) หน่วยคำ 1 หน่วยอาจจะมีพยางค์เดี่ยวหรือหลายพยางค์ก็ได้ เช่น คำว่า “กา” มี 1 พยางค์ 1 หน่วยคำ คำว่า “อุงุ่น” มี 2 พยางค์ แต่มี 1 หน่วยคำ เนื่องจากเมื่อแยกพยางค์เป็น “อ(ะ)” “(ห)งุ่น” แล้วไม่มีความหมาย เป็นต้น

² ในภาษาจีน การซ้ำคำ (重叠式 chóngdiéshì) เป็นวิธีการสร้างคำประสม (合成词 héchéngcí) แบบหนึ่ง (Huáng, Bóróng and Liào, Xùdōng, 1997: 1: 252)

嘀吧嗒 bídībādā เป็นต้น โดยหน่วยเสียงของหน่วยคำข้างหน้า (หน่วยคำตาม) เป็นรูปเปลี่ยน (allomorph) ของหน่วยเสียงของคำข้างหลัง (หน่วยคำตั้ง) การซ้ำคำแบบเปลี่ยนเสียงก็คือการซ้ำคำแบบเปลี่ยนเสียงสระ โดยเปลี่ยนเป็นสระ i/i/ แต่ซ้ำหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย เช่น 丁当 dīngdāng 噼里啪啦 pīlipālā เป็นต้น

กรณีที่เมื่อเปลี่ยนเป็นสระ i/i/ แล้วพยัญชนะต้นไม่สามารถประสมกับสระ i/i/ ได้ พยัญชนะต้นจะกลายเสียง มีหลักการกลายเสียงดังนี้

- พยัญชนะโคนลิ้นกับเพดานอ่อน (舌面后音 shémiàn hòu yīn) g/k/ k/ k'/ h/x/ จะกลายเสียงเป็นพยัญชนะลิ้นส่วนหน้ากับปุ่มเหงือก (舌面前音 Shémiàn qián yīn) j/tɕ/ q/tɕ'/ x/ɕ/ ตามลำดับ เช่น 叽嘎 jīgā 奇零喀唧 qí líng kā lāng 希里哗啦 xī lǐ huā lā เป็นต้น
- พยัญชนะปลายลิ้นกับหลังฟัน (舌尖前音 shéjiān qián yīn) z/ts/ c/ts'/ s/s/ กับพยัญชนะปลายลิ้นกับเพดานแข็งส่วนหน้า (舌尖后音 Shéjiān hòu yīn) zh/tʂ/ ch/tʂ'/ sh/s/ จะกลายเสียงเป็นพยัญชนะ j/tɕ/ q/ tɕ'/ x/ɕ/ เช่น 唧喳 jīzhā 噉里喳啦 qīlǐchā lā 青零仓唧 qīng líng cāng jī เป็นต้น

การซ้ำคำมีหลักเกณฑ์และรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

(1) การซ้ำคำแบบเปลี่ยนเสียง(สระ)

(1.1) การซ้ำคำเดี่ยวพยางค์เดียว

มีรูปแบบเดี่ยวคือรูปแบบ A'A กำหนดให้หน่วยคำตั้งแทนด้วย A หน่วยคำตามแทนด้วย A' ซ้ำพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย แต่เปลี่ยนเสียงสระเป็นสระ i/i/

ตัวอย่าง 冬 dōng —> 丁冬 dīngdōng

啪 pā —> 劈啪 pīpā

โดยทั่วไปคำซ้ำรูปแบบ A'A มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงระเบิด คำซ้ำ

รูปแบบ A'A มีจำนวนไม่มาก แต่ความถี่ในการใช้สูง เช่น 乒乒

pīngpāng 噼啪 pīpā 滴答 dīdā 剔踏 tītā 丁冬 dīngdōng เป็นต้น

ส่วนคำซ้ำที่พยัญชนะต้นกลายเสียงเพราะไม่สามารถประสมกับสระ i/i/ ได้ เช่น 叽嘎 jīgā 叽咕 jīgū 唧喳 jīzhā เป็นต้น

(1.2) การซ้ำคำเดี่ยวสองพยางค์

การซ้ำคำเดี่ยวสองพยางค์มี 2 รูปแบบ ดังนี้

1) รูปแบบ A'B'AB

คือ การซ้ำคำแบบเปลี่ยนเสียงจากคำเดี่ยวสองพยางค์ โดยหน่วยคำตั้ง

แทนด้วย AB หน่วยคำตามแทนด้วย A'B' ซ้ำพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย แต่เปลี่ยนเสียงสระเป็นสระ i /i/

ตัวอย่าง 当啷 dānglāng —> 丁零当啷 dīnglíngdānglāng
 嘟噜 dūlū —> 嘀里嘟噜 dīlǐdūlū
 扑通 pūtōng —> 劈听扑通 pītīngpūtōng

2) รูปแบบ A'BAB

คือ การซ้ำคำแบบเปลี่ยนเสียงจากคำเดี่ยวสองพยางค์ AB แต่เปลี่ยนเสียงสระของพยางค์ A เท่านั้น พยางค์ B เหมือนเดิม

ตัวอย่าง 啪嗒 pādā —> 噼嗒啪嗒 pīdāpādā
 嘎瞪 gādēng —> 叽瞪嘎瞪 jīdēnggādēng
 喀哧 kāchī —> 奇哧喀哧 qíchīkāchī

(2) การซ้ำคำแบบธรรมดา

แบ่งออกเป็นสองประเภทคือ การซ้ำทั้งหมด (完全重叠 wánquán chóngdié) และการซ้ำไม่ทั้งหมด (不完全重叠 bù wánquán chóngdié)

(2.1) การซ้ำทั้งหมด

แบ่งออกเป็น การซ้ำทั้งคำ (整体重叠 zhěngtǐ chóngdié) และการแยกซ้ำทีละส่วน (局部分别重叠 júbù fēnbíe chóngdié) ดังนี้

1) การซ้ำทั้งคำ มีรูปแบบดังนี้

1.1) การซ้ำคำเลียนเสียงพยางค์เดี่ยวทั้งคำ

มีรูปแบบการซ้ำดังนี้ รูปแบบ AA รูปแบบ AAA รูปแบบ AAAA

ตัวอย่าง

A	—>	AA	AAA	AAAA
嗒	—>	嗒嗒	嗒嗒嗒	嗒嗒嗒嗒
dā		dādā	dādādā	dādādādā
唰	—>	唰唰	唰唰唰	唰唰唰唰
shuā		shuāshuā	shuāshuāshuā	shuāshuāshuāshuā

1.2) การซ้ำคำเลียนเสียงสองพยางค์ทั้งคำ

ซ้ำคำเดี่ยวสองพยางค์ AB สองครั้ง เป็น ABAB และคำซ้ำแบบเปลี่ยนเสียง A'A สองครั้ง เป็น A'AA'A ตัวอย่างเช่น

ABAB	扑通扑通	咕咚咕咚
	pūtōngpūtōng	gūdōnggūdōng
	当啷当啷	呼哧呼哧
	dānglāngdānglāng	hūchīhūchī
A'A A'A	乒乒乒乒	噼啪噼啪
	pīngpāngpīngpāng	pīpāpīpā

丁冬丁冬 唧喳唧喳
dingdōngdingdōng jīzhājīzhā

2) การซ้ำที่ละส่วน

การซ้ำที่ละส่วนมีรูปแบบเดียว คือรูปแบบ A'A'AA เกิดจากการนำคำซ้ำแบบเปลี่ยนเสียง A'A มาแยกซ้ำที่ละส่วน มีกระบวนการซ้ำคำจากคำเดียวดังนี้ A → A'A → 2A'+2A = A'A'AA

ตัวอย่าง 劈啪 pīpā —— > 劈劈啪啪 pīpīpāpā

丁当 dīngdāng ——> 丁丁当当 dīngdīngdāngdāng

叽嘎 jīgā —— > 叽叽嘎嘎 jījīgāgā

คำรูปแบบ AB เป็นคำเดี่ยว มีหน่วยคำเดี่ยวไม่สามารถแยกได้ ดังนั้นไม่สามารถซ้ำเป็นรูปแบบ AABB ได้ แต่คำรูปแบบ AB บางคำมีการซ้ำแบบ AABB เช่น 吱吱扭扭 zīzīniǔniǔ 吱吱啦啦 sīsīlālā 轰轰隆隆 hōnghōnglōnglōng เป็นต้น เนื่องจากอาจจะได้รับอิทธิพลจากคำเลียนเสียงที่ซ้ำบ่อย เช่น 丁丁当当 dīngdīngdāngdāng 滴滴答答 dīdīdādā 劈劈啪啪 pīpīpāpā หรือคำวิเศษณ์บอกภาวะ (状态形容词 zhuàngtài xíngróngcí) เช่น 干干净净 gāngānjìngjìng 漂漂亮亮 piàopiàoliàngliàng การซ้ำคำในรูปแบบ AABB พบน้อย และไม่สามารถซ้ำเป็นรูปแบบ AAABBB ได้ เช่น *吱吱吱扭扭扭 zīzīzīniǔniǔniǔ *吱吱吱啦啦啦 sīsīsīlālālā

(2.2) การซ้ำไม่ทั้งหมด

นำคำเลียนเสียงสองพยางค์รูปแบบ A'A และรูปแบบ AB มาซ้ำไม่ทั้งหมด ดังนี้

1) การซ้ำคำรูปแบบ A'A

สามารถซ้ำเป็นรูปแบบ A'A'A และรูปแบบ A'AA ได้ เช่น

A'A'A 乒乒乓乓 劈劈啪 滴滴答

pīngpīngpāng pīpīpā dīdīdā

A'AA 乒乒乓乓 劈啪啪 滴答答

pīngpāngpāng pīpāpā dīdādā

ส่วนที่เป็นหน่วยคำตาม A' สามารถซ้ำได้หลายครั้ง เช่น

A'A'A'A 乒乒乓乓 丁丁丁当

pīngpīngpīngpāng dīngdīngdīngdāng

A'A'A'A'A 乒乒乓乓 丁丁丁丁当

pīngpīngpīngpīngpāng dīngdīngdīngdīngdāng

2) การซ้ำคำรูปแบบ AB

2.1) ซ้ำพยางค์หลัง B เป็นรูปแบบ ABB เช่น

当唧唧	咣唧唧	扑棱棱
dānglānglāng	guānglānglāng	pūlēnglēng
轰隆隆	吧嗒嗒	扑冬冬
hōnglōnglōng	bādādā	pūdōngdōng

พยางค์หลัง B สามารถซ้ำได้หลายครั้ง เช่น

呼隆隆隆	轰隆隆隆
hūlōnglōnglōng	hōnglōnglōnglōng
当唧唧唧	唰啦啦啦
dānglānglānglāng	shuālālālā

2.2) ซ้ำพยางค์หน้า A โดยการนำไปไว้หลังคำรูปแบบ AB กลายเป็น

รูปแบบ ABA เช่น

当令当	呱唧呱	嘎吱嘎
dānglīngdāng	guājīguā	gāzhīgā

Mǎ Qìngzhū วิเคราะห์ว่าโครงสร้างของคำเลียนเสียงธรรมชาติทั้ง 2 ประเภทดังกล่าว มีผลต่อการทำหน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติในประโยค คำเลียนเสียงธรรมชาติมีหน้าที่หลักในประโยคคือเป็นหน่วยขยายกริยา และสามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยอื่นในประโยคได้ แต่ก็ไม่สามารถกล่าวเหมารวมได้เช่นนั้นเสียทีเดียว เนื่องจากโครงสร้างคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ต่างกันทำให้หน้าที่ในประโยคต่างกันด้วย กล่าวคือคำเลียนเสียงที่เป็นคำประสมสามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยในประโยคได้ 6 หน่วย ได้แก่ หน่วยประธาน³ หน่วยขยายกริยา หน่วยขยายนาม หน่วยภาคแสดง หน่วยเสริมกริยา และหน่วยกรรม ส่วนคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำมูลทำหน้าที่เป็นหน่วยในประโยคได้ 3 หน่วย ได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยขยายกริยา และหน่วยกรรม

คำเลียนเสียงธรรมชาติทั้งที่เป็นคำมูลและคำประสม เมื่อทำหน้าที่ในประโยคสามารถเขียนอยู่ในรูปวลีได้โดยเติมเลขจำนวนและคำลักษณนามไปข้างหลัง กลายเป็นคำเลียนเสียงรูปวลีบอกปริมาณ (拟声数量结构 Nǐ shēng shùliàng jiégòu) มีหลักการโดยสังเขปดังนี้

1. คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำมูล คำบอกจำนวนเป็นหนึ่ง (一 yī) เท่านั้น คำลักษณนามส่วนใหญ่เป็นคำว่า 声 shēng (เสียง) และ 下子 xiàzi (ครั้ง) และยังมีคำนามเกี่ยวกับเครื่องมือหรืออวัยวะที่กลายเป็นคำลักษณนามของกริยา เช่น 拳 quán (หมัด) 脚 jiǎo (เท้า) 口 kǒu (ปาก) 巴掌 bāzhang (ฝ่ามือ) 枪 qiāng (ปืน) 炮 pào (ประทัด)

³ Mǎ Qìngzhū (2002: 250-251) รวมอนุประโยคอิสระกับหน่วยประธานเป็นหัวข้อเดียวกัน (独立分句和主语 dúlì fēnjù hé zhǔyǔ) เนื่องจากคำเลียนเสียงที่ทำหน้าที่เป็นอนุประโยคอิสระ บางกรณีสามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานด้วย แต่ผู้วิจัยระบุเฉพาะหน่วยประธาน

刀 dāo (มีด) 剪子 jiǎnzi (กรรไกร) 锤子 chuízi (ค้อน) 斧子 fǔzi (ขวาน) 箭 jiàn (ธนู)
鞭子 biānzi (แส้) เป็นต้น ดังตัวอย่าง

轰一声	当一下 (子)	啜一脚
hōng yì shēng	dāng yí xià (zi)	tāng yì jiǎo
(ดังครืนหนึ่ง)	(ดังตังหนึ่ง)	(เตะหนึ่งป้าบ)
叭一箭	噔的一拳	咕嘟一下 (子)
bā yì jiàn	dēng de yì quán	gūdū yí xià (zi)
(ยิงธนูหนึ่งฉีก)	(ต่อยหนึ่งกรวม)	(กรับหนึ่ง)

คำเลียนเสียงธรรมชาติพยางค์เดียวในรูปวลีบอกปริมาณมักเติมคำช่วย 的 de ระหว่าง
คำเลียนเสียงกับคำบอกจำนวนด้วย เช่น 啪的一声 pā de yì shēng (ปังหนึ่งเสียง) 轰的一声
hōng de yì shēng (ดังหนึ่งครืน) ส่วนคำสองพยางค์ส่วนใหญ่ไม่เติมคำช่วย 的 de

2. คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำประสม ถ้าลักษณะนามเป็นคำว่า 声 shēng (เสียง)
หรือคำที่แทนด้วยคำว่า 声 shēng (เสียง) ได้ คำบอกจำนวนเป็นหนึ่งในไม่ได้ เช่น

通通两声	吧吧两巴掌
tōngtōng liǎng shēng	ba ba liǎng bāzhāng
ตึง ๆ สองครั้ง	ปรบมือแปะ ๆ สองครั้ง
梆梆梆三下	丁当两锤子
bāng bāng bāng sān xià	dīngdāng liǎng chuízi
ปังปังปังสามครั้ง	ตอกตะปูโป๊ก ๆ สองครั้ง

แต่ถ้าคำลักษณะนามเป็นคำลักษณะนามที่ใช้กับสมุหนาม คำบอกจำนวนเป็นหนึ่งในได้ เช่น

噔噔噔一通 (跑)	嗒嗒嗒一阵枪声
dēngdēngdēng yí tòng (pǎo)	dādādā yí zhèn qiāng shēng
วิ่งตึงตึงตึงรวดเดียว	ยิงปืนปังปังปังระยະหนึ่ง
啪啪啪一顿 (打)	丁零当啷一阵 (响)
pāpāpā yí dùn (dǎ)	dīnglíngdānglāng yí zhèn (xiǎng)
ต่อยป้าบป้าบป้าบหนึ่งยก	ดังกิ่งกริ่งระยະหนึ่ง

คำเลียนเสียงธรรมชาติในรูปวลีบอกปริมาณทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา หน่วยภาค
แสดง หน่วยกรรมและหน่วยประธานได้ ดังตัวอย่าง

1) เป็นหน่วยขยายกริยา

他回身把门框啷一声关上了。

Tā huíshēn bǎ mén kuānglāng yì shēng guānshàngle.

เขากลับไปปิดประตูดังปัง

2) เป็นหน่วยภาคแสดง

我啪的一鞭子，这牛不让打啊！

Wǒ pā de yì biānzi, zhè niú bù ràng dǎ a!

ฉัน(ฟาดแส้ดัง)ขยับหนึ่งที่ วัวตัวนี้มันไม่ยอมให้ตีอะ

3) เป็นหน่วยกรรม

只听得刺拉一声，方平的皮肤就都烧焦了。

Zhǐ tīng dé cīlā yì shēng, fāng píng de pífū jiù dōu shāo jiāole.

ได้ยิน(เสียง)ฉ่า ผิวนองฟางผิงไหม้เกรียมแล้ว

4) เป็นหน่วยประธาน

一个成熟的木瓜落进湖里，咕咚一声吓得兔子拔腿就跑。

Yí gè chéngshú de mùguā luò jìn hú lǐ, gūdōng yì shēng xià dé tùzǐ báituǐ jiù pǎo.

มะละกอสุกตกลงไปในทะเลสาบ ตุ้ม ทำเอากระท่าตกใจวิ่งหนีไป

2.1.2 งานวิจัยของ Lǐ Jìng'ér

Lǐ Jìng'ér (李镜儿, 2006: 49-92) แบ่งคำเลียนเสียงธรรมชาติโดยใช้วัตถุที่ถูกเลียนเสียงเป็นเกณฑ์ แบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่ คำเลียนเสียงเกี่ยวกับคน คำเลียนเสียงเกี่ยวกับสัตว์ คำเลียนเสียงเกี่ยวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ คำเลียนเสียงเกี่ยวกับสิ่งของ และคำเลียนเสียงอื่น ๆ ดังนี้

(1) คำเลียนเสียงเกี่ยวกับคน

เสียงที่เกี่ยวกับคนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ เสียงที่แสดงความรู้สึก และเสียงที่แสดงการกระทำ เสียงที่แสดงความรู้สึกของคน เช่น เสียงหัวใจเต้น ชีพจรเต้น และเลือดไหลเวียน เป็นต้น เสียงที่แสดงการกระทำ เช่น เสียงหัวเราะ ร้องไห้ น้ำตาหยด พุด จุบ โห่ร้อง หายใจ กิน ตีมี กรน ไอ อาเจียน ประมมือ กระทืบเท้า ท้องร้อง เป็นต้น

(2) คำเลียนเสียงเกี่ยวกับสัตว์

ส่วนใหญ่เป็นคำเลียนเสียงร้องหรือคำรามของสัตว์ชนิดต่าง ๆ เช่น นก แมลง กบ วัว หนู หมู แมว สุนัข ม้า เป็นต้น นอกจากนั้นเป็นเสียงจากการกระทำของสัตว์ เช่น เสียงนกบิน เป็นต้น

(3) คำเลียนเสียงเกี่ยวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ

คำเลียนเสียงเกี่ยวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ เช่น เสียงฝน เสียงฟ้าร้อง เสียงไฟลุก และเสียงน้ำไหล เป็นต้น

(4) คำเลียนเสียงเกี่ยวกับสิ่งของ

เสียงกระทบ เคาะตี เสียดสี กลิ้งตก ถล่ม ฉีกขาด หรือแตกหักไม่ว่าจะเกิดจากคนกับคน คนกับสิ่งของ หรือสิ่งของกับสิ่งของล้วนรวมอยู่ในคำเลียนเสียงประเภทนี้

- (5) คำเลียนเสียงที่แบ่งประเภทโดยใช้เสียงของสิ่งของเป็นเกณฑ์
คำเลียนเสียงธรรมชาติยังสามารถใช้เสียงของสิ่งของเป็นเกณฑ์ได้ ได้แก่ เสียง
กระทบ เสียงเคาะตี เสียงเสียดสี เสียงของกลิ้ง เสียงของหล่น เสียงพังทลาย
เสียงระเบิด เสียงของแตก เป็นต้น

ในงานวิจัย Lǐ Jìng'ér กล่าวถึงลักษณะเด่นของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน ซึ่ง
ลักษณะเด่นที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษามี 3 ประการ ได้แก่ ลักษณะเด่นในการสร้างประโยค
ลักษณะเด่นในการสร้างคำ และลักษณะเด่นทางด้านความหมาย สรุปโดยสังเขปได้ดังนี้

- (1) ลักษณะเด่นในการสร้างประโยค

Lǐ Jìng'ér กล่าวว่าคุณสมบัติเด่นของคำเลียนเสียงธรรมชาติคือ สามารถเป็น
ประโยคโดยลำพังได้ ดังตัวอย่าง

A: 青蛙鸣叫中文怎么说?

Qīngwā míngjiào zhōngwén zěnmě shuō?

กบภาษาจีนร้องอย่างไร

B: 哇哇。

Wāwā.

วาวา

นอกจากนี้ คำเลียนเสียงยังสามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยต่าง ๆ ในประโยคได้ 6
หน่วย ได้แก่ หน่วยขยายกริยา หน่วยภาคแสดง หน่วยเสริมกริยา หน่วยขยายกริยา หน่วย
กรรม และหน่วยประธาน โดยส่วนใหญ่จะทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา หน่วยภาคแสดง และ
หน่วยเสริมกริยา

- (2) ลักษณะเด่นในการสร้างคำ

Lǐ Jìng'ér อธิบายว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติมักจะเป็นองค์ประกอบพื้นฐานใน
การสร้างคำ โดยสามารถสร้างคำจาก “คำ” เลียนเสียงธรรมชาติ หรือสร้างคำจาก “หน่วยคำ”
เลียนเสียงธรรมชาติ คำเลียนเสียงบางคำเป็นส่วนประกอบของโครงสร้างคำ คำเลียนเสียงบาง
คำสามารถกลายเป็นคำนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์ได้ Lǐ Jìng'ér วิเคราะห์คุณสมบัติในการ
สร้างคำของคำเลียนเสียงธรรมชาติโดยใช้มุมมองทางทฤษฎีการสร้างคำ (造词法 zàocífǎ)
ดังนี้

- 1) สร้างคำนาม

คำเลียนเสียงธรรมชาติสร้างเป็นคำนามได้ 2 แบบคือ เป็นคำประสมแบบ
ขยาย-หลัก และเป็นคำประสมแบบต่อเติม

- 1.1) คำประสมแบบขยาย-หลัก

คำเลียนเสียงธรรมชาติบางคำประสมกับคำนาม กลายเป็นคำประสม
เช่น

拨浪鼓	布谷鸟	蹦蹦车
bōlanggǔ	bùgǔniǎo	bēngbēngchē
กลองชนิดหนึ่ง	นกคัคคู	รถสามล้อชนิดหนึ่ง
嘟嘟车	嘎嘎鸡	呱嗒板
dūdūchē	gāgājī	guādābǎn
รถตุ๊กตุ๊ก	นกชนิดหนึ่ง	เครื่องเคาะจังหวะ

1.2) คำประสมแบบต่อเติม

คำเลียนเสียงธรรมชาติบางคำเติมปัจจัยข้างหลัง กลายเป็นคำนาม ส่วนใหญ่เป็นภาษาถิ่น เช่น 咩子 miēzi หมายถึงลูกวัว เป็นภาษาถิ่นปักกิ่ง 蹦蹦子 bēngbēngzi หมายถึงรถจักรยานยนต์สามล้อ เป็นภาษาถิ่นซานตง 梆子 bāngzi หมายถึงกระบอกลมไม้ไผ่ที่สมัยก่อนคนขายของจะเคาะเพื่อเรียกลูกค้า เป็นต้น

2) สร้างคำกริยา

คำเลียนเสียงธรรมชาติสร้างเป็นคำกริยาได้ 3 แบบ คือ แบบขยาย-หลัก แบบกริยา-กรรม และกลายเป็นคำกริยา

2.1) แบบขยาย-หลัก

คำเลียนเสียงธรรมชาติและคำกริยาประสมกันเป็นคำกริยารูปแบบขยาย-หลัก เช่น

哄传	哄笑	轰鸣
hōng chuán	hōngxiào	hōngmíng
ลือต่อ ๆ กัน	หัวเราะเฮฮา	ดังอึกทึก
轰响	轰嚷	呼啸
hōngxiǎng	hōngrǎng	hūxiào
ดังอึกทึก	ลือต่อ ๆ กัน	กรี๊ดร้อง

2.2) แบบกริยา-กรรม

กริยาส่วนใหญ่เป็นคำว่า “打 dǎ” เช่น

打喳喳	打嘟嘟	打哈哈
dǎchāchā	dǎdēde	dǎhāhā
กระซิบกระซาบ	(ฟัน)กระทบกึก ๆ	ล้อเล่น
打呼呼	打呼噜	打哈欠
dǎhūhu	dǎhūlu	dǎhāqian
กรน	กรน	หาว

2.3) กลายเป็นคำกริยา

ส่วนใหญ่เป็นคำเลียนเสียงสองพยางค์ พยางค์ที่สองเป็นเสียงเบา เช่น

吧嗒	吧唧	滴答
bāda	bāji	dīda
ขมุบขมิบ	ขมุบขมิบ	หยดลง

嘟噜	出溜	哼唧
dūlu	chūliu	hēngji
ห้อย, หดหู่	ลื่น	ฮัมเพลงหรือพูดเบา ๆ

3) สร้างคำวิเศษณ์

คำเลียนเสียงธรรมชาติสร้างเป็นคำวิเศษณ์ได้ 5 แบบ คือ แบบกริยา-ส่วนเสริม แบบขยาย-หลัก แบบประธาน-กริยา แบบเชื่อมรวม และแบบต่อเติม

3.1) แบบกริยา-ส่วนเสริม

คำเลียนเสียงธรรมชาติบางคำประสมกับคำกริยา บางคำประสมกับคำวิเศษณ์แล้วกลายเป็นคำวิเศษณ์แบบกริยา-ส่วนเสริม คำวิเศษณ์ยังแบ่งย่อยได้อีก 2 ประเภท ดังนี้

3.1.1) คำวิเศษณ์บอกลักษณะ เช่น

硬梆	紧巴	乱哄
yìngbāng	jǐnbā	luànhōng
แข็งเป็ง	แน่นเปรี๊ยะ	สะเปะสะปะ

3.1.2) คำวิเศษณ์บอกภาวะ เช่น

气吁吁	紧巴巴	娇滴滴
Qìxūxū	jǐnbābā	jiāodīdī
หอบแฮก	ชักหน้าไม่ถึงหลัง	งดงามน่ารัก
乐呵呵	乱哄哄	热乎乎
lèhēhē	luànhōnghōng	rèhūhū
ดีใจ	ดั่งเซ็งแซ่	ร้อนอบอวล

3.2) แบบขยาย-หลัก เช่น

梆硬	滴溜圆	嘎嘣脆
bāngyìng	dīliūyuán	gābēngcuì
แข็งเป็ง	กลมดิก	กรุบกรอบ

3.3) แบบเชื่อมรวม

คำเลียนเสียงกับคำเลียนเสียง หรือคำกริยา หรือคำวิเศษณ์เชื่อมกันกลายเป็นคำวิเศษณ์ เช่น

轰轰烈烈	乱乱哄哄	磕磕撞撞
hōnghōnglièliè	luànluànhōnghōng	kēkēzhuàngzhuàng
อย่างกระตือรือร้น	ดั่งเอะอะวุ่นวาย	(เดิน)โซซัดโซเซ

3.4) แบบต่อเติม

เติมปัจจัย “然 rán” ท้ายคำเลียนเสียงธรรมชาติ

轰然	哄然	霍然
hōngrán	hōngrán	huòrán
เสียงดังอีกที	เสียงดังเกรียวกราว	ทันทีทันใด

(3) ลักษณะเด่นทางด้านความหมาย

Lǐ Jìng'ér กล่าวว่าวิธีการออกเสียงกับลักษณะของเสียงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด แม้ว่าคำเลียนเสียงจะเป็นคำที่ถูกบัญญัติมา แต่หน่วยเสียงที่สร้างเป็นคำเลียนเสียงกับเสียงที่ถูกเลียนเสียงนั้นไม่ใช่ความสัมพันธ์แบบบังเอิญ ตัวอย่างเช่น เสียงนาสิก ng/ŋ/ มักใช้แสดงเสียงกระทบหรือเสียงก้องกังวาน เช่น 当 dāng 咚 dōng 哐 kuāng 砰 pēng เป็นต้น เสียงระเบิด p t d /p' t' t/ มักใช้แสดงเสียงกระทบ เช่น 咚 dōng 啪 pā 嗒 dā 铿 tāng เป็นต้น เสียงเสียดแทรก s /s/ h /x/ มักใช้เลียนเสียงเสียดสี มักใช้เลียนเสียงลมหรือใบไม้เสียดสีกัน เช่น 瑟瑟 sèsè 簌簌 sùsù 嗖 sōu 呼 hū 哗 huā เป็นต้น เสียงข้าง l /l/ ประสมกับเสียงสระ l /l/ ให้ความรู้สึกคลื่นไหล มักใช้เลียนเสียงของกลิ้ง เช่น 咕噜噜 gūlūlū เป็นต้น ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงและลักษณะของเสียงนี้ Lǐ Jìng'ér แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ ดังตารางนี้

ประเภท	หน่วยเสียงที่ใช้	หน่วยคำเลียนเสียง
เสียงกระทบ	เสียงระเบิด p/p' / t/t' / d/t/ กับ เสียงท้ายนาสิก ng/ŋ/	丁 dīng 当 dāng 咚 dōng 哐 kuāng 砰 pēng
เสียงระเบิด	เสียงระเบิด p/p' / b/p/	叭 bā 噼 pī 啪 pā
เสียงกลมกลิ้ง	เสียงระเบิด d/t/ g/k/ p/p' / + lulu /lulu/	骨碌碌 gūlūlū 嘟噜 dūlū 扑噜噜 pūlūlū
เสียงเสียดสี	เสียงเสียดแทรก s/s/ h/x/ x/ɕ/	哗 huā 簌 sù 吱 sī 嘘 xū

ตารางที่ 1 ตารางแสดงความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงกับลักษณะของเสียงของ Lǐ Jìng'ér

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย

เอกสารที่วิจัยเกี่ยวกับคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยโดยเฉพาะมีน้อย เท่าที่พบมีเพียงงานวิจัย “โครงสร้างคำเลียนเสียงธรรมชาติ” ของสรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ (2550) และบทความ “คำเลียนเสียงธรรมชาติ” ของนววรรณ พันธุเมธา (2535) ส่วนใหญ่คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยจะถูกกล่าวถึงในเอกสารทางด้านนิรุกติศาสตร์ ในฐานะเป็นภาษาพูดและเป็นที่มาพื้นฐานในการสร้างคำต่าง ๆ (อนุমানราชชน, พระยา, 2532: 11-15; ศรีจรุง บุญเจือ, 2543: 31-36) ถูกกล่าวถึงในเอกสารที่เกี่ยวข้องกับระบบคำไทย ในฐานะที่คำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นคำซ้ำชนิดหนึ่ง (สุนันท์ อัญชลีนุกูล, 2556: 29) และกล่าวถึงในเอกสารเกี่ยวกับบรรพทศสตร์ ในฐานะที่เป็นคำที่มีเสียงสื่อความหมาย (สุริยา รัตนกุล, 2555: 120-124)

2.2.1 งานวิจัยของสรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ

สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ (2550: 3) นิยามคำเลียนเสียงธรรมชาติว่าเป็น “คำในภาษาที่ใช้ในการอ้างเสียงต่าง ๆ ในธรรมชาติ มีรูปเขียนหรือเสียงอ่านที่คล้ายคลึงกับความหมาย (เสียง) ที่คำนั้นอ้างถึง” งานวิจัยของท่านเน้นศึกษาคำเลียนเสียงภาษาไทยในเรื่องความสัมพันธ์

ของรูปภาษา⁴ กับความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติ โดยศึกษาจากเอกสารที่เป็นทางการ เช่น พจนานุกรม และเอกสารที่ไม่เป็นทางการ เช่น หนังสือการ์ตูนแปลญี่ปุ่น-ไทย เป็นต้น

เกี่ยวกับรูปภาษาของคำเลียนเสียงธรรมชาติในหัวข้อการสร้างคำ สรบุศย์วิเคราะห์ ว่าคำเลียนเสียงภาษาไทยมีลักษณะการสร้างคำแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ การสร้างเป็นคำ 1 หน่วยคำ และการซ้ำคำ

การสร้างเป็นคำ 1 หน่วยคำนั้น “คำ 1 หน่วยคำ” ในที่นี้หมายถึง คำตั้งแต่ 1 พยางค์ขึ้นไป ที่มีความหมายเพียง 1 ความหมาย ไม่สามารถแยกออกเป็นส่วนประกอบย่อยที่มีความหมายในตัวเองได้อีก ตัวอย่างเช่น ฟุบ โพล๊ะ เท็งบอง ครอกพี เป็นต้น ส่วนการซ้ำคำสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ การซ้ำทั้งคำ และการซ้ำบางส่วน

(1) การซ้ำทั้งคำ

เกิดจากการซ้ำคำ 1 หน่วยคำทั้งคำ ซึ่งอาจจะซ้ำได้จำนวนนับไม่ถ้วน เช่น ผ่างๆ ครีนๆ ฟิมพ์ๆ กุกๆกักๆ เป็นต้น

(2) การซ้ำบางส่วน

เกิดจากการนำองค์ประกอบบางส่วนของคำ 1 หน่วยคำ เช่น เสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ หรือพยางค์ใดพยางค์หนึ่ง (ในกรณีที่เป็นคำหลายพยางค์) มาสร้างเป็นคำหรือพยางค์ใหม่เพิ่มไปกับคำเดิม เช่น กริกกราว (ซ้ำเสียงพยัญชนะ กร) ต่อมแต่่ม (ซ้ำเสียงพยัญชนะ ต และ วรรณยุกต์จัตวา) เป็นต้น

สรบุศย์วิเคราะห์ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยแยกเป็น 2 ส่วน คือความหมายที่เกิดจากการนิยามศัพท์ และวงความหมาย (semantic domains)

ความหมายที่เกิดจากการนิยามศัพท์หมายถึงความหมายที่ได้จากนิยามในเอกสารทางการเช่น พจนานุกรม เป็นต้น ในที่นี้จะไม่กล่าวถึง ส่วนวงความหมาย หมายถึง กลุ่มทางความหมายของคำซึ่งเกิดจากคำที่มีองค์ประกอบทางความหมายบางประการร่วมกัน โดยสามารถจำแนกวงความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติออกเป็น 5 กลุ่มหลัก ได้แก่ คำเลียนเสียงในวงความหมายคน สัตว์ สิ่งของ ธรรมชาติ และคิ้ว ดังนี้

- (1) คำเลียนเสียงในวงความหมายคน ประกอบด้วยเสียงที่เกิดจากกริยาอาการของมนุษย์ เช่น หัวเราะ ร้องไห้ ไอ กรน อาเจียน วิ่ง ทูบ ตี เป็นต้น
- (2) คำเลียนเสียงในวงความหมายสัตว์ ประกอบด้วยเสียงที่เกิดจากกริยาอาการของสัตว์ เช่น เสียงร้อง การวิ่ง การบิน เป็นต้น

⁴ รูปภาษา หมายถึง เสียงหรือรูปเขียนของคำ (สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ 2550:3)

- (3) คำเลียนเสียงในวงความหมายสิ่งของ ประกอบด้วยเสียงที่เกิดจากสิ่งของ ซึ่งอาจเกิดขึ้นเองหรือเกิดจากกระทำของมนุษย์ เช่น ของตกพื้น นาฬิกาปลุกดัง ปิดประตู ถ่ายรูป ฟันดาบ เป็นต้น
- (4) คำเลียนเสียงในวงความหมายธรรมชาติ ประกอบด้วยเสียงในธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ฝนตก พายุ ฟ้าร้อง ลมพัด เป็นต้น
- (5) คำเลียนเสียงในวงความหมายคิ่ว (cue) เป็นกลุ่มที่พบเฉพาะในหนังสือการ์ตูน และมีลักษณะพิเศษจากวงความหมายอื่น ๆ ข้างต้น จากการวิเคราะห์ข้อมูลหนังสือการ์ตูนพบว่า การนำเสนอเรื่องราวในหนังสือการ์ตูนในหนังสือการ์ตูนนั้นมีลักษณะเหมือนการจำลองละครหรือภาพยนตร์ โดยใช้ภาพและตัวหนังสือ สิ่งหนึ่งที่ปรากฏชัดเจนในละครและภาพยนตร์คือเสียงหรือดนตรีประกอบต่าง ๆ ที่ช่วยในการถ่ายทอดความรู้สึกของเรื่องราวในตอนนั้น ๆ เมื่อถูกดัดแปลงมาเป็นลักษณะหนังสือ ซึ่งจำกัดเฉพาะในการใช้ภาพและตัวหนังสือเท่านั้น ผู้เขียนจึงประยุกต์ใช้ตัวหนังสือในการสื่อถึงเสียงประกอบเพื่อแสดงอารมณ์และความรู้สึก รวมถึงบอกเล่าเรื่องราวในลักษณะต่าง ๆ เช่น คำเลียนเสียงที่แสดงความคิด ความวิตกกังวล ความกลัว ของตัวละคร ซึ่งมีใช้เสียงพูดหรือเสียงร้องของตัวละครตัวนั้น แต่เป็นเหมือนดนตรีหรือเสียงประกอบขณะที่เกิดอารมณ์หรือความรู้สึกดังกล่าว ตัวอย่างคำเลียนเสียงประเภทนี้เช่น “ปิ้ง” เสียงแสดงการปรากฏตัวของตัวแสดงใหม่ “ก๊ก” เสียงแสดงความวิตกกังวล เป็นต้น

ในเรื่องหน่วยเสียงและความสัมพันธ์กับความหมาย สรรบุศย์ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของลักษณะการออกเสียงพยัญชนะต้นกับความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติไว้ ดังตารางสรุปนี้

กลุ่มพยัญชนะ	องค์ประกอบทางความหมาย	ตัวอย่างคำเลียนเสียง
กัก (ระเบิด)	กระทบ ชน กักกัน ระเบิดออก แตก	กึ่งกึ่ง ต่อม บับ ผ่าง ๆ
เสียดแทรก	เสียดสี แทรก ผ่าน	ฟืด ฟืดฟาด ชูต แอ้
นาสิก	กังวาน นุ่มนวล	จีมง่า หง่าง หมุ่ม
ต่อเนือง	ต่อเนือง เชื่อมโยง ลื่นไหล	วืด ว้าก เย ๆ
ควบกล้ำ (กัก+ต่อเนือง)	เหมือนพยัญชนะกัก	กรวบ ครีน คลัก ๆ แควก

ตารางที่ 2 ตารางการจับคู่กลุ่มเสียงพยัญชนะต้นกับองค์ประกอบทางความหมายที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กันโดยสรรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ

2.2.2 บทความของนาวารณ พันธุมธา

นาวารณ พันธุมธา (2535: 45) กล่าวว่า “คำเลียนเสียงต่าง ๆ อาจแบ่งเสียงที่เกิดขึ้นจริง ๆ ได้ โดยอาศัยลักษณะของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่ประกอบขึ้นเป็นคำนั้น ๆ หากเปลี่ยนแปลงส่วนประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งก็จะแบ่งเสียงต่างออกไป และใช้เสียงเสียงต่างออกไปด้วย” นาวารณ (2535: 45-54) ได้อธิบายความสอดคล้องของการออกเสียงและลักษณะของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์กับเสียงที่ถูกเลียนเสียง สรุปโดยสังเขปได้ดังนี้

- (1) หน่วยเสียงพยัญชนะใช้แสดงลักษณะของเสียง โดยหน่วยเสียงพยัญชนะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่คือ หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย และหน่วยเสียงพยัญชนะต้น
 - 1) หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายใช้แบ่งเสียงในตอนท้าย แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ หน่วยเสียงพยัญชนะกัก ใช้แสดงว่าเสียงสิ้นสุดลงทันที เช่น กรึก, ครืด, ตุ่ม เป็นต้น และหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ใช้แสดงว่าเสียงนั้นก้องกังวานในตอนท้าย เช่น กริ่ง, ครีน, ตุ่ม เป็นต้น
 - 2) หน่วยเสียงพยัญชนะต้นใช้แสดงลักษณะของต้นเสียง ดังนี้
 - 2.1) หน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรกใช้เลียนเสียงที่เกิดอย่างต่อเนื่อง อย่างเสียงลมที่ผ่านช่องแคบ ๆ เช่น นอนกรนที่ หายใจพืดพาด ลมดันออกดังฟู่ สูดปากซัด ชูดซาต, เลียนเสียงน้ำที่เคลื่อนไหวแรงและเร็ว เช่น ฝนตกชู่ น้ำแตกซ่า
 - 2.2) หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด มักใช้เลียนเสียงที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน เช่น ป่าบ, โป้ง, ป็อก, ปุง, ตึง, ตูม, ต่อม, ตุ่ม, กรึก, แก็ก, ก๊อก, ก๊ก
 - 2.3) หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ เป็นเสียงระเบิดควบกับเสียง ร ล หรือ ว ใช้แสดงเสียงที่ซ้อนควบกันอยู่หลายเสียง เป็นต้นว่า กร มักแสดงเสียงของแข็งกระทบกัน เช่น แกรึก กร็อบ กรอด ๆ กรึก กรุ่งกริ่ง เสียงของแตกหักก็มักขึ้นต้นด้วยเสียงควบกล้ำ เช่น โครม ครีน เพล้ง โพละ เปรี๊อง เป็นต้น
 - 2.4) หน่วยเสียงพยัญชนะกึ่งสระ โดยเฉพาะเสียง ว ใช้แสดงเสียงลมพัดหรือเสียงวัตถุเคลื่อนผ่านอากาศอย่างรวดเร็ว เพราะเวลาเปล่งเสียงลมจะออกจากปากได้ต่อเนื่องยาวนานไม่มีการปิดกั้น เช่น ลมพัดหวีดหวิว ปลิวหวิว ปลิววี๊ด ถ้าเป็นเสียง ข หรือ ค ควบ ว มักใช้แสดงเสียงการเคลื่อนไหวกระทบอากาศอย่างแรง เช่น ฟาดขวับ ฉีกแคว่ก
- (2) หน่วยเสียงสระใช้แสดงความยาวนานของเสียง เสียงที่เกิดและสิ้นสุดอย่างรวดเร็ว สระมักเป็นเสียงสั้น เช่น กรึก ตุ่ม โพละ เสียงที่ดังนาน สระมักเป็นเสียงยาว เช่น ตูม โครม ปรี๊ด เป็นต้น

- (3) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ใช้แสดงความสูงต่ำของเสียง เช่น วรรณยุกต์เอก เป็นวรรณยุกต์ระดับต่ำ มักใช้เลียนเสียงค่อยต่ำ เช่น หัวเราะหึ ๆ ตอบมือเปาะแปะใจเต็นตึกตัก, วรรณยุกต์ตรี เป็นวรรณยุกต์ระดับสูง ใช้เลียนเสียงแหลมสูง อาจเป็นเสียงผู้หญิงและเด็ก เสียงสัตว์บางชนิด เช่น ร้องกรี๊ด โทรศัพท์กริ่ง หนูร้องจืด ๆ เป็นต้น

นววรรณยังกล่าวถึงโครงสร้างคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยพอสังเขปว่า คำเลียนเสียงมักเป็นคำพยางค์เดี่ยว ในกรณีที่ต้องการเลียนเสียงที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง ก็สามารถใช้วิธีซ้ำคำเลียนเสียง เช่น กริ่ง ซ้ำเป็น กริ่ง ๆ, ติ่ง เป็น ติ่ง ๆ, ปัง เป็น ปัง ๆ เป็นต้น หากไม่ซ้ำคำอาจจะใช้วิธีซ้อนคำ เช่น เกรียว เป็น เกรียวกราว, เจียว เป็น เจียวจ้าว, ป่อม เป็น ป่อมแป่ม เป็นต้น

2.2.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับคำซ้อนและคำซ้ำ

การซ้อนคำเป็นการสร้างคำอย่างหนึ่งในภาษาไทย คำเลียนเสียงที่เกิดจากการซ้อนคำที่นววรรณกล่าวในหัวข้อข้างต้น เป็นการซ้อนเพื่อเสียงชนิดเล่นเสียงสระ ตามที่สุนันท์ อัญชลินุกูล (2556: 38-41) ระบุไว้ในหนังสือระบบคำภาษาไทยว่า คำซ้อนเพื่อเสียง 2 พยางค์ ชนิดเล่นเสียงสระ เกิดจากพยางค์ 2 พยางค์ที่มีเสียงสระต่างกัน แต่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงเดียวกัน ส่วนเสียงพยัญชนะสะกดอาจเหมือนกันหรือต่างกันมาซ้อนกัน เกิดเป็นคำซ้อนสองพยางค์ 1 คำ ความหมายของคำซ้อนชนิดนี้อยู่ที่ทุกพยางค์รวมกัน ตัวอย่าง

ก. การเล่นเสียงสระหลังกับสระหน้า เช่น

สระหลัง	สระหน้า	=	คำซ้อนเพื่อเสียง
อุ, อู	อิ, อี		ดุกดิก จุกจิก ขูดขีด
โอ	เอ		โอนเอน โงนงน
เอาะ, ออ	แอะ, แอ		กล้องแกล้ง งอแง ครองแครง
อัว	เอี้ย		ยัวเยี้ย ต้วมเตี้ยม จัวเจียด

ข. การเล่นเสียงสระหน้ากับสระกลาง เช่น

สระหน้า	สระกลาง	=	คำซ้อนเพื่อเสียง
อิ, อี	อะ, อา		ชิงชัง จริงจ้ง กริ่งกร้าง
เอะ, เอ	อะ, อา		เกะกะ เปะปะ เก้งก้าง
แอ	อา		แกรกกราก แพลบปลาบ

ค. การเล่นเสียงสระหลังกับสระกลาง เช่น

สระหลัง	สระกลาง	=	คำซ้อนเพื่อเสียง
อุ, อู	อะ, อา		ตุ้ต๊ะ รุงรัง ชุ่มช้าม
โอ	อา		โพงพาง โครมคราม โยงยาง

ออ อา หมองหมาง

การซ้ำคำเป็นลักษณะเด่นของคำเลียนเสียงในหลายภาษา⁵ แต่คำเลียนเสียงแต่ละภาษาอาจจะมีวิธีการซ้ำแตกต่างกันไป เกี่ยวกับการซ้ำคำโดยทั่วไป กาญจนา นาคสกุล (2516: 88-108) ได้กล่าวไว้ดังนี้

การซ้ำคำ คือ การออกเสียงคำใดคำหนึ่งซ้ำ 2 ครั้งหรือมากกว่า คำซึ่งเกิดจากวิธีนี้เรียกว่า คำซ้ำ แต่การซ้ำคำไม่จำเป็นต้องออกเสียงทุกเสียงของคำซ้ำอีกครั้งก็ได้ อาจซ้ำแต่เพียงบางเสียง ส่วนเสียงที่เหลือก็ให้ออกเสียงแตกต่างกันไป เท่าที่ปรากฏในภาษาหลายภาษาคำซ้ำมีลักษณะเข้าแบบใดแบบหนึ่งหรือหลายแบบ ดังนี้

(1) ซ้ำทั้งคำ (Repetitive reduplication) คือ กล่าวคำนั้นซ้ำทั้งคำอีกครั้งหนึ่ง หรือหลายครั้ง

(2) ซ้ำเพียงบางส่วน (Partial reduplication) คือ กล่าวคำอีกคำหนึ่งซึ่งมีเสียงบางเสียงหรือหลายเสียงซ้ำกับคำที่กล่าวแล้ว คำซ้ำประเภทนี้มีลักษณะแบบคำสร้อย เพราะส่วนที่ซ้ำนั้นไม่มีความหมายใด ๆ ที่จะเป็นคำสมบูรณ์ในภาษาได้ ส่วนเดิมมีหน้าที่เพียงเพิ่มความไพเราะหรือเพิ่มจังหวะของคำให้ได้ตามต้องการ (เช่น ในการแต่งคำประพันธ์) ในการศึกษาคำซ้ำพวกนี้ สิ่งที่สำคัญที่ได้รับการพิจารณาก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงของคำตั้งกับส่วนเดิมเท่าที่พบมีเป็น 3 แบบ คือ

- 1) พยัญชนะต้นเสียงเดียวกัน (Alliterative reduplicatives) สระและตัวสะกดต่างกัน ถ้าคำตั้งเป็นคำสองพยางค์ ส่วนเดิมก็จะมีสองพยางค์ด้วย พยางค์ต้นซ้ำทั้งพยางค์ พยางค์ท้ายซ้ำแต่พยัญชนะต้น เช่น หรุหฺรฺรา งงงวย เหนอะหนะ หวงแหน มนุษย์มฺนา ถน็ดถนึ ก้าซัซก้าซา
- 2) พยัญชนะต้นต่างกัน แต่สระและตัวสะกดเหมือนกัน (Rhyming reduplicatives) เช่น ทองหยอง แขนแมน เจยเมย อ้วนท้วน เจียบเขียบ เลอะเทอะ
- 3) พยัญชนะต้นกับตัวสะกดเหมือนกัน ต่างกันที่เสียงสระ (Chiming reduplication) เช่น ตีมด้า กระชิบกระซาบ คึกคัก ยุบยับ โจ่งแจ่ง ปวกเปือก กระดุกกระดิก

⁵ สรุประยุทธ์ รุ่งโรจน์สุวรรณ (2550: 12) กล่าวว่า “จากงานวิจัยหลายชิ้นพบว่า ในแง่ของรูปภาษานั้น คำเลียนเสียงธรรมชาติมักจะมีลักษณะเป็นคำซ้ำ หรือใช้กระบวนการซ้ำคำในการสร้างคำ” พร้อมทั้งยกตัวอย่างการใช้รูปภาษาที่เป็นคำซ้ำในการสร้างคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาต่าง ๆ

2.3 สรุปประเด็นจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยในข้างต้น ผู้วิจัยได้ประเด็นที่จะศึกษาเปรียบเทียบคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย 4 ประเด็น ได้แก่ 1) หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติ 2) การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติ 3) ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติ และ 4) หน้าทีของคำเลียนเสียงธรรมชาติ

1) หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติ

ความหมายในที่นี้หมายถึงลักษณะของเสียง Lǐ Jīng'ér วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงกับความหมาย โดยเอาลักษณะของเสียงเป็นตัวตั้งแล้ววิเคราะห์ว่าลักษณะของเสียงต่าง ๆ สามารถใช้หน่วยเสียงใดมาแสดงความหมายได้ สรุปลักษณะความสัมพันธ์ของลักษณะการออกเสียงพยัญชนะต้นกับความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติ ส่วนนวรรณวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงทุกหน่วยเสียงกับความหมาย ผู้วิจัยเห็นว่าภาษาจีนและภาษาไทยมีหน่วยเสียง 4 หน่วยเสียงเหมือนกันคือ หน่วยเสียงพยัญชนะต้น หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จึงจะศึกษาเปรียบเทียบหน่วยเสียงทุกหน่วยกับการสื่อความหมาย เช่นเดียวกับนวรรณ

2) การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติ

จากงานวิจัยของ Mǎ Qīngzhū สรุปลักษณะ และนวรรณ จะเห็นว่าการซ้ำคำเป็นวิธีการสร้างคำใหม่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย สามารถแบ่งคำเลียนเสียงธรรมชาติโดยใช้การสร้างคำเป็นเกณฑ์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดี่ยว และคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำซ้ำ

คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดี่ยว ในที่นี้หมายถึงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ประกอบด้วยหน่วยคำหน่วยเดียว อาจมีพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ก็ได้ แต่มีความหมาย 1 ความหมาย ในกรณีที่มีหลายพยางค์ แต่ละพยางค์ไม่สามารถแยกออกเป็นส่วนประกอบย่อยที่มีความหมายในตัวเองได้อีก เช่น เป็ด หมายถึงเสียงบีบแตร กะต๋าก หมายถึง เสียงไก่ตัวเมียร้อง ถ้าแยก “กะ” และ “ต๋าก” ออกจากกันจะไม่มี ความหมาย เนื่องจาก “กะต๋าก” เป็นหน่วยคำเดียวกัน ไม่สามารถแยกเป็นส่วนประกอบย่อยที่มีความหมายในตัวเองได้อีก

คำเลียนเสียงที่เป็นคำซ้ำประกอบด้วยหน่วยคำตั้งแต่ 2 หน่วยขึ้นไป เกิดจากการซ้ำคำ ซึ่งอาจจะซ้ำทั้งคำหรือซ้ำหน่วยเสียงบางหน่วยในคำก็ได้ จากการศึกษาวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย สามารถแบ่งออกเป็น 2 วิธีหลัก คือการซ้ำทั้งคำ และการซ้ำบางส่วน การวิเคราะห์การซ้ำคำภาษาจีนและภาษาไทย ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ตามแนวคิดของ Mǎ Qīngzhū เป็นหลัก

3) ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติ

จากงานวิจัยของ Lǐ Jìng'ér ที่แบ่งคำเลียนเสียงธรรมชาติโดยใช้วัตถุที่ถูกเลียนเสียงเป็นเกณฑ์ และงานวิจัยของสรบุศย์ที่กล่าวถึงวงความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติสามารถสรุปได้ว่า การแบ่งประเภทคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยโดยใช้ความหมาย (ที่มาของเสียง) เป็นเกณฑ์ สามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ ได้แก่ คำเลียนเสียงที่มีความหมายเกี่ยวกับคน คำเลียนเสียงที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ คำเลียนเสียงที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ และคำเลียนเสียงที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ ซึ่งความหมายย่อยของคำเลียนเสียงทั้ง 4 ประเภทในภาษาจีนและภาษาไทย บางความหมายเหมือนกัน บางความหมายมีในภาษาจีนแต่ไม่มีในภาษาไทย และบางความหมายมีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาจีน เช่นในคำเลียนเสียงที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ เสียงร้องของสัตว์บางชนิดอาจจะมีทั้งในภาษาไทยและภาษาจีน เสียงสัตว์ร้องของสัตว์บางชนิดอาจมีในภาษาจีนหรือมีในภาษาไทย ภาษาใดภาษาหนึ่งเท่านั้น ซึ่งจะเป็นประเด็นให้ศึกษาเปรียบเทียบต่อไปว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยมีความหมายเหมือนหรือต่างกันอย่างไร มากน้อยเพียงใด

4) หน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติ

งานวิจัยคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนมีการวิเคราะห์หน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติในประโยค จากการศึกษางานวิจัยของ Mǎ Qìngzhū และ Lǐ Jìng'ér พบว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติทำหน้าที่เป็นหน่วยต่าง ๆ ในประโยคได้เกือบทุกหน่วย แต่หน้าที่หลักคือเป็นหน่วยขยายกริยา นอกจากนี้ Lǐ Jìng'ér ได้วิเคราะห์ว่าหน่วยคำหรือคำเลียนเสียงธรรมชาติสามารถเป็นส่วนประกอบในการสร้างคำประสมชนิดต่าง ๆ ได้

งานวิจัยเกี่ยวกับคำเลียนเสียงภาษาไทยไม่มีการวิเคราะห์หน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติในประโยค เนื่องจากคำเลียนเสียงธรรมชาติจัดอยู่ในประเภทคำวิเศษณ์ มีหน้าที่ขยายกริยา แต่หากพิจารณาจากการใช้แล้ว คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยสามารถทำหน้าที่อื่นในประโยคได้เช่นกัน ซึ่งจะเป็นประเด็นให้ศึกษาต่อไป

จากงานวิจัยคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนข้างต้น ผู้วิจัยจึงแบ่งหน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยเป็น 2 ประเภท คือ หน้าที่ในในระดับคำ และหน้าที่ในระดับประโยค

บทที่ 3

หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติ ภาษาจีนและภาษาไทย

คำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นคำที่มีเสียงสัมพันธ์กับความหมาย (Sound symbolism) วิธีการออกเสียงคำเลียนเสียงและลักษณะของเสียงที่ถูกเลียนเสียงมีความสัมพันธ์กัน คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยประกอบด้วยหน่วยเสียง 4 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะต้น หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ในบทนี้จะศึกษาว่าหน่วยเสียงต่าง ๆ ในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยมีอะไรบ้าง และสื่อความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติอย่างไร แล้วจึงศึกษาเปรียบเทียบ

3.1 หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน

3.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นกับการสื่อความหมาย

จากการศึกษาพบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะต้นใช้แสดงลักษณะของต้นเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนแบ่งออกเป็น 6 กลุ่มตามวิธีการออกเสียง ได้แก่ พยัญชนะระเบิด พยัญชนะเสียดแทรก พยัญชนะกักเสียดแทรก พยัญชนะนาสิก พยัญชนะข้าง และพยัญชนะกึ่งสระ¹ แต่ละกลุ่มพยัญชนะสื่อลักษณะของเสียงต่างกันไปดังนี้

3.1.1.1 พยัญชนะระเบิด

พยัญชนะระเบิดในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนมี 6 หน่วยเสียง ได้แก่ b/p/ p/p' / d/t/ t/t' / g/k/ และ k/k' กาญจนา นาคสกุล (2541: 80) อธิบายว่า พยัญชนะระเบิดเกิดจากการกักลม ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่องปาก แล้วเปิดช่องที่กั้นลมนั้นออกให้ลมพุ่งออกมาโดยแรง เป็นเสียงระเบิดออกมา จากการศึกษพบว่าพยัญชนะระเบิดมักใช้แสดงเสียงที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันและรุนแรง เช่น เสียงของแข็งกระทบกัน เสียงของตก เสียงของแตก เสียงระเบิด เป็นต้น ดังนี้

¹ การแบ่งกลุ่มหน่วยเสียงต่าง ๆ ในภาษาจีน อ้างอิงจาก Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng (黄伯荣、廖序东, 1997: 1: 29-79)

(1) หน่วยเสียง b/p/ และ p/p' /

Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng (1997: 1: 39) อธิบายว่า หน่วยเสียง b/p/ และ p/p' / เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง เกิดที่ริมฝีปากบนล่าง เสียง b/p/ ไม่มีลม แต่เสียง p/p' / มีลม จากการศึกษาพบว่าหน่วยเสียงทั้ง 2 หน่วยเสียงใช้เลียนเสียงต่าง ๆ ดังนี้

1) เลียนเสียงป็น ระเบิด ชน แดก

bā (叭)	พรรณนาเสียงป็น เสียงของแข็งแตกหัก เป็นต้น ²
bādā (吧嗒)	พรรณนาเสียงของแข็งกระทบกันเบา ๆ หรือเสียงของเหลวหยุด
bāng (梆)	เสียงเคาะไม้
bēng (嘣)	เสียง (หัวใจ) เต็มหรือเสียงแตกระเบิด
pā (啪)	พรรณนาเสียงยิงป็น ปรบมือ หรือสิ่งของกระทบกัน
pāng (乓)	พรรณนาเสียงยิงป็น เสียงประตูปิด
pēng (砰)	พรรณนาเสียงเคาะประตู ภาชนะกระทบกัน เป็นต้น
pīpā (噼啪) ³	พรรณนาเสียงระเบิด เคาะดี เป็นต้น
pīng (乒)	พรรณนาเสียงยิงป็นหรือเสียงของกระทบกัน
pīngpāng (乒乒)	พรรณนาเสียงของหนักตกพื้น

2) เลียนเสียงหัวใจเต้น

bēng (嘣)	พรรณนาเสียง(หัวใจ)เต็มหรือเสียงแตกระเบิด
pēng (怦)	พรรณนาเสียงหัวใจเต้น

² การอธิบายความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน แปรมาจากความหมายที่ระบุในพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn (2012)

³ ในพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน (2012: 986) ระบุว่า pīpā สามารถเขียนได้ 2 แบบ คือ 噼啪 หรือ 劈啪

3) เสียงสั้นเกี่ยวกับการพ่นลม เฉพาะหน่วยเสียง p/p'/ เพราะมีลมเวลาออกเสียง

pūchī (扑哧) พรรณนาเสียงหัวเราะหรือเสียงอากาศที่พ่นออกมา

pū (噗) พรรณนาเสียงน้ำหรืออากาศที่พ่นออกมา

(2) หน่วยเสียง d/t/ และ t/t'/

Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng (1997: 1: 39-40) อธิบายว่า หน่วยเสียง d/t/ และ t/t'/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด 'ไม่ก้อง' เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือกหรือหลังฟันบน เสียง d/t/ ไม่มีลม แต่เสียง t/t'/ มีลม จากการศึกษาพบว่าหน่วยเสียงทั้ง 2 หน่วยเสียงใช้เขียนเสียงต่าง ๆ ดังนี้

1) เสียงสั้นกระทบ เคาะตี ระเบิด

tāng (鎗) พรรณนาเสียงพวงนาฬิกาตีบอกเวลา เสียงตีฆ้อง เสียงยิงปืน เป็นต้น

tēng (鏗) พรรณนาเสียงเคาะ

tōng (哐) พรรณนาเสียงย่าทำ เสียงหัวใจเต้น เป็นต้น

tuó (橐) พรรณนาเสียงย่าทำอย่างหนัก เป็นต้น

dā (嗒) พรรณนาเสียงม้าควบ เสียงปืนกล เป็นต้น

dē (得) พรรณนาเสียงม้าควบ

dēng (瞪) พรรณนาเสียงของหนักตกพื้นหรือวัตถุกระทบกัน

dōng (咚) พรรณนาเสียงตีกลองหรือเคาะประตู เป็นต้น

2) ใช้เขียนเสียงกระทบกระแทกของโลหะ กระเบื้อง หรือหินหยก เฉพาะหน่วยเสียง d/t/

dāng (当) พรรณนาเสียงเครื่องใช้โลหะกระทบกัน

dāng (铛) พรรณนาเสียงเครื่องใช้โลหะกระทบกัน

dīnglíng (丁零)	พรรณนาเสียงกระดิ่งหรือเสียงวัตถุโลหะเล็ก ๆ กระทบกัน
dīngdāng (叮当) ⁴	พรรณนาเสียงโลหะ เครื่องกระเบื้อง เครื่องประดับ หยกกระทบกัน
dīngdōng (叮咚) ⁵	พรรณนาเสียงหยก โลหะ เป็นต้น กระทบกัน

3) เลียนเสียงน้ำหยด เฉพาะหน่วยเสียง d/t/

dīdā (滴答)	พรรณนาเสียงน้ำหยดลงพื้น (ที่ไม่ก้องสะท้อน) ⁶
dīngdōng (叮咚)	พรรณนาเสียงน้ำหยดลงพื้น (ที่ก้องสะท้อน)

4) เลียนเสียงนกหวีด แตร เฉพาะเสียง d/t/

dī (嘀)	พรรณนาเสียงเป่านกหวีด แตร เป็นต้น
dū (嘟)	พรรณนาเสียงแตร เป็นต้น

(3) หน่วยเสียง g/k/ และ k/k' /

Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng (1997: 1: 41) อธิบายว่า หน่วยเสียง g/k/ และ k/k' / เป็นหน่วยเสียงระเบิด ไม่ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน เสียง g/k/ ไม่มีลม แต่เสียง k/k' / มีลม จากการศึกษพบว่าส่วนใหญ่จะใช้แสดงเสียงกระทบหรือแตกหัก ในคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำมูลสองพยางค์ ดังนี้

1) เลียนเสียงกระทบ

gēdēng (咯瞪)	พรรณนาเสียงรองเท้าหนึ่งหรือวัตถุชนกัน
-------------	---------------------------------------

⁴ ในพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน (2012: 303-304) ระบุว่า dīngdāng สามารถเขียนได้ 2 แบบ คือ 叮当 หรือ 丁当

⁵ ในพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน (2012: 304) ระบุว่า dīngdōng สามารถเขียนได้ 3 แบบ คือ 叮咚 丁冬 หรือ 丁东

⁶ ในวงเล็บ เป็นความหมายที่ผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติมจากการวิเคราะห์ตัวอย่างประโยคในคลังข้อมูลภาษาและพจนานุกรม เพื่อชี้ให้เห็นความแตกต่างของความหมายของคำบางคำที่ในพจนานุกรมระบุความหมายไว้เหมือนกัน

gūdōng (咕咚)	พรรณนาเสียงของหนักตกพื้น
guādā (呱嗒)	พรรณนาเสียงกระทบกันฉับพลันและดังชัดเจน
guājī (呱唧)	พรรณนาเสียงปรบมือ
guāng (咣)	พรรณนาเสียงกระทบกันสนั่นสะเทือน
guāngdāng (咣当)	พรรณนาเสียงกระทบกันสนั่นสะเทือน
kādā (咔嗒)	พรรณนาเสียงกระแทกเบา ๆ
kuāng (匡)	พรรณนาเสียงเครื่องใช้กระทบสนั่นสะเทือน
kuāngdāng (匡当)	พรรณนาเสียงสิ่งของเครื่องใช้กระทบกัน
kuānglāng (匡啷)	พรรณนาเสียงสิ่งของเครื่องใช้กระทบกัน

2) เสียงของเปราะแตกหัก

gābā (嘎巴)	พรรณนาเสียงกิ่งไม้หัก เสียงเคี้ยวที่ดังชัดเจน
kābā (咔吧)	พรรณนาเสียงวัตถุแตกหัก
kāchā (咔嚓)	พรรณนาเสียงวัตถุแตกหัก

3) เสียงไอและอาเจียน เฉพาะหน่วยเสียง k/k' /

kā (喀)	พรรณนาเสียงอาเจียน ไอ เป็นต้น
--------	-------------------------------

3.1.1.2 พยัญชนะเสียดแทรก

พยัญชนะเสียดแทรกในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนมี 4 หน่วยเสียง ได้แก่ s/s/ sh/s/ x/c/ และ h/x/ กาญจนา นาคสกุล (2541: 84) อธิบายว่า เสียงพยัญชนะเสียดแทรกเกิดจากลมที่ต้องผ่านช่องแคบ ๆ ระหว่างอวัยวะภายในช่องปากออกมา ทำให้ลมออกมาอย่างไม่สะดวก จึงเป็นเสียงเสียดแทรกซู่ซ่า จากการศึกษาพบว่ามักใช้แสดงเสียงเสียดสี เสียงเสียดแทรก เป็นต้น ดังนี้

(1) หน่วยเสียง s/s/ sh/s/ และ x/c/

จากคำอธิบายของ Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng (1997: 1: 39-40) สามารถอธิบายการออกเสียงโดยรวมว่า ทั้งสามหน่วยเสียงล้วนเป็นพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดขึ้นที่ตำแหน่งอวัยวะส่วนหน้าของปาก จากการศึกษาพบว่ามักใช้เลียนเสียงเสียดสีเบา ๆ เช่น ลมพัดเบา ๆ ลมพัดใบไม้เสียดสีกัน หรือเสียงการเคลื่อนไหวย่างเร็วผ่านอากาศ ดังนี้

1) เลียนเสียงเสียดสีเบา ๆ อย่างเสียงลมและใบไม้เสียดสีกัน

sàsà (飒飒)	พรรณนาเสียงลม ผ่น
sèsè (瑟瑟)	พรรณนาเสียงเบา ๆ เช่นเสียงลม
sùsù (簌簌)	พรรณนาเสียงลมพัดใบไม้ เป็นต้น
suǒsuǒ (索索)	พรรณนาเสียงเบา ๆ เช่น เสียงลมพัดใบไม้ เสียงผ่น
sī (吱)	พรรณนาเสียงผิวปาก
shāshā (沙沙)	พรรณนาเสียงย่ำทราย เสียงทรายปลิวกระทบวัตถุ หรือเสียงลมพัดใบหญ้า เป็นต้น
xīsū (窸窣)	พรรณนาเสียงเสียดสีเพียงแผ่วเบา
xiāosè (萧瑟)	พรรณนาเสียงลมพัดต้นไม้
xīlì (淅沥)	พรรณนาเสียงลม(ฝน)พัดเบา ๆ
xīxī (淅淅)	พรรณนาเสียงลมพัดเบา ๆ

2) เลียนเสียงการเคลื่อนไหวย่างเร็ว

sī (吱)	พรรณนาเสียงกระสุนปืนแหวกอากาศอย่างรวดเร็ว
sōu (嗖)	พรรณนาเสียงเคลื่อนไหวย่างเร็ว
shuā (唰)	พรรณนาเสียงเสียดสีผ่านไปอย่างรวดเร็ว

3) เสียงหายใจแรง

xiūxiū (咻咻) พรรณนาเสียงหายใจแรง

xūxū (吁吁) พรรณนาเสียงถอนหายใจ

(2) หน่วยเสียง h/x/

Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng (1997: 1: 41) อธิบายว่าหน่วยเสียง h/x/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่โคนลิ้นกับเพดานอ่อน เมื่อออกเสียง โคนลิ้นจะยกตัวเข้าไปใกล้เพดานอ่อน เกิดช่องแคบให้ลมบีบตัวผ่านไปเป็นเสียงเสียดแทรกแหบ ๆ จากการศึกษพบว่าเนื่องจากตำแหน่งที่ออกเสียง h/x/ อยู่ใกล้เส้นเสียง เป็นบริเวณที่ลมหายใจเข้าออก ส่วนใหญ่จึงใช้เสียงเกี่ยวกับการหายใจ และที่หน่วยเสียง h/x/ แตกต่างจากหน่วยเสียงอื่นในกลุ่มคือ ใช้เสียงที่ดังอีกที่กติกติกโครม ดังนี้

1) เสียงหายใจติดขัด เสียงกรน เสียงลม

hēngchī (哼哧) พรรณนาเสียงหอบหายใจอย่างแรงhēngrhār
(哼儿哈儿) พรรณนาเสียงที่ออกมาจากจมูกหรือปาก ส่วนใหญ่แสดงอาการขอไปที่หรือไม่ใส่ใจhūchī (呼哧) พรรณนาเสียงหอบหายใจhūlū (呼噜) พรรณนาเสียงกรนหรือเสียงดูดหรือซดของกินเหลว ๆ เป็นต้น

hū (呼) พรรณนาเสียงลม

2) เสียงหัวเราะ

hā (哈) พรรณนาเสียงหัวเราะ (อ้าปากเสียงดัง)

hēhē (呵呵) พรรณนาเสียงหัวเราะ (ดังปานกลาง)

hēihēi (嘿嘿) พรรณนาเสียงหัวเราะ (แบบแห้ง ๆ หรือเย็นชา)

huò (囁) พรรณนาเสียงหัวเราะ (ห่อปากเสียงดัง)

3) เสียงเสียงดังอีกทีก็อย่างฟ้าร้อง ปืนใหญ่ น้ำไหลแรง

hōng (轰)	พรรณนาเสียงดังอีกทีก็อย่างฟ้าผ่า ยิงปืนใหญ่ ระเบิดเป็นต้น
<u>hōnglōng</u> (轰隆)	พรรณนาเสียงฟ้าผ่า ปืนใหญ่ระเบิด เสียงเครื่องยนต์ เป็นต้น
hūlā (呼啦)	พรรณนาเสียงวัตถุที่พัดกลมลงทันทีหรือเสียงฝูงชน แตกฮือ
huā (哗)	พรรณนาเสียงกระแทก เสียงน้ำไหล เป็นต้น
<u>huālā</u> (哗啦)	พรรณนาเสียงกระแทก เสียงน้ำไหล เป็นต้น
huòhuò (霍霍)	พรรณนาเสียงลับมีด

3.1.1.3 พยัญชนะกักเสียดแทรก

พยัญชนะกักเสียดแทรกในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนมี 6 หน่วยเสียง ได้แก่ z/ts/ zh/tʂ/ j/tɕ/ c/ts' / ch/tʂ' / และ q/tɕ' / กาญจนา นาคสกุล (2541: 35) อธิบายว่า พยัญชนะกักเสียดแทรกเป็นเสียงเสียดแทรกที่นำด้วยเสียงกัก อ้างอิงจาก Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng (1997: 1: 41) สามารถอธิบายโดยรวมว่า หน่วยเสียงเหล่านี้ล้วนถูกกักด้วยปลายลิ้น และบริเวณหลังฟันหรือเพดานแข็งส่วนหน้า พอลิ้นแยกตัวออกจากเพดานแข็งช้า ๆ เกิดเป็นช่องแคบ ลมก็ออกมาอย่างไม่สะดวก ทำให้เกิดเสียงเสียดแทรก จากการศึกษาพบว่ามักใช้เลียนเสียงเสียดแทรก เสียดสี ดังนี้

(1) หน่วยเสียง z/ts/ zh/tʂ/ และ j/tɕ/

เป็นกลุ่มพยัญชนะกักเสียดแทรกไม่มีลม จากการศึกษาพบว่ามักใช้เลียนเสียงแหลมเล็ก เช่น นกหนูร้อง เสียงคนพูดกัน หรือเสียงน้ำหรืออากาศถูกกดตัน ดังนี้

1) เสียงเสียงแหลมเล็กของสัตว์

jī (叽)	พรรณนาเสียงลูกเจี๊ยบ ลูกนกร้อง
jījī (唧唧)	พรรณนาเสียงแมลงร้อง

jiūjiū (啾啾)	พรรณนาเสียงแหลมเล็กของแมลงหรือนก
jiūjiū (啾啾)	พรรณนาเสียงนกจำนวนมากร้องพร้อมกัน และ พรรณนาเสียงแหลมที่เศร้าวรันทด
zī (吱)	พรรณนาเสียงสัตว์เล็ก ๆ ร้อง เช่น เสียงหนู
zhā (喳)	พรรณนาเสียงนกร้อง

2) เลียนเสียงจุกปากหรือเสียงกระซิบพุดคุยกัน

zé (啧)	พรรณนาเสียงจุกปาก
zézé (啧啧)	พรรณนาเสียงจุกปากหรือเสียงพุด
jijizhāzhā (叽叽喳喳) ⁷	พรรณนาเสียงแหลมเล็กปะปนกัน
Jijicáocáo (唧唧嘈嘈)	พรรณนาเสียงพุดคุยอย่างรีบและเร็ว

3) เลียนเสียงแหลมจากการบดอัดหรือกดดัน

bājī (吧唧)	พรรณนาเสียงย่ำเท้าลงบนพื้นโคลนเป็นต้น
gūji (咕叽) ⁸	พรรณนาเสียงน้ำที่ถูกอัดแล้วกระเซ็นออกมา
gāzhī (嘎吱)	พรรณนาเสียงวัตถุถูกกดทับ
gēzhī (咯吱)	พรรณนาเสียงภาชนะไม้หรือไม้ถูกบีบอัดและเกิดเสียง

(2) หน่วยเสียง c/ts'/ ch/ts'/ และ q/tc'/

เป็นกลุ่มพยัญชนะกักเสียดแทรกมีลม เวลาออกเสียงมีลมออกมา จากการศึกษาพบว่ามักใช้เลียนเสียงเสียดสีจากการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ดังนี้

⁷ ในพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน (2012: 595) ระบุว่า jijizhāzhā สามารถเขียนได้ 2 แบบ คือ 叽叽喳喳 หรือ 唧唧喳喳

⁸ ในพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน (2012: 462) ระบุว่า gūji สามารถเขียนได้ 2 แบบ คือ 咕叽 หรือ 咕唧

1) เสียงเสียดลมเสียดสียงอย่างแรงหรือเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

cā (嚓)	พรรณนาเสียงวัตถุเสียดสีกัน
cēng (噌)	พรรณนาเสียงเสียดสียงอย่างฉับพลันหรือเสียง เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว
cī (刺)	พรรณนาเสียงฉีกขาด เสียดสี เป็นต้น
cīlā (刺啦)	พรรณนาเสียงฉีกขาด เสียงกรีดอย่างเร็ว
cīlèng (刺棱)	พรรณนาเสียงเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว
cīliū (刺溜)	พรรณนาเสียงลื่นลัม ลื่นของลื่นไถลอย่างรวดเร็ว
chā (嚓)	พรรณนาเสียงเสียดสียงอย่างฉับพลัน
chīliū (唻溜)	พรรณนาเสียงไถลอย่างรวดเร็ว
chuā (欸)	พรรณนาเสียงที่รวดเร็วและฉับพลัน

2) เสียงฉีกขาด

cī (刺)	พรรณนาเสียงฉีกขาด เสียดสี เป็นต้น
cīlā (刺啦)	พรรณนาเสียงฉีกขาด เสียงกรีดอย่างเร็ว
chī (唻)	พรรณนาเสียงหัวเราะหรือฉีกขาด

3) เสียงผู้คนพูดคุยกันเบา ๆ

qīqīchāchā (嗶嗶喳喳) ⁹	พรรณนาเสียงคนพูดคุยกันเบา ๆ
-----------------------------------	-----------------------------

⁹ ในพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน (2012: 1016) ระบุว่า qīqīchāchā สามารถเขียนได้ 2 แบบคือ 嗶嗶喳喳 หรือ 嗶嗶嚓嚓

3.1.1.4 พยัญชนะนาสิก

พยัญชนะนาสิกตำแหน่งพยัญชนะต้นในภาษาจีนมี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียง m/m/ และ n/n/ กาญจนา นาคสกุล (2541: 82) อธิบายว่า พยัญชนะนาสิกมีวิธีการออกเสียงคล้ายพยัญชนะกัก (ระเบิด) เพียงแต่เมื่อลมอยู่ในช่องปากแล้วให้ลดลิ้นไกลง เปิดช่องจมูกให้ลมออกไปทางโพรงจมูก หน่วยเสียงพยัญชนะนาสิกเป็นเสียงก้องทั้งหมด จากการศึกษาพบว่าเสียงที่ออกทางจมูกทำให้ฟังดูอ้ออึ้งไม่ชัดเจน จึงมักใช้แสดงเสียงที่อ้อ ๆ ก้อง ๆ เช่น เสียงร้องของสัตว์บางชนิด เสียงพูดเบา ๆ ดังนี้

1) เลียนเสียงสัตว์บางชนิดร้อง

mīmī (咪咪)	พรรณนาเสียงร้องของแมว
mǐ (呷)	พรรณนาเสียงร้องของแพะหรือแกะ
miē (咩)	พรรณนาเสียงร้องของแพะหรือแกะ
miāo (喵)	พรรณนาเสียงร้องของแมว
mōu (哞)	พรรณนาเสียงร้องของวัว
nínán (呢喃)	พรรณนาเสียงร้องของนกนางแอ่น

2) เลียนเสียงคนพูดจึ่งำคนเดียว

nánán (喃喃)	พรรณนาเสียงคนพูดคุยกันเบา ๆ
------------	-----------------------------

3.1.1.5 พยัญชนะข้าง

พยัญชนะข้างในภาษาจีนมีหน่วยเสียงเดี่ยวคือ l/ l/ กาญจนา นาคสกุล (2541: 83) อธิบายว่า พยัญชนะข้างแปลงเสียงโดยลิ้นปิดบริเวณปุ่มเหงือกและเพดานตรงส่วนกลางไว้ ปล่อยให้ลมออกมาทางข้าง ๆ ลิ้น จากการศึกษาพบว่าเวลาออกเสียงลมถูกปล่อยออกมาอย่างสะดวก จึงมักใช้เลียนเสียงสิ่งไหล อย่างสิ่งของกลิ้ง เช่น

lēng (楞)	พรรณนาเสียงหมุนในปั่นด้าย
lùlù (辘辘)	พรรณนาเสียงล้อรถเป็นต้น
cīliū (刺溜)	พรรณนาเสียงลื่นลัม สิ่งของลื่นไถลอย่างรวดเร็ว

chīliū (啞溜)	พรรณนาเสียงไถลอย่างรวดเร็ว
gūliū (咕嚕)	พรรณนาเสียงน้ำไหลหรือเสียงสิ่งของกลิ้ง
jīliū (叽溜)	พรรณนาเสียงสิ่งของกลิ้ง

3.1.1.6 พยัญชนะกึ่งสระ

พยัญชนะกึ่งสระในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนมี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ y/j/ w/w/ และ yu/ü/ จากคำอธิบายของ Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng (1997: 1: 41) สามารถสรุปพอสังเขปได้ว่า พยัญชนะกึ่งสระ y/j/ w/w/ และ yu/ü/ เป็นเสียงที่เกิดจากการเสียดสีเล็กน้อยที่ต้นพยางค์เวลาออกเสียงสระ i/i/ u/u/ และ ü/y/ ตามลำดับ จากการศึกษาพบว่าเวลาออกเสียงพยัญชนะกึ่งสระ ไม่มีสิ่งปิดกั้นทางลม เสียงออกมาได้อย่างสะดวก เสียงเสียดสีจึงไม่มีลักษณะปนลมเหมือนพยัญชนะเสียดแทรก มักใช้แสดงเสียงเลื่อน เช่น เสียงของแข็งเสียดสีกัน เสียงอาการต่าง ๆ ที่เกิดที่ริมฝีปาก เป็นต้น ดังนี้

(1) หน่วยเสียง y/j/

หน่วยเสียง y/j/ มีเสียงใกล้เคียงกับสระ i/i/ เวลาออกเสียงริมฝีปากเหยียดรีจากการศึกษาพบว่ามักใช้เลียนเสียงของแข็งเสียดสีหรือเสียงอ้อแอ้ในลำคอ ดังนี้

1) เลียนเสียงของแข็งเสียดสีกัน

yā (呀)	พรรณนาเสียงเสียดสีเวลาเปิดประตู
yīyā (唧呀)	พรรณนาเสียงวัตถุบางชนิดเสียดสีกัน

2) เลียนเสียงอ้อแอ้ในลำคอ

yāyā (哑哑)	พรรณนาเสียงนกการ้องหรือเสียงเด็กอ้อแอ้หัดพูด
yīyā (唧呀)	พรรณนาเสียงเด็กอ้อแอ้หัดพูด
yīwú (唧唔)	พรรณนาเสียงอ่านหนังสือ

(2) หน่วยเสียง w/w/ และ yu/ü/

หน่วยเสียง w/w/ และ yu/ü/ ริมฝีปากห่อ จากการศึกษาค้นคว้าพบว่ามักใช้เลียนเสียงกริยาต่าง ๆ ที่เกิดที่ริมฝีปาก เช่น

wā (哇)	พรรณนาเสียงร้องไห้หรืออาเจียนเป็นต้น
wāla (哇啦)	พรรณนาเสียงพูดคุยเสียงดังหรือเอะอะโว้ยวาย
wāwā (哇哇)	พรรณนาเสียงนกร้องหรือเสียงเด็กร้องไห้
wāng (汪)	พรรณนาเสียงสุนัขเห่า
yuē (啾)	พรรณนาเสียงเวลาทำปากอาเจียน

3.1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายกับการสื่อความหมาย

หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายคือหน่วยเสียงที่อยู่ท้ายพยางค์ จากการศึกษพบว่า หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายใช้แสดงลักษณะของท้ายเสียง คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนบางคำ มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย บางคำไม่มี เสียงพยัญชนะท้ายในภาษาจีนมีเพียงกลุ่มเดียวคือ พยัญชนะนาสิก ดังนั้นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ พยัญชนะท้ายนาสิก และไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย

3.1.2.1 พยัญชนะท้ายนาสิก

พยัญชนะนาสิกในตำแหน่งพยัญชนะท้ายมี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ n/n/ และ ng/ŋ/ หน่วยเสียงพยัญชนะนาสิกเป็นเสียงก้องทั้งหมด ในคำเลียนเสียงธรรมชาติส่วนใหญ่ ใช้หน่วยเสียง ng/ŋ/ แสดงท้ายเสียงที่ก้องสะท้อน เช่น เสียงโลหะกระทบกัน เสียงระเบิดดัง ดังตัวอย่าง

bēng (崩)	เสียง(หัวใจ)เต้นหรือเสียงแตกระเบิด
pāng (乓)	พรรณนาเสียงยิงปืน เสียงประตูปิด
pīng (乒)	พรรณนาเสียงยิงปืนหรือเสียงของกระทบกัน
dāng (当)	พรรณนาเสียงเครื่องใช้โลหะกระทบกัน
dēng (瞪)	พรรณนาเสียงของหนักตกพื้นหรือวัตถุกระทบกัน
dōng (咚)	พรรณนาเสียงตีกลองหรือเคาะประตู เป็นต้น
tāng (膛)	พรรณนาเสียงพวงนาฬิกาตีบอกเวลา ตีฆ้อง ยิงปืน เป็นต้น

tānglǎng (啹啹)	พรรณนาเสียงภาชนะโลหะชนกัน
gēdēng (咯瞪)	พรรณนาเสียงรอกเท้าหนังหรือวัตถุชนกัน
guāngdāng (咣当)	พรรณนาเสียงกระทบกันสนั่นสะเทือน
kēng (铿)	พรรณนาเสียงดังกังวาน
kuāngdāng (哐当)	พรรณนาเสียงเครื่องใช้กระทบสนั่นสะเทือน
hōng (轰)	พรรณนาเสียงดังอึกทึกอย่างฟ้าผ่า ยิงปืนใหญ่ระเบิด เป็นต้น
hōnglōng (轰隆)	พรรณนาเสียงฟ้าผ่า ปืนใหญ่ระเบิด เสียงเครื่องยนต์ เป็นต้น
lángláng (琅琅)	พรรณนาเสียงโลหะหรือหินกระทบกัน
lángdāng (银铛)	พรรณนาเสียงโลหะกระทบกัน
lónglóng (隆隆)	พรรณนาเสียงสนั่นสะเทือนอย่างรุนแรง
qiāng (锵)	พรรณนาเสียงโลหะหรือหินหยกกระทบกัน
zhēngzhēng (铮铮)	พรรณนาเสียงโลหะกระทบกันดังสนั่น

3.1.2.2 ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย

จากการศึกษาพบว่าคำที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย เสียงท้ายจะมีลักษณะเป็นเสียง
ปล่อย ไม่ก้องสะท้อนเหมือนเสียงท้ายนาสิก ใช้เลียนเสียงต่าง ๆ เช่น เสียงลม เสียงน้ำ เสียง
ร้อง เป็นต้น ดังตัวอย่าง

sàsà (飒飒)	พรรณนาเสียงลม เสียงฝน
sèsè (瑟瑟)	พรรณนาเสียงลมพัด (ใบไม้เสียดสี) เบา ๆ
xīlì (淅沥)	พรรณนาเสียงลม (ฝน) พัดเบา ๆ
hū (呼)	พรรณนาเสียงลม

wā (哇)

พรรณนาเสียงร้องดังหรือเสียงอาเจียน

3.1.3 หน่วยเสียงสระกับการสื่อความหมาย

กาญจนา นาคสกุล (2541: 31-32) อธิบายว่าการออกเสียงสระมีเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง 3 ประการคือ 1) ลักษณะของริมฝีปาก 2) ส่วนของลิ้น และ 3) ระดับของลิ้น จากการศึกษาพบว่า ระดับของลิ้นที่ยกสูงขึ้นใกล้เพดานกับลิ้นที่วางต่ำสัมพันธ์กับความดังเบาของเสียง ในที่นี้จะแบ่งเสียงสระตามระดับของลิ้นออกเป็น 2 ประเภทคือสระปิด (สระสูง) และสระเปิด (สระต่ำ) ซึ่งใช้แสดงความดังเบาของเสียง ดังนี้

3.1.3.1 สระปิด

กาญจนา นาคสกุล (2541: 32) อธิบายว่า การออกเสียงสระปิดหรือสระสูง ลิ้นจะยกขึ้นสูง ช่องว่างระหว่างลิ้นกับเพดานจะปิดแคบ จากการศึกษาพบว่าสระที่ลิ้นยกขึ้นสูง ทำให้เสียงออกมาได้น้อยจึงมักใช้แสดงเสียงเบา หน่วยเสียงสระปิดในคำเลียนเสียงธรรมชาติ ภาษาจีน ได้แก่ i/i/ i/i/ u/u/ และ ü/y/ สระประสมที่มีสระปิดอยู่ในตำแหน่งที่สอง ได้แก่ ei/ei/ iu/iou/ iao/iau/ และ ou/ou/ ก็ใช้แสดงเสียงเบาเช่นกัน ดังตัวอย่าง

(1) หน่วยเสียงสระ i/i/ และสระประสม ei/ei/

xīxī (嘻嘻)	พรรณนาเสียงหัวเราะเบา ๆ
xīlī (淅沥)	พรรณนาเสียงลมพัดเบา ๆ
jījī (唧唧)	พรรณนาเสียงแมลงร้อง
dīlī (滴沥)	พรรณนาเสียงน้ำหยด
hēihēi (嘿嘿)	พรรณนาเสียงหัวเราะ(เบา ๆ)

(2) หน่วยเสียงสระ i/i/

zī (吱)	พรรณนาเสียงสัตว์เล็ก ๆ ร้อง
cī (刺)	พรรณนาเสียงฉีกขาด เสียงดสี

(3) หน่วยเสียงสระ ü/y/

xūxū (吁吁)	พรรณนาเสียงถอนหายใจ
-----------	---------------------

(4) หน่วยเสียงสระ u/u/ และสระประสม iu/iou/ iao/iau/ และ ou/ou/

hū (呼)	พรรณนาเสียงลม
pū (噗)	พรรณนาเสียงน้ำหรืออากาศที่พุ่งออกมา
sùsù (簌簌)	พรรณนาเสียงลมพัดไปไม่เป็นต้น
xiūxiū (咻咻)	พรรณนาเสียงหายใจแรง
miāo (喵)	พรรณนาเสียงร้องของแมว
sōu (嗖)	พรรณนาเสียงเคลื่อนไหวย่างเร็ว

3.1.3.2 สระเปิด

กาญจนา นาคสกุล (2541: 32) อธิบายว่า การออกเสียงสระเปิดหรือสระต่ำ เวลาออกเสียง ลิ้นวางอยู่ในระดับต่ำ จากการศึกษาพบว่าลิ้นที่วางอยู่ในระดับต่ำ ทำให้ทางที่เสียงจะออกมาเปิดออก เสียงผ่านออกมาได้มาก จึงมักใช้แสดงเสียงดัง หน่วยเสียงสระเปิดในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนได้แก่เสียง a /A/ และสระประสมที่มีสระเปิดอยู่ในตำแหน่งที่สอง ua /uA/ ก็ใช้แสดงเสียงดังเช่นกัน ดังตัวอย่าง

(1) หน่วยเสียงสระ a/A/

bāng (梆)	เสียงเคาะไม้
pā (啪)	พรรณนาเสียงยิงปืน ปรบมือหรือสิ่งของกระทบกัน
pāng (乓)	พรรณนาเสียงยิงปืน เสียงประตูปิด
dā (嗒)	พรรณนาเสียงกีบม้า ปีนกลเป็นต้น
kābā (咔嚓)	พรรณนาเสียงวัตถุแตกหัก
kāchā (咔嚓)	พรรณนาเสียงวัตถุแตกหัก
wā (哇)	พรรณนาเสียงร้องดังหรือเสียงอาเจียน

(2) หน่วยเสียงสระ ua/uA/

guāng (光) พรรณนาเสียงกระทบกันสั้นสะท้อน

huā (哗) พรรณนาเสียงกระแทกหรือน้ำไหล

3.2 หน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย

3.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นกับการสื่อความหมาย

จากการศึกษาพบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะต้นใช้แสดงลักษณะของต้นเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยแบ่งออกเป็น 6 กลุ่มตามวิธีการออกเสียง ได้แก่ พยัญชนะระเบิด พยัญชนะเสียดแทรก พยัญชนะกักเสียดแทรก พยัญชนะนาสิก พยัญชนะกึ่งสระ และพยัญชนะควบกล้ำ แต่ละกลุ่มพยัญชนะสื่อลักษณะของเสียงต่างกันไปด้วย ดังนี้

3.2.1.1 พยัญชนะระเบิด

หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิดในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยมี 7 เสียง ได้แก่ ป/p/ ฟ/ฝ/p'/ บ/b/ ต/t/ ก/k/ ข/ค/k'/ และ อ/?/ กาญจนานาคสกุล (2541: 80) อธิบายว่า พยัญชนะระเบิดเกิดจากการกักลม ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่องปาก แล้วเปิดช่องที่กั้นลมนั้น ออกให้ลมพุ่งออกมาโดยแรง เป็นเสียงระเบิดออกมา จากการศึกษพบว่าพยัญชนะระเบิด มักใช้แสดงเสียงที่เกิดขึ้นอย่างแรงและฉับพลัน เช่น เสียงของแข็งกระทบกัน เสียงของตกพื้น เสียงเคาะตี เป็นต้น ดังนี้

(1) หน่วยเสียง ป/p/ และ ฟ/ฝ/p'/

กาญจนานาคสกุล (2541: 81) อธิบายว่า เสียง ป/p/ และ ฟ/ฝ/p'/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง เกิดที่ริมฝีปาก เสียง ป/p/ ไม่มีลม แต่เสียง ฟ/ฝ/p'/ มีลม จากการศึกษพบว่าใช้เลียนเสียงต่าง ๆ ดังนี้

1) เลียนเสียงเคาะตีหรือเสียงกระทบ

ป๊บ	เสียงดังอย่างถูกชกหรือต่อย ¹⁰
-----	--

ป๊าบ	เสียงดังอย่างตีด้วยไม้แบน ๆ
------	-----------------------------

¹⁰ การอธิบายความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย อ้างอิงจากความหมายที่ระบุไว้ในพจนานุกรมภาษาไทยฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2554 (2556)

ปุ๊ก	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงตำข้าว
เป๊ก	เสียงดังอย่างเสียงเคาะไม้
เป้ง	เสียงดังอย่างเสียงตีด้วยไม้แรง ๆ
เปาะ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงเคาะไม้
โป๊ก	เสียงดังอย่างเอาค้อนเคาะกระดาน
แปะ	เสียงดังอย่างตบมือ

2) เสียงไม้หัก

เป๊าะ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงหักนิ้วหรือกิ่งไม้เล็ก ๆ หัก
เผาะ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงหักไม้ประาะ
ผัวะ	เสียงอย่างเสียงไม้หักหรือเสียงตบ

3) เสียงป็น

โป้ง	เสียงดังอย่างเสียงป็น เป็นต้น
------	-------------------------------

(2) หน่วยเสียง บ/b/

กาญจนา นาคสกุล (2541: 81) อธิบายว่า หน่วยเสียง บ/b/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปาก จากการศึกษาพบว่า คำเลียนเสียงธรรมชาติที่ขึ้นต้นด้วยหน่วยเสียง บ/b/ ในพจนานุกรมมีเพียงคำเดียว ลมที่ถูกกักไว้ที่ริมฝีปากและมีความก้องนี้ให้เสียงระเบิดและสั่นสะเทือน ดังนี้

บื้อ	เสียงดังอย่างเสียงเร่งเครื่องยนต์
------	-----------------------------------

(3) หน่วยเสียง ต/t/

กาญจนา นาคสกุล (2541: 81) อธิบายว่า หน่วยเสียง ต/t/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่มีลม ไม่ก้อง เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือกหรือหลังฟันบน จากการศึกษาพบว่า หน่วยเสียง ต/t/ ใช้เลียนเสียงต่าง ๆ ดังนี้

1) เลียนเสียงของหนักตกพื้นหรือตกน้ำ หรือเสียงทุบตี

ตัง	เสียงตังอย่างเสียงของหนัก ๆ ตกกระทบพื้นแข็ง
ตึ่ง	เสียงตังอย่างของหนัก ๆ กระทบพื้นแข็ง
ตึ่งตัง	เสียงอย่างของหนัก ๆ ตกลงบนพื้นกระดานหลาย ๆ ครั้ง
ต้อม	เสียงอย่างของหนักขนาดเล็กตกลงไปในน้ำ
ตุม	เสียงตังเช่นนั้น เช่น โดดน้ำตังตุม เสียงผืนใหญ่ตังตุม ๆ
ตูป	เสียงตังอย่างของหนัก ๆ หล่นหรือเสียงทุบด้วยกำปั้น
ตูปต๊ับ	เสียงตังเช่นนั้นอย่างเสียงทุบกัน

2) เลียนเสียงใจเต้น

ตึก, ตึกตัก	เสียงตังอย่างเสียงหัวใจเต้นเวลาเหนื่อยหรือตกใจ
-------------	--

3) เลียนเสียงปืนใหญ่ ระเบิด

ตุม, ตุม ๆ	เสียงตังเช่นนั้น เช่น โดดน้ำตังตุม เสียงผืนใหญ่ตังตุม ๆ
ตุมตาม	เสียงตังเอะอะอีกทีก็ เช่น เสียงระเบิดตุมตาม

4) เลียนเสียงน้ำหยด

ติง, ติง ๆ	เสียงน้ำหยด
------------	-------------

(4) หน่วยเสียง ก/k/ และ ข/ค/k'/

กาญจนา นาคสกุล (2541: 81) อธิบายว่า หน่วยเสียง ก/k/ และ ข/ค/k'/ เป็นหน่วยเสียงระเบิด ไม่ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน เสียง ก/k/ ไม่มีลม แต่เสียง ข/ค/k'/ มีลม จากการศึกษาพบว่าหน่วยเสียง ก/k/ และ ข/ค/k'/ ใช้เลียนเสียงต่าง ๆ ดังนี้

1) เลียนเสียงวัตถุกระทบกันเบา ๆ เฉพาะหน่วยเสียง ก/k/

ก๊ก	เสียงของแข็งกระทบกัน
-----	----------------------

กึก	เสียงของแข็ง ๆ กระทบกัน
กุก	เสียงของแข็ง ๆ กระทบกัน
เกาะ	เสียงเคาะ
โกก	เสียงดังอย่างเคาะไม้ด้วยกะลา

2) เลียนเสียงลมที่ออกจากลำคอเช่นเสียงไอ หรือหัวเราะเบา ๆ เฉพาะหน่วยเสียง ข/ค/k' /

ขุก	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงไอ
ขิก	หัวเราะเสียงอย่างนั้น
คัก ๆ	เสียงหัวเราะ
คิก ๆ	เสียงหัวเราะเบา ๆ

(5) หน่วยเสียง อ/ก/

กาญจนา นาคสกุล (2541: 81) อธิบายว่า หน่วยเสียง อ/ก/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่มีลม เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง จากการศึกษาพบว่าหน่วยเสียง อ/ก/ ใช้เลียนเสียงต่าง ๆ ดังนี้

1) เลียนเสียงจากอาการต่าง ๆ ที่เกิดในลำคอ เพราะเสียงเกิดที่เส้นเสียง

อ้วก	เสียงรอก เสียงอาเจียน
อ๊ก, อัก ๆ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงตีมน้ำอย่างรวดเร็ว เป็นต้น
อึ๊ก ๆ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงตีมน้ำอย่างรวดเร็ว เป็นต้น
อึ๊ก ๆ	เสียงอย่างเสียงสะอึก
เอือก	เสียงดังในคออย่างเสียงตีมน้ำแรง ๆ
โอ๊ก	เสียงอย่างเสียงอาเจียน
โอ๊กอ้าก	เสียงอย่างเสียงอาเจียนติดต่อกัน

2) เสียงเสียดสัท

อ๊ก, อัก ๆ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียดสัทแผ่นหลังด้วยกำปั้น เป็นต้น
อึ๊ก ๆ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียดสัทแผ่นหลังด้วยกำปั้น เป็นต้น
อึ๊กอึ๊ก	เสียงอย่างเสียดสัทกัน

3) เสียงของแข็งเสียดสัท

ออด, ออด ๆ	เสียงดังเช่นเสียงของแข็ง ๆ เสียดสัทกัน
ออดแอ็ด	เสียงดังอย่างเสียงเปิดปิดประตูที่บานพับผิด เป็นต้น
อู้อี้	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงชกคนชอ
แอด, แอด ๆ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงเปิดหรือปิดประตูผิด ๆ

3.2.1.2 พยัญชนะเสียดแทรก

หน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรกในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยมี 3 เสียง ได้แก่ หน่วยเสียง ฟ/ฟ/ ส/ซ/ส/ และ ห/ฮ/ห/ กาญจนา นาคสกุล (2541: 35) อธิบายว่า เสียงพยัญชนะเสียดแทรกเกิดขึ้น เมื่อลมที่ทำให้เกิดเสียงต้องบีบตัวผ่านช่องแคบ ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่องปาก และทำให้เกิดเสียงซู่ซ่าขึ้น จากการศึกษพบว่าเสียงพยัญชนะเสียดแทรก เป็นเสียงลม ๆ และค่อนข้างเบา จึงมักใช้เลียนเสียงเสียดสัทหรือเสียงเสียดแทรกของลม ดังนี้

(1) หน่วยเสียง ฟ/ฟ/

กาญจนา นาคสกุล (2541: 84) อธิบายว่าหน่วยเสียง ฟ/ฟ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดตรงช่องระหว่างฟันบนกับริมฝีปากล่าง จากการศึกษพบว่าหน่วยเสียง ฟ/ฟ/ ใช้เลียนเสียงต่าง ๆ ดังนี้

1) เสียงเสียดสัทอากาศถูกอัดแทรกผ่านช่องแคบออกมา

ฟืด	เสียงอย่างเสียงจาม
ฟี้	เสียงอย่างลมรั่วออกจากที่อัดลมไว้
ฟืดฟาด/ฟูดฟาด	เสียงอย่างเสียงหายใจแรง ๆ เวลาเหนื่อยมาก ๆ

2) เสียงเสียงไฟจุดติด

ฟู่	เสียงดังอย่างเสียงดินปืนที่จุดแล้วลูกใหม่ทันทีทันใด
แฟ่	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงจุดไม้ขีดติดไฟ

(2) หน่วยเสียง ส/ซ /s/

กาญจนา นาคสกุล (2541: 35) อธิบายว่าหน่วยเสียง ส/ซ/s/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ฟัน อวัยวะส่วนที่ทำช่องแคบให้ลมผ่านคือฟันบนและล่างกับปลายลิ้นที่แตะฟันล่าง จากการศึกษาพบว่าหน่วยเสียง ส/ซ/s/ ใช้เสียงต่าง ๆ ดังนี้

1) เสียงเสียดเสียด

สวบ, สวบสาบ	เสียงคนหรือสัตว์ร้องไปบนไปไม้
ส่าย	เสียงที่เกิดจากผ้าแพรเนื้อหนาแข็งเสียดสีกัน

2) เสียงเสียดสุดปาก

ซี้ด	เสียงดังอย่างเสียงสุดปาก เช่น กินอาหารเผ็ด
ซูด, ซูดซาต	เสียงอย่างเสียงคนกระทำเมื่อเวลากินของเผ็ด
ซู้ด	เสียงอย่างคนซดน้ำร้อน น้ำชา หรือแกงที่ละน้อย ๆ

3) เสียงน้ำกระเซ็น

ซ่า	เสียงดังอย่างน้ำแตกกระจาย
ซู่	เสียงดังอย่างฝนตกมาก ๆ แต่ตกไม่นาน

(3) หน่วยเสียง ห/ฮ /h/

กาญจนา นาคสกุล (2541: 35) อธิบายว่าหน่วยเสียง ห/ฮ /h/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง โดยช่องระหว่างเส้นเสียงจะอยู่ในลักษณะที่แคบกว่าในตำแหน่งหายใจแรง ๆ แต่ไม่แคบจนทำให้ลมต้องผ่านออกมาจนเส้นเสียงสั่น กำลังลมที่บีบผ่านออกมาค่อนข้างแรงทำให้เกิดเป็นเสียงเสียดแทรกขึ้น จากการศึกษาพบว่า

หน่วยเสียง ห/ฮ /h/ เป็นเสียงเสียดแทรกที่แหบห้าว มักใช้เลียนเสียงอาการต่าง ๆ ที่เกิดบริเวณเส้นเสียง เช่น เสียงหัวเราะ เสียงคราง ดังนี้

1) เลียนเสียงหัวเราะ

แหะ ๆ	เสียงคนหัวเราะมีเสียงเช่นนั้น
เฮฮา	เสียงหรืออาการแสดงความสนุกสนานครึกครื้น

2) เลียนเสียงครางหรือคำราม

แห้/แอ้	เสียงอย่างเสียงหมาคำราม
ฮือ	เสียงอย่างเสียงครางของเด็กเมื่อร้องไห้นาน ๆ หรือเสียงครางเมื่อมีอาการไข้หรือหนาวเย็น

3.2.1.3 พยัญชนะกักเสียดแทรก

พยัญชนะกักเสียดแทรกในคำเลียนเสียงภาษาไทยมี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ จ/ตจ/ และ ฉ/ตฉ/'¹¹ กาญจนา นาคสกุล (2541: 35) อธิบายว่าเสียงกักเสียดแทรกคือเสียงเสียดแทรกที่นำด้วยเสียงกัก ทั้งสองหน่วยเสียงนี้เกิดจากการกักลมด้วยลิ้นส่วนหน้าแตะกับเพดานแข็ง แล้วแยกตัวออกอย่างช้าเกิดเป็นช่องแคบทำให้เกิดเสียงเสียดแทรก จากการศึกษาพบว่าพยัญชนะกักเสียดแทรก มักใช้เลียนเสียงเสียดสีหรือเสียดแทรก ดังนี้

(1) หน่วยเสียง จ/ตจ/

เป็นหน่วยเสียงกักเสียดแทรกไม่มีลม จากการศึกษาพบว่าหน่วยเสียง จ/ตจ/ มักใช้เลียนเสียงเกี่ยวกับการทำเสียงในปาก และเสียงน้ำไหล ดังนี้

1) เลียนเสียงกริยาต่าง ๆ ในปาก

จ ๆ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงดูดลมเข้าปากเพื่อดู ห้าม หรือเตือน เป็นต้น
จ๊ับ	เสียงอย่างเสียงดูดปาก

¹¹ หน่วยเสียง จ/ตจ/ และ ฉ/ตฉ/' อาจจัดอยู่ในกลุ่มพยัญชนะระเบิดหรือพยัญชนะกักเสียดแทรกก็ได้ ในที่นี้จัดในกลุ่มพยัญชนะกักเสียดแทรก

จะ	เสียงดังเช่นนั้น เช่น เคี้ยวมากจะ ๆ
จ้อกแจ้ก	เสียงของคนมาก ๆ ที่ต่างคนต่างพูดกันจนฟังไม่ได้ศัพท์

2) เลียนเสียงน้ำไหล

จ้อก ๆ	เสียงอย่างน้ำที่ไหลตกลงมา
จ้อก ๆ	เสียงอย่างเสียงน้ำที่ไหลตกลงมาเบา ๆ
จ๊ก ๆ	เสียงอย่างฝนตกแรง
โจ๊ก ๆ	เสียงดังอย่างเสียงน้ำไหล

(2) หน่วยเสียง ช/ตจ'/

เป็นหน่วยเสียงกักเสียดแทรกมีลม จากการศึกษาพบว่าหน่วยเสียง ช/ตจ'/ มักใช้เลียนเสียงวัตถุเสียดสีอย่างรวดเร็ว ดังนี้

1) เลียนเสียงวัตถุเสียดสีอย่างรวดเร็ว

จ๊็บ	เสียงดังเช่นนั้น (เช่น เสียงก้าวเดินเร็ว ๆ เสียงสับหรือฟันวัตถุ) ¹²
------	--

2) เลียนเสียงทอดของในน้ำมันเดือดหรือเสียงน้ำไหล

ฉ่า	เสียงน้ำมันเดือดเมื่อเวลาทอดของ เสียงน้ำดังเช่นนั้น
ฉี่	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงของที่ทอดน้ำมัน
ฉั่น	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงฝนตกพรั่า ๆ เป็นระยะ ๆ หรือเสียงที่เอาโลหะเผาไฟร้อนจุ่มลงในน้ำ

3.2.1.4 พยัญชนะนาสิก

หน่วยเสียงพยัญชนะนาสิกในคำเลียนเสียงภาษาไทยมี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียง ม/ม/ น/น/ และ ง/ง/ กาญจนานาคสกุล (2541: 82) อธิบายว่า วิธีการออกเสียง

¹² ความหมายในวงเล็บไม่ใช่ความหมายที่ระบุในพจนานุกรม แต่เป็นความหมายที่สรุปจากการสำรวจในคลังข้อมูลแห่งชาติภาษาไทย

พยัญชนะนาสิกคล้ายกับพยัญชนะกัก เพียงแต่เมื่อลมอยู่ในช่องปากแล้ว ให้ลดลิ้นไก่ลงเปิดช่องจมูกให้ลมออกไปทางโพรงจมูก พยัญชนะนาสิกเป็นเสียงก้องทั้งหมด จากการศึกษาพบว่าเสียงที่เปล่งผ่านโพรงจมูกเปรียบเหมือนเสียงที่ก้องอยู่ในกระบอกทำให้เกิดเสียงอ้อและก้องภายใน จึงมักใช้เลียนเสียงอ้อ ๆ หรือดังก้อง ดังนี้

1) เลียนเสียงเครื่องดนตรีที่ทำจากโลหะ

โหม่ง	เสียงอย่างเสียงฆ้อง
หมู่ย, มุย	เสียงอย่างเสียงฆ้อง
โหน่ง	เสียงอย่างเสียงตีฆ้องวง
ห่อง ๆ	เสียงดังเช่นเสียงฆ้องกระแต
ห่าง	เสียงอย่างเสียงระฆังดัง
เห่ง	เสียงอย่างเสียงระฆังดัง

2) เลียนเสียงพูดเบา ๆ ไม่ชัดเจน

จีม	เสียงบ่นเบา ๆ
จีมง่า	เสียงพูดหรือเสียงบ่นพึมพำ

3.2.1.5 พยัญชนะกึ่งสระ

หน่วยเสียงพยัญชนะกึ่งสระได้แก่ ย/j/ และ ว/w/ กาญจนานาคสกุล (2541: 84) อธิบายว่าเสียงกึ่งสระ เป็นเสียงเลื่อนระหว่างเสียงสระ 2 เสียง เช่น ถ้าทำปากและลิ้นเหมือนกับจะออกเสียงสระอิ/i/ หรือสระอี/i:/ แล้วเปล่งเสียงออกมาในขณะที่เปลี่ยนอวัยวะไปสู่ตำแหน่งของสระอื่น เช่น สระอา/a:/ จะได้เสียงกึ่งสระ ย/j/ ในทำนองเดียวกัน ถ้าเปล่งเสียงออกมาในขณะที่เปลี่ยนอวัยวะจากตำแหน่งของสระอุ/u/ หรือสระอู/u:/ ไปสู่ตำแหน่งของสระอื่น จะได้เสียงกึ่งสระ ว/w/ จากการศึกษาพบว่าเสียงพยัญชนะกึ่งสระมักใช้แสดงเสียงเลื่อนเสียงกึ่งสระในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย ส่วนใหญ่ขึ้นต้นด้วยเสียง ว/w/ ซึ่งเป็นเสียงที่เกิดที่ริมฝีปาก ลักษณะปากห่อ จึงมักใช้เลียนเสียงลมพัดหรือของเคลื่อนผ่านอากาศไป หรือใช้เลียนเสียงร้อง ดังนี้

1) เสียงลมพัดหรือของเคลื่อนผ่านอากาศไป

หวิว มีเสียงดังเช่นนั้น เช่น ลมพัดหวิว ๆ

หวิว มีเสียงดังเช่นนั้นอย่างสะกิดไม้กระเดียนอย่างแรง

2) เสียงร้อง

ว๊าก เสียงร้องดัง ๆ อย่างเสียงเด็ก

แว้ว เสียงอย่างเสียงเด็กแดง ๆ ร้อง

แว๊ด เสียงดังเช่นนั้น เช่น ตวาดแว๊ด

หวิว มีเสียงร้องเช่นนั้น โดยมาเป็นเสียงผู้หญิง

3.2.1.6 พยัญชนะควบกล้ำ

พยัญชนะควบกล้ำเป็นการควบกล้ำของพยัญชนะระเบิดกับพยัญชนะเสียงเปิด (approximants) ได้แก่ พยัญชนะรัว ร/r/ พยัญชนะข้าง ล/l/ และพยัญชนะกึ่งสระ ว/w/ ในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยมีพยัญชนะที่ควบกัน ได้แก่ ปร/pr/ พร/p'r/ กร/kr/ คร/k'r/ ผล/พล/p'l/ ขล/คล/k'l/ และ คว/ขว/k'w/ จากการศึกษาพบว่าพยัญชนะควบกล้ำใช้แสดงเสียงที่ซ้อนควบกันหลายเสียง โดยเสียงหลักคือเสียงระเบิด มักใช้เลียนเสียงของแตกหักหรือกระทบกัน ดังนี้

1) เสียงเสียงของแตกหรือพังถล่ม

เปรี๊ยะ เสียงที่เกิดจากสิ่งของที่แตกหรือขาดเป็นต้น

เปรี๊อง เสียงดังอย่างเสียงถั่วขามกระทบกันหรือตกแตก

โผละ เสียงดังอย่างเสียงทุบมะพร้าวให้แตก

โพละ เสียงดังอย่างเสียงทุบหม้อดินแตกเป็นต้น

ครึ้น เสียงดังลั่นอย่างฟ้าร้อง

โครม เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงคนหรือของหนัก ๆ ล้มหรือตก
เป็นต้น

2) เสียงของกรอบแตกหัก เฉพาะหน่วยเสียง กร/kr/

กร๊วบ เสียงดังอย่างเคียวถูกของแข็งหรือของกรอบ

กรั้วม เสียงดังอย่างเคียวสิ่งของที่เปราะให้แตก

กรอด เสียงดังอย่างกัดฟัน

กรอบแกรบ มีเสียงดังอย่างเสียงเหยียบถูกของแข็งหรือกรอบ

กร็อบ เสียงดังอย่างเคียวของแข็งหรือของกรอบ

3) เสียงลากหรือครูด เฉพาะหน่วยเสียง กร/kr/ และ คร/k'r/

กราก เสียงอยากเสียงลากกิ่งไม้

กรูด เสียงอย่างเสียงที่ลากของหนักไปกับพื้น

แกรก เสียงดังเหมือนเล็บขีดพื้น

ครี๊ด เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงลากสิ่งของครูดไปหรือเสียง
กรน

ครี๊ดคราด เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงหายใจไม่สะดวก

4) เสียงของเหลวข้นกระแทบของแข็ง เฉพาะหน่วยเสียง ผล/p'l/

ผลั๊วะ เสียงดังอย่างเอาดินปาพุ่มไม้

ผลุ เสียงดังอย่างเสียงของอ่อนนุ่มมตกลง

ผละ เสียงดังอย่างเสียงสาดโคลน

5) เสียงเสียดสีอากาศอย่างรวดเร็ว เจาะหน่วยเสียง ขว/คว/k'w/

ขว็บ	เสียงหวดไม่เรียว
ควาก	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงฉีกผ้า
แควก	เสียงดังอย่างเสียงผ้าขาด

3.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายและความสัมพันธ์กับความหมาย

หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายคือหน่วยเสียงที่อยู่ท้ายพยางค์ จากการศึกษาค้นพบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายใช้แสดงลักษณะของท้ายเสียง คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยบางคำมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย บางคำไม่มี หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในที่นี้จะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ พยัญชนะกัก และพยัญชนะนาสิก ส่วนคำที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย ในที่นี้จะหมายรวมถึงเสียงท้ายที่เป็นเสียงพยัญชนะกึ่งสระด้วย¹³ ดังนั้นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ พยัญชนะท้ายกัก พยัญชนะท้ายนาสิก และไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย

3.2.2.1 พยัญชนะท้ายกัก

กาญจนา นาคสกุล (2541: 81) อธิบายว่า พยัญชนะกักคล้ายพยัญชนะระเบิดแต่อยู่ในตำแหน่งพยัญชนะท้าย เวลาออกเสียง ลมที่ออกจากปอดผ่านเส้นเสียงแล้ว มาถูกกัก ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่องปาก หรือลมมาถูกกักที่เส้นเสียง แต่ลมที่ถูกกักนั้นแทนที่จะระเบิดออกมา กลับถูกกลืนลงไปใหม่หรืออาจจะกลายเป็นลมหายใจธรรมดาออกไปทางจมูก เพราะช่องที่กักลมไว้นั้นไม่เปิดออก หน่วยเสียงพยัญชนะกักในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย ได้แก่ บ/p/ ด/t/ ก/k/ และ /ʔ/ จากการศึกษาค้นพบว่าคำที่สะกดด้วยพยัญชนะกัก ท้ายเสียงจะถูกกัก จึงใช้แสดงเสียงท้ายที่จบลงทันที เป็นเสียงหยุด ไม่ก้อง เช่น เสียงของแข็งที่กระทบกัน เสียงทุบ เสียงตบ เป็นต้น ดังนี้

¹³ กาญจนา นาคสกุล (2541: 45) อธิบายว่า ในทางสัทศาสตร์อาจจะพิจารณาได้ว่า ในภาษาไทยมีเสียงสระประสมเสียงขึ้น (rising diphthongs) ซึ่งเกิดจากสระต่ำคือ /a a: i e e: ε ε: u o: ɔ ɔ:/ ประสมกับสระสูง คือสระ /i/ และ /u/ เสียงสระพวกนี้เมื่อพิจารณาดูหน้าของเสียงในภาษาไทยแล้ว ควรจัดสระ /i/ และ /u/ ให้เป็นเสียงพยัญชนะท้าย /j/ และ /w/ จากคำอธิบายดังกล่าวสรุปได้ว่าเสียงท้ายของสระประสมเสียงขึ้นสามารถมองได้ 2 มุม ในที่นี้จะมองในมุมสัทศาสตร์ คือเสียงท้ายดังกล่าวเป็นเสียงสระสูง เพื่อให้สอดคล้องกับระบบเสียงในภาษาจีน ซึ่งมีเสียงสระประสมเสียงขึ้นเช่นเดียวกัน

(1) หน่วยเสียง บ/p/

กรุป	เสียงดังเช่นนั้นเมื่อเคี้ยวของแข็งที่แตกง่าย
ตู่บ	เสียงดังอย่างเสียงของหนัก ๆ หล่นหรือเสียงทุบด้วยกำปั้น
ขวบ	เสียงหวดไม้เรียว
บับ	เสียงดังอย่างเสียงถูกชกหรือต่อย
บ้ำบ	เสียงดังอย่างเสียงตีด้วยไม้แบน ๆ
พืบ, พืบพืบ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างนกกระพือปีกเป็นต้น

(2) หน่วยเสียง ด/t/

ฉาด	เสียงตบหน้าโดยแรง
ชืด	เสียงดังอย่างเสียงสุดปาก
กรูด	เสียงอย่างเสียงที่ลากของหนักถูไปกับพื้น

(3) หน่วยเสียง ก/k/

กึก	เสียงของ ๆ กระทบกัน
กุก	เสียงของแข็ง ๆ กระทบกัน
ควาก	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงฉีกผ้า
บุก	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงตำข้าว
เป๊ก	เสียงดังอย่างเสียงเคาะไม้
โป๊ก	เสียงดังอย่างเอาค้อนเคาะกระดาน
อ๊ก	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงทุบแผ่นหลังด้วยกำปั้น
อึกอ๊ก	เสียงอย่างเสียงทุบกัน

(4) หน่วยเสียง /r/

เป็นหน่วยเสียงกักที่เสี้ยนเสียง เกิดตามเสียงสระสั้นเท่านั้น ไม่มีรูปเขียนแต่มีเสียงแฝงอยู่ในคำที่มีสระสั้น

เกาะ	เสียงเคาะ
เปรี้ยะ	เสียงที่เกิดจากสิ่งของที่แตกหรือขาดเป็นต้น
เป๊าะ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงหักนิ้วหรือกิ่งไม้เล็ก ๆ หัก
แปะ	เสียงดังอย่างเสียงตบมือ
ผลุ	เสียงดังอย่างเสียงอ่อนน่วมตกลง
โผละ	เสียงอย่างเสียงทุบมะพร้าวให้แตก
ผัวะ	เสียงดังอย่างไม้หักหรือเสียงตบ
เผาะ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงหักไม้เปราะ
โพละ	เสียงอย่างเสียงทุบหม้อดินแตกเป็นต้น

3.2.2.2 พยัญชนะท้ายนาสิก

พยัญชนะท้ายนาสิกในคำเลียนเสียงภาษาไทยได้แก่ ม/m/ น/n/ และ ง/ŋ/ หน่วยเสียงพยัญชนะนาสิกเป็นเสียงก้องทั้งหมด (กาญจนา นาคสกุล, 2541: 82) จากการศึกษพบว่าเสียงที่เปล่งผ่านโพรงจมูกเปรียบเหมือนเสียงที่ก้องอยู่ในกระบอกทำให้เกิดเสียงอ้อและก้องภายใน เมื่ออยู่ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายจะใช้แสดงเสียงท้ายที่ก้องกังวานหรืออ้ออึ้ง เช่น เสียงโลหะกระทบกัน เสียงของตกลงน้ำ เสียงพูดเบา ๆ ในลำคอ ดังนี้

(1) หน่วยเสียง ม/m/

1) เลียนเสียงของตกลงไปในน้ำ

ตุ้ม	เสียงอย่างของหนักขนาดเล็กตกลงไปในน้ำ
ตุ่ม	เสียงดังเช่นนั้น เช่น โดดน้ำดังตุ้ม เสียงปืนใหญ่ดังตุ้ม ๆ
ป้อม	เสียงดังอย่างของมีน้ำหนักตกน้ำ

2) เสียงเสียดสี อ้อ ๆ ในปาก

ง่า	เสียงขู่ของหมาที่กำลังกินข้าว
จีม	เสียงบ่นเบา ๆ
จีมง่า	เสียงพูดหรือเสียงบ่นพึมพำ
พำพึม	เสียงอย่างเสียงคนพูดหรือบ่นค่อย ๆ
พึม	เสียงบ่นเบา ๆ เช่น นักเรียนบ่นกันพึมพำ

(2) หน่วยเสียง น/ก/

1) เสียงเสียดสีดังก้องกังวาน

ครืน	เสียงดังก้องเช่นเสียงฟ้าร้อง
------	------------------------------

(3) หน่วยเสียง ง/ก/

1) เสียงเสียดสีโลหะกระทบดังก้อง

กริ่ง	เสียงแหลมเบาอย่างเสียงของแข็งเช่นเสียงโลหะกระทบกัน
โฉ่งฉ่าง	เสียงอย่างเสียงโลหะกระทบกัน
ห่อง ๆ	เสียงดังก้องเช่นเสียงฆ้องกระเด
ห่าง	เสียงอย่างเสียงระฆังดังก้อง
หึ่ง ๆ	เสียงดังก้องเช่นนั้นอย่างเสียงฆ้อง
เห่ง	เสียงอย่างเสียงระฆังดังก้อง
โห่	เสียงอย่างเสียงตีฆ้องวง
โหม่ง	เสียงอย่างเสียงฆ้อง

3) เลียนเสียงของตกกระทบพื้นหรือตกลงไปในภาชนะแล้วดังก้องสะท้อน

ตึงตัง	เสียงอย่างของหนัก ๆ ตกลงบนพื้นกระดานหลายครั้ง
ผล็อง	เสียงดังอย่างของหนัก ๆ ตกลงที่พื้น
ผล็อง	เสียงเช่นของตกลงในไห

4) เลียนเสียงดังก้องกังวาน

เปรี๊ยะ	เสียงดังลั่นอย่างเสียงฟ้าผ่า
---------	------------------------------

5) เลียนเสียงที่ดังอื้ออึง

หึ่ง ๆ	เสียงหึ่งหรือแมลงภูเป็นต้นบิน เช่น เสียงผึ้งบินหึ่ง ๆ
--------	---

3.2.2.3 ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย

คำที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย ในที่นี้หมายถึงรวมถึงคำที่มีพยัญชนะกึ่งสระ ย/j/ หรือ ว/w/ เป็นพยัญชนะท้ายด้วย จากการศึกษาพบว่าคำที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย ท้ายเสียงจะเป็นเสียงปล่อย ไม่ใช่เสียงก้อง และไม่ใช่เสียงหยุด มักใช้เลียนเสียงลม เสียงน้ำ เป็นต้น ดังนี้

ฉ่า	เสียงน้ำมันเดือดเมื่อเวลาทอดของ เสียงน้ำดังเช่นนั้น
ฉี่	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงของที่ทอดน้ำมัน
แจ๋	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงฝนตกพรวด ๆ เป็นระยะ ๆ
ซ่า	เสียงดังอย่างเสียงน้ำแตกกระจาย
ซู่	เสียงดังอย่างเสียงฝนตกมาก ๆ แต่ตกไม่นาน
พื้	เสียงอย่างลมร่วออกจากที่อัดลมไว้
หวิว	เสียงดังเช่นนั้น เช่น ลมพัดหวิว ๆ
หวือ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างสะบัดไม้กระเด็น
อู้	มีเสียงอย่างเสียงลมพัด

3.2.3 หน่วยเสียงสระและความสัมพันธ์กับความหมาย

กาญจนา นาคสกุล (2541: 31-32) อธิบายว่าการออกเสียงสระมีเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง 3 ประการคือ 1) ลักษณะของริมฝีปาก 2) ส่วนของลิ้น และ 3) ระดับของลิ้น จากการศึกษาพบว่า ระดับของลิ้นที่ยกสูงขึ้นใกล้เพดานกับลิ้นที่วางต่ำสัมพันธ์กับความดังเบาของเสียง ในที่นี้จะแบ่งเสียงสระตามระดับของลิ้นออกเป็น 2 ประเภทคือสระปิด (สระสูง) และสระเปิด (สระต่ำ) ซึ่งใช้แสดงความดังเบาของเสียง ส่วนนวรรณ พันธุมธา (2535: 48) กล่าวว่า “ด้านความยาวนานของเสียงต่าง ๆ อาจใช้เสียงสระแสดงได้ เสียงที่เกิดและสิ้นสุดอย่างรวดเร็ว สระมักเป็นเสียงสั้น ถ้าเสียงดังนานขึ้น สระมักเป็นเสียงยาว”

ดังนั้นหน่วยเสียงสระที่สื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสระปิด – สระเปิด ใช้แสดงความดังเบาของเสียง และกลุ่มสระสั้น – สระยาว ใช้แสดงความยาวนานของเสียง ดังนี้

3.2.3.1 สระปิด – สระเปิด

ระดับการยกลิ้นสูงหรือลดต่ำเวลาออกเสียงสระ ใช้สื่อความหมายดังเบาของเสียง ในที่นี้จะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สระปิด และสระเปิด ดังนี้

(1) สระปิด

กาญจนา นาคสกุล (2541: 32) อธิบายว่า การออกเสียงสระปิดหรือสระสูง ลิ้นจะยกขึ้นสูง ช่องว่างระหว่างลิ้นกับเพดานจะปิดแคบ จากการศึกษาพบว่าสระที่ลิ้นยกขึ้นสูง ทำให้เสียงออกมาได้น้อยจึงมักใช้แสดงเสียงเบา หน่วยเสียงสระปิดในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย ได้แก่ อิ/i/ อี/i:/ อี/ว/ อือ/ว:/ อุ/ว/ และ อู/ว:/ ใช้เลียนเสียงเบา ๆ ดังตัวอย่าง

1) หน่วยเสียงสระ อิ/i/ และ อี/i:/

กรឹก	เสียงของแข็ง เช่น แก้วโลหะกระทบกัน
กឹก	เสียงของแข็งกระทบกัน
ดิ่ง ๆ	เสียงน้ำหยด
คิก	เสียงหัวเราะเบา ๆ
พื	เสียงอย่างลมรั่วออกจากที่อัดลมไว้
ซื๊ด	เสียงดังอย่างเสียงสตูดิโอ

2) หน่วยเสียงสระ อี/ว/ และ อือ/ว:/

กึก	เสียงของแข็ง ๆ กระทบกัน
ตึก ๆ	เสียงดังอย่างเสียงหัวใจเต้นเวลาเหนื่อยหรือตกใจ เป็นต้น
อึก ๆ	เสียงอย่างเสียงสะอึก

3) หน่วยเสียงสระ อุ/อ/ และ อุ/อ:/

กุก	เสียงของแข็ง ๆ กระทบกัน
กรุป	เสียงดังเช่นนั้นเมื่อเคี้ยวของที่แตกง่าย
ขลุก ๆ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงไอ
ฟุบ	เสียงดังอย่างเสียงดินปืนที่จุดแล้วลุกไหม้ทันทีทันใด
ดُب	เสียงดังอย่างของหนัก ๆ หล่นหรือเสียงทุบด้วยกำปั้น
ซู้ด	เสียงอย่างคนซดน้ำร้อน น้ำชา หรือแกงที่ละน้อย ๆ

(2) สระเปิด

กาญจนา นาคสกุล (2541: 32) อธิบายว่า การออกเสียงสระเปิดหรือสระต่ำ เวลาออกเสียง ลิ้นวางอยู่ในระดับต่ำ จากการศึกษพบว่าลิ้นที่วางอยู่ในระดับต่ำ ทำให้ทางที่เสียงจะออกมาเปิดออก เสียงผ่านออกมาได้มาก จึงมักใช้แสดงเสียงดัง หน่วยเสียงสระเปิดในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย ได้แก่เสียง อะ/a/ และ อา/a:/ ใช้เลียนเสียงดัง ๆ ดังตัวอย่าง

ดั่ง	เสียงดังอย่างเสียงของหนัก ๆ ตกกระทบพื้นแข็ง
คัก ๆ	เสียงอย่างเสียงฝนตกหนัก
ซ่า	เสียงดังอย่างน้ำแตกกระจาย
จ๊ก ๆ	เสียงอย่างฝนตกแรง
ว้าก	เสียงร้องดัง ๆ อย่างเสียงเด็กร้องไห้
บ๊าบ	เสียงดังอย่างเสียงตีด้วยไม้แบน ๆ

3.2.3.2 สระเสียงสั้น – สระเสียงยาว

ในระบบเสียงภาษาไทย สระเดี่ยวแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือสระเสียงสั้น และสระเสียงยาว (กาญจนา นาคสกุล, 2541: 41-42) ใช้แสดงความยาวนานของเสียง ดังนี้

(1) สระเสียงสั้น

หน่วยเสียงสระเสียงสั้น เวลาออกเสียงระยะเวลาออกเสียงจะสั้นกว่าสระเสียงยาว จึงใช้แสดงเสียงที่เกิดขึ้นและสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว เช่น เสียงของแตก เสียงกระทบ เป็นต้น ดังตัวอย่าง

กรึบ	เสียงเกิดจากการกลิ้งของเหลวเช่นเหล้าอย่างรวดเร็ว
เกาะ	เสียงเกาะ
กึก	เสียงของแข็งกระทบกัน
ขวับ	เสียงหวดไม้เรียว
ตึงตึง	เสียงดังอย่างของหนัก ๆ กระทบพื้นแข็ง
ปุก	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงตำข้าว
เปรี๊ยะ	เสียงที่เกิดจากสิ่งของที่แตกหรือขาดเป็นต้น
เป๊าะ	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงหักนิ้วหรือกิ่งไม้เล็ก ๆ หัก
แปะ	เสียงดังอย่างเสียงตบมือ
ผึง	เสียงดังเช่นนั้น เช่น เขือกขาดตึงผึง
โพละ	เสียงอย่างเสียงทุบหม้อดินแตกเป็นต้น
อึ๊ก ๆ	เสียงอย่างเสียงสะอึก

(2) สระเสียงยาว

หน่วยเสียงสระเสียงยาว เวลาออกเสียงระยะเวลาออกเสียงจะยาวนานกว่าสระเสียงสั้น จึงใช้แสดงเสียงที่ดังนานขึ้น เช่น เสียงลม เสียงลากของ เสียงร้อง เป็นต้น ดังตัวอย่าง

กราก	เสียงอย่างเสียงลากกิ้งไม้
กรูด	เสียงอย่างเสียงที่ลากของหนักๆไปกับพื้น
แกรก	เสียงดังเหมือนเล็บขีดพื้น
ครืด	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงลากสิ่งของครูดไป หรือเสียงกรน
ควาก	เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงฉีกผ้า
แป็ด	เสียงดังอย่างเสียงบีบแตร
หวอ	เสียงสัญญาณดังเช่นนั้น
หวูด	มีเสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงเปิดหวูด
พื้	เสียงอย่างลมรื้อออกจากลมที่อัดไว้
อู้	มีเสียงอย่างเสียงลมพัด
ว้าก	เสียงร้องดัง ๆ อย่างเสียงเด็กร้องไห้
แ้ว	เสียงอย่างเสียงเด็กแดง ๆ ร้อง
ฮือ	เสียงอย่างเสียงครางของเด็กเมื่อร้องไห้นาน ๆ

3.2.4.2 วรรณยุกต์สามัญ (ระดับกลาง)

วรรณยุกต์สามัญเป็นวรรณยุกต์ระดับกลาง (กาญจนา นาคสกุล, 2541: 114) จากการศึกษาพบว่าวรรณยุกต์สามัญใช้แสดงเสียงกลาง ๆ ไม่สูง ไม่ต่ำ ดังตัวอย่าง

กราว	เสียงดังอย่างเสียงของแข็งจำนวนมาก ๆ ร่วงลงมากระทบพื้นหรือหลังคาพร้อม ๆ กันหรือเสียงคนจำนวนมากตบมือพร้อม ๆ กัน
กึ่งกึ่ง	เสียงดังอย่างล้อเกวียนกระทบพื้นแข็ง
จิม	เสียงบ่นเบา ๆ
ตึงตึง	เสียงอย่างของหนัก ๆ ตกลงบนพื้นกระดานหลาย ๆ ครั้ง
พึม	เสียงบ่นเบา ๆ

3.2.4.3 วรรณยุกต์ตรี (ระดับสูง)

วรรณยุกต์ตรีเป็นวรรณยุกต์ระดับสูง (กาญจนา นาคสกุล, 2541: 114) จากการศึกษาพบว่าวรรณยุกต์ตรีใช้แสดงเสียงแหลมสูง เช่น เสียงนก เสียงกรีดร้องของผู้หญิงหรือเด็ก เสียงโลหะกระทบกัน ดังตัวอย่าง

เจี๊ยบ	เสียงร้องของลูกเจี๊ยบ
ว๊าก	เสียงร้องดัง ๆ อย่างเสียงเด็กร้องไห้
แ้ว	เสียงอย่างเสียงเด็กแดง ๆ ร้อง เช่น เสียงลูกร้องแ้ว
แ้วด	เสียงดังเช่นนั้น เช่น ตวาดแ้วด
กริ่ง	เสียงแหลมอย่างเสียงของแข็งเช่นแท่งโลหะกระทบกัน
ปืด	เสียงดังเช่นนั้น (อย่างเสียงเป่านกหวีด)
แป็ด	เสียงดังอย่างเสียงบีบแตร

3.2.4.4 วรรณยุกต์โท (เปลี่ยนตก)

วรรณยุกต์โทเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากสูงไปต่ำ (กาญจนา นาคสกุล, 2541: 115) จากการศึกษาพบว่าวรรณยุกต์โทใช้แสดงเสียงที่เริ่มอย่างหนักแน่นแล้วแผ่วปลาย เช่น เสียงน้ำแตกกระจาย เสียงเคาะตี เสียงปิ่น เสียงปล่อยลมออกจากที่แคบ ดังตัวอย่าง

ซ่า	เสียงดังอย่างเสียงน้ำแตกกระจาย
ซู่, ซู่ ๆ	เสียงดังอย่างเสียงฝนตกมาก ๆ แต่ตกไม่นาน
เปรี้ยง	เสียงดังลั่นอย่างเสียงฟ้าผ่า
โป้ง	เสียงดังอย่างเสียงปิ่น เป็นต้น
เป้ง	เสียงอย่างเสียงตีด้วยไม้แรง ๆ
ดู้บ	เสียงดังอย่างของหนัก ๆ กระทบพื้นแข็ง
ดู้บดู้บ	เสียงดังอย่างเสียงทุบกัน
พี	เสียงลมรั่วออกจากลมที่อัดไว้
พืดฟาด	เสียงอย่างเสียงหายใจแรง ๆ เวลาเหนื่อยมาก ๆ

3.2.4.5 วรรณยุกต์จัตวา (เปลี่ยนขึ้น)

วรรณยุกต์จัตวาเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากต่ำไปสูง (กาญจนา นาคสกุล, 2541: 116) จากการศึกษาพบว่าวรรณยุกต์จัตวาใช้แสดงเสียงที่ดิ่งต่ำแล้วดีดสูง มักใช้ประกอบกับพยัญชนะท้ายเสียงนาสิก เพื่อแสดงเสียงวัตถุตกน้ำ ดังตัวอย่าง

ดิ่ง ๆ	เสียงน้ำหยด
ด้อม	เสียงอย่างของหนักขนาดเล็กตกลงไปในน้ำ
ดุ่ม	เสียงอย่างเสียงของหนักขนาดเล็กตกลงไปในน้ำ
ป้อม	เสียงดังอย่างของมีน้ำหนักตกน้ำ

ผลง เสียงอย่างเสียงของหนักตกน้ำ

ผล็อง เสียงเช่นของตกลงในไห

3.3 การเปรียบเทียบหน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

จากข้อมูลข้างต้น สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย ดังนี้

(1) หน่วยเสียงในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยสื่อความหมายได้ทุกหน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะต้น หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ส่วนหน่วยเสียงในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน สื่อความหมายได้เกือบทุกหน่วยเสียง ยกเว้นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ เนื่องจากคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนส่วนใหญ่เป็นเสียงวรรณยุกต์ 阴平 Yīnpíng (วรรณยุกต์ระดับสูง) จึงไม่สามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับความหมายได้

(2) หน่วยเสียงประเภทเดียวกันในคำเลียนเสียงภาษาจีนและภาษาไทย ส่วนใหญ่จะสื่อความหมายเหมือนกัน และหน่วยเสียงในคำเลียนเสียงภาษาไทยจะสื่อความหมายได้มากกว่า กล่าวคือ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นใช้แสดงลักษณะของต้นเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายใช้แสดงลักษณะของท้ายเสียง หน่วยเสียงสระใช้แสดงความดังของเสียง แต่หน่วยเสียงสระในภาษาไทยสื่อความหมายได้มากกว่าหน่วยเสียงสระในภาษาจีน คือใช้แสดงความยาวนานของเสียงได้ด้วย ส่วนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำเลียนเสียงภาษาไทยใช้แสดงระดับสูงต่ำของเสียง ในขณะที่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำเลียนเสียงภาษาจีนไม่สื่อความหมาย

(3) กลุ่มหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในคำเลียนเสียงภาษาจีนและภาษาไทย แบ่งเป็น 6 กลุ่ม พยัญชนะกลุ่มเดียวกันที่สื่อความหมายเหมือนกัน มี 5 กลุ่ม ได้แก่

- 1) กลุ่มพยัญชนะระเบิด ใช้แสดงเสียงฉับพลันและรุนแรง
- 2) กลุ่มพยัญชนะเสียดแทรก ใช้แสดงเสียงเสียดสีหรือเสียดแทรก
- 3) กลุ่มพยัญชนะกักเสียงแทรก ใช้แสดงเสียงเสียดสีหรือเสียดแทรก
- 4) กลุ่มพยัญชนะนาสิก ใช้แสดงเสียงก้องหรืออ้ออึ้ง
- 5) กลุ่มพยัญชนะกึ่งสระ ใช้แสดงเสียงเลื่อน

ส่วนกลุ่มพยัญชนะข้างมีเฉพาะในคำเลียนเสียงภาษาจีน ใช้แสดงเสียงลิ้นไหลหรือกลิ้ง กลุ่มพยัญชนะควบกล้ำมีเฉพาะในคำเลียนเสียงภาษาไทย ใช้แสดงเสียงที่ควบซ้อนกัน

(4) กลุ่มหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำเลียนเสียงภาษาไทยมีมากกว่าภาษาจีน กล่าวคือ ในภาษาไทยกลุ่มหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายมี 3 กลุ่ม ได้แก่ พยัญชนะท้ายกัก พยัญชนะท้ายนาสิก และไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย ส่วนในภาษาจีนพยัญชนะท้ายมี 2 กลุ่มคือ พยัญชนะท้ายนาสิก และไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย กลุ่มพยัญชนะเดียวกัน สื่อความหมายเหมือนกัน กล่าวคือ พยัญชนะท้ายนาสิก ใช้แสดงเสียงท้ายที่ก้องกังวานต่อ คำที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย ใช้แสดงเสียงท้ายปล่อย ส่วนพยัญชนะกักมีเฉพาะในภาษาไทย ใช้แสดงเสียงท้ายที่จบลงทันทีหรือเสียงหยุด

(5) กลุ่มหน่วยเสียงสระในคำเลียนเสียงภาษาไทยมีมากกว่าภาษาจีน กล่าวคือกลุ่มเสียงสระที่เหมือนกัน คือสระปิด – สระเปิด ใช้แสดงความดังของเสียง โดยสระปิดแสดงเสียงเบา สระเปิดแสดงเสียงดัง แต่ในภาษาไทยมีกลุ่มสระเสียงสั้น – สระเสียงยาวด้วย สระเสียงสั้นใช้แสดงเสียงที่เกิดขึ้นและจบลงอย่างรวดเร็ว ส่วนสระเสียงยาวใช้แสดงเสียงที่ดังนานกว่า

(6) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำเลียนเสียงภาษาไทยใช้แสดงระดับสูงต่ำของเสียง มี 5 หน่วยเสียงและแต่ละเสียงสื่อความหมายดังนี้

- 1) วรรณยุกต์เอก (ระดับต่ำ) ใช้แสดงเสียงทุ้มต่ำ
- 2) วรรณยุกต์สามัญ (ระดับกลาง) ใช้แสดงเสียงกลาง ๆ ไม่สูงไม่ต่ำ
- 3) วรรณยุกต์ตรี (ระดับสูง) ใช้แสดงเสียงแหลมสูง
- 4) วรรณยุกต์โท (เปลี่ยนตก) ใช้แสดงเสียงหนักแน่นแล้วแผ่วปลาย
- 5) วรรณยุกต์จัตวา (เปลี่ยนขึ้น) ใช้แสดงเสียงดิ่งต่ำแล้วดิดสูง

การศึกษาหน่วยเสียงต่าง ๆ ที่ประกอบเป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย ทำให้เข้าใจว่าเหตุใดคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเหมือนกันในภาษาจีนและภาษาไทย บางคำมีเสียงอ่านที่คล้ายกัน บางคำมีเสียงอ่านที่ต่างกัน

จากการศึกษาพบว่าระบบเสียงในภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะใกล้เคียงกัน คือ หน่วยเสียงในภาษาจีนและภาษาไทยมี 4 หน่วยประกอบด้วย หน่วยเสียงพยัญชนะต้น หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ หน่วยเสียงต่าง ๆ ในภาษาจีนและภาษาไทยยังแบ่งเป็นกลุ่มย่อยได้ใกล้เคียงกัน บางหน่วยเสียงในกลุ่มย่อยยังเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน เช่น จากข้อมูลพบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยมีหลายหน่วยเสียงที่เป็นหน่วยเสียงเดียวกัน ดังนี้

สัทอักษรสากล	สัทอักษรจีน	อักษรไทย
/p/	b	ป
/p'/	p	พ,ผ

/t/	d	ต
/k/	g	ก
/k'/	k	ข,ค
/s/	s	ส,ซ
/tɕ/	j	จ
/tɕ'/	q	ช
/m/	m	ม
/n/	n	น
/ŋ/	ng	ง
/j/	y	ย
/w/	w	ว

หน่วยเสียงเดียวกันหรือหน่วยเสียงที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน ส่วนใหญ่ใช้สื่อความหมายเหมือนกัน ทำให้คำเลียนเสียงในภาษาจีนและภาษาไทยบางคำที่มีความหมายเหมือนกัน จะมีเสียงอ่านที่คล้ายกันด้วย เช่น

ความหมาย	คำเลียนเสียงภาษาจีน	คำเลียนเสียงภาษาไทย
เสียงหวูด	呜 wū	หวูด
เสียงปรบมือ	啪 pā	แปะ
เสียงของแข็งกระทบกัน	瞪 dēng	ตึง
เสียงของแข็งกระทบกัน	乒 pīng	ปัง
เสียงแมวร้อง	喵 miāo	เหมียว
เสียงวัวร้อง	哞 mōu	มอ
เสียงฟ้าร้อง	轰 hōng	ฮูม
เสียงเด็กร้องเสียงดัง	哇 wā	ว๊าก

หน่วยเสียงพยัญชนะที่มีเหมือนกัน อาจมีอิทธิพลทำให้คนไทยและคนจีนได้ยินเสียงบางเสียงในทำนองเดียวกัน แล้วแปรเสียงนั้นเป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงอ่านคล้ายกัน แต่คำเลียนเสียงธรรมชาติบางคำที่มีความหมายเหมือนกันในภาษาจีนและภาษาไทย อาจจะมีเสียงอ่านที่ต่างกัน แม้ว่าหน่วยเสียงพยัญชนะดังกล่าวจะมีอยู่ทั้งในภาษาไทยและภาษาจีน เช่น เสียงสุนัขเห่า ภาษาจีนคือ “汪汪 wāngwāng” ใช้เสียงกึ่งสระ w/w/ แต่ภาษาไทยคือ “โง้ง ๆ” ใช้เสียงเสียดแทรก h/h/ ทั้ง ๆ ที่ภาษาไทยมีเสียงกึ่งสระ w/w/ เช่นเดียวกับภาษาจีน ส่วนในภาษาจีนเองมีเสียงเสียดแทรก h/x/ ที่อยู่กลุ่มพยัญชนะเดียวกับหน่วยเสียง h/h/ และออกเสียงใกล้เคียงกัน เป็นต้น นี่แสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่นอกเหนือไปจากระบบเสียงแล้ว ยังมีปัจจัย

ทางด้านวัฒนธรรมที่ทำให้คนแต่ละประเทศได้ยินเสียงแตกต่างกันไป ดังที่สุริยา รัตนกุล (2555: 123-124) อธิบายไว้ว่าถึงเสียงธรรมชาติที่ถูกดัดแปลงด้วยวัฒนธรรมว่า “แม้แต่ธรรมชาตินั้น ก็ ถูกดัดแปลงด้วยวัฒนธรรม การที่เราได้ยินสัตว์เหล่านั้นร้องว่าอย่างไรนั้น อาจเป็นเพราะเราเกิด ในวัฒนธรรมที่คุ้นชินที่จะได้ยินอย่างนั้น” ดังนั้นการที่คำเลียนเสียงภาษาไทยและภาษาจีนบาง คำ มีความหมายเหมือนกันและเสียงอ่านคล้ายกัน อาจเนื่องมาจากวัฒนธรรมการได้ยินของคน ไทยและคนจีนคล้ายคลึงกันด้วย

บทที่ 4

การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย มีวิธีการสร้างคำใหม่โดยการซ้ำคำ ในบทนี้จะศึกษาว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยมีวิธีการซ้ำคำ และมีรูปแบบการซ้ำคำอย่างไร แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน

4.1 การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน

จากการศึกษาพบว่าวิธีการซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนแบ่งออกเป็น 2 วิธีหลัก คือ การซ้ำบางส่วน และการซ้ำทั้งหมด ดังนี้

4.1.1 การซ้ำบางส่วน

จากการศึกษาพบว่า การซ้ำบางส่วนในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน มี 2 รูปแบบ คือ รูปแบบ A'A และรูปแบบ A'B'AB โดย Mǎ Qìngzhū (2002: 244) อธิบายว่าการซ้ำบางส่วนมีหน่วยคำเดียวเป็นหน่วยคำตั้ง หน่วยคำตามจะซ้ำหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของหน่วยคำตั้ง แต่ไม่ซ้ำหน่วยเสียงสระ โดยหน่วยเสียงสระจะเปลี่ยนเป็นสระ i/i/ และอยู่ข้างหน้าหน่วยคำตั้งเสมอ เช่น dāng (当) เป็นหน่วยคำตั้ง หน่วยคำตามจะเป็น dīng (叮) คือซ้ำหน่วยเสียงพยัญชนะต้น d/t/ และหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย ng/ŋ/ และเปลี่ยนจากสระ a/A/ เป็นสระ i/i/ กลายเป็นคำซ้ำบางส่วน dīngdāng (叮当) เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม มีคำซ้ำบางส่วนที่พยัญชนะต้นของหน่วยคำตั้งและหน่วยคำตามไม่ใช่หน่วยเสียงเดียวกัน แต่ก็ถือว่าเป็นคำซ้ำบางส่วน Mǎ Qìngzhū (2002: 244) อธิบายว่าหน่วยเสียงพยัญชนะบางหน่วยไม่สามารถประสมกับหน่วยเสียงสระ i/i/ ได้ จึงต้องเปลี่ยนหน่วยเสียงพยัญชนะดังกล่าวเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะอื่น หน่วยเสียงพยัญชนะดังกล่าวได้แก่ หน่วยเสียง g/k/ และ zh/ts/ เปลี่ยนเป็นหน่วยเสียง j/tc/ เช่น jīgā (叽嘎) jīzhā (叽喳) หน่วยเสียง c/ts'/ และ ch/ts'/ เปลี่ยนเป็นหน่วยเสียง q/tc'/ เช่น qīchā (嘁喳) และหน่วยเสียง s/s/ sh/s/ และ h/x/ เปลี่ยนเป็นหน่วยเสียง x/c/ เช่น xīlihuā (稀里哗啦) เป็นต้น

จากการศึกษาพบว่าวิธีการซ้ำบางส่วนมีรูปแบบการซ้ำคำดังนี้

(1) รูปแบบ A'A

คือการซ้ำบางส่วนจากคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดี่ยวพยางค์เดียว ซึ่งเป็นหน่วยคำตั้ง แทนด้วย A หน่วยคำตามแทนด้วย A' คำซ้ำรูปแบบ A'A ที่พบในพจนานุกรมมี 9 คำ ได้แก่

A	→	A'A
当 dāng	→	叮当 dīngdāng
嗒 dā	→	嘀嗒 dīdā
咚 dōng	→	叮咚 dīngdōng
啪 pā	→	劈啪 pīpā
乒 pīng	→	乒乒 pīngpīng
呀 yā	→	咿呀 yīyā
喳 chā	→	嘁喳 qīchā
嘎 gā	→	叽嘎 jīgā
喳 zhā	→	叽喳 jīzhā

(2) รูปแบบ A'B'AB

คือการซ้ำบางส่วนจากคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดียวสองพยางค์ ซึ่งเป็นหน่วยคำตั้ง แทนด้วย AB หน่วยคำตามแทนด้วย A'B' คำซ้ำรูปแบบ A'B'AB ที่พบในพจนานุกรมมี 5 คำ ได้แก่

AB	→	A'B'AB
当啷 dānglāng	→	丁零当啷 dīnglíngdānglāng
啪啦 pālā	→	噼里啪啦 pīlīpālā
咕噜 gūlū	→	叽里咕噜 jīlīgūlū
呱啦 guālā	→	叽里呱啦 jīlīguālā
哗啦 huālā	→	稀里哗啦 xīlīhuālā

4.1.2 การซ้ำทั้งหมด

การซ้ำทั้งหมดคือการซ้ำคำหมดทุกหน่วยเสียง ไม่ใช่ซ้ำเพียงบางหน่วยเสียงในคำนั้น ๆ จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าสามารถแบ่งเป็น 2 แบบใหญ่ ๆ คือการซ้ำทั้งคำ และการซ้ำทีละส่วน ดังนี้

4.1.2.1 การซ้ำทั้งคำ

จากการศึกษาพบว่า การซ้ำทั้งคำมี 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบ AA และรูปแบบ ABAB/A'AA'A ดังนี้

(1) รูปแบบ AA

คือการซ้ำคำเดี่ยวพยางค์เดี่ยว A สองครั้ง เป็น AA ดังตัวอย่าง

A	→	AA
哈 hā	→	哈哈 hāhā
嗡 wēng	→	嗡嗡 wēngwēng
噔 tōng	→	通通 tōngtōng

อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจในพจนานุกรมพบว่า มีคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ไม่ได้เกิดจากการซ้ำคำเดี่ยว A แต่เป็นคำที่อยู่ในรูปแบบ AA เสมอ¹ จำนวน 34 คำ ได้แก่

嗷嗷 áo'áo	淙淙 cóngcóng	喳喳 chāchā
潺潺 chánchán	嘎嘎 gāgā	咯咯 gēgē
汨汨 gǔgǔ	呱呱 guāguā	呵呵 hēhē
嘿嘿 hēihēi	烘烘 hōnghōng	咳儿咳儿 huīrhuīr
霍霍 huòhuò	唧唧 jījī	啾啾 jiūjiū
琅琅 lángláng	隆隆 lónglóng	辘辘 lùlù
咪咪 mīmī	喃喃 nánán	飒飒 sàsà
瑟瑟 sèsè	簌簌 sùsù	索索 suǒsuǒ
沙沙 shāshā	突突 tūtú	哇哇 wāwā
淅淅 xīxī	咻咻 xiūxiū	吁吁 xūxū
啞啞 yāyā	嚶嚶 yīngyīng	啧啧 zézé
铮铮 zhēngzhēng		

¹ คำประเภทนี้เป็นคำเดี่ยวชนิดซ้ำเสียง 叠音词 diéyīncí (Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng, 1997: 1:

การซ้ำคำมูลพยางค์เดี่ยวสามารถซ้ำได้หลายครั้ง เป็นรูปแบบ AAA AAAA ก็ได้ (Mǎ Qìngzhū, 2002: 248) เพียงแต่รูปแบบ AA นิยมใช้มากกว่า ดังตัวอย่าง

嘭 pēng (A) → 嘭嘭 pēng pēng (AA)
 → 嘭嘭嘭 pēng pēng pēng (AAA)
 → 嘭嘭嘭嘭 pēng pēng pēng pēng (AAAA)

(2) รูปแบบ ABAB/A'AA'A

คือการซ้ำคำสองพยางค์ทั้งคำ 2 ครั้ง คำซ้ำที่มีสองพยางค์ได้แก่ คำเดี่ยวสองพยางค์ AB และคำซ้ำบางส่วน A'A ดังตัวอย่าง

AB	→	ABAB
吧嗒 bādā	→	吧嗒吧嗒 bādā bādā
咯吱 gēzhī	→	咯吱咯吱 gēzhī gēzhī
哼哧 hēngchī	→	哼哧哼哧 hēngchī hēngchī
A'A	→	A'AA'A
叮当 dīngdāng	→	叮当叮当 dīngdāng dīngdāng
乒乓 pīngpāng	→	乒乓乒乓 pīngpāng pīngpāng
啾呀 yīyā	→	啾呀啾呀 yīyā yīyā

4.1.2.2 การซ้ำที่ละส่วน

จากการศึกษาพบว่าการซ้ำที่ละส่วนมี 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบ A'A'AA และรูปแบบ ABB ดังนี้

(1) รูปแบบ A'A'AA

คือการซ้ำคำสองพยางค์ A'A โดยแยกซ้ำที่ละส่วน คือซ้ำพยางค์แรก 2 ครั้งและซ้ำพยางค์หลัง 2 ครั้ง ดังตัวอย่าง

A'A	→	A'AA'A
叮当 dīngdāng	→	叮叮当当 dīngdīngdāngdāng
乒乓 pīngpāng	→	乒乒乓乓 pīngpīngpāngpāng

伊呀 yīyā → 伊伊呀呀 yīyīyāyā

จากการศึกษาพบว่าในพจนานุกรมมีคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มักจะอยู่ในคำซ้ำรูปแบบ A'A'AA จำนวน 3 คำ ได้แก่ 叽叽嘎嘎 jījīgāgā 叽叽喳喳 jījīzhāzhā และ 嗷嗷喳喳 qāoqīchāchā

โดยทั่วไปคำมูลสองพยางค์ AB ไม่สามารถซ้ำแบบนี้ได้ เพราะคำเดียวมีหน่วยคำเดียว ไม่สามารถแยกจากกันได้ แต่ก็พบว่ามีการนำคำเดี่ยวสองพยางค์ AB บางคำมาซ้ำในรูปแบบนี้ (Mǎ Qìngzhū, 2002: 248) จากการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่เป็นคำที่พยางค์ที่สองขึ้นต้นด้วย หน่วยเสียงพยัญชนะ /l/ เช่น

淅沥 xīlì → 淅淅沥沥 xīxīlìlì

轰隆 hōnglōng → 轰轰隆隆 hōnghōnglōnglōng

(2) รูปแบบ ABB

คือการซ้ำคำเดี่ยวสองพยางค์ AB ซึ่งซ้ำเฉพาะพยางค์ที่สอง เป็นรูปแบบ ABB จากการศึกษพบว่า การซ้ำในรูปแบบนี้ซ้ำได้บางคำ ส่วนใหญ่เป็นคำที่พยางค์ที่สองขึ้นต้นด้วย หน่วยเสียงพยัญชนะ /l/ ดังตัวอย่าง

AB → ABB

呼啦 hūlā → 呼啦啦 hūlālā

哗啦 huālā → 哗啦啦 huālālā

咕噜 gūlū → 咕噜噜 gūlūlū

อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจในพจนานุกรมพบว่า มีคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ไม่ได้เกิดจากการซ้ำคำมูล AB แต่อยู่ในรูปแบบ ABB เสมอจำนวน 1 คำ ได้แก่ 噗噜噜 pūlūlū

4.2 การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย

4.2.1 การซ้ำบางส่วน

จากการศึกษาพบว่า การซ้ำบางส่วนในภาษาไทยมีลักษณะคล้ายการซ้อนคำเพื่อเสียง² สามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือรูปแบบ A_1A_2 และรูปแบบ XA_1XA_2 ดังนี้

(1) รูปแบบ A_1A_2

คือการซ้ำบางส่วนที่มีสองพยางค์ เกิดจากหน่วยคำ 2 หน่วย ซ้ำหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย แต่มีเสียงสระต่างกัน แทนด้วยสัญลักษณ์ A_1A_2 คำรูปแบบ A_1A_2 ที่ระบุในพจนานุกรมพบว่ามี 36 คำ แบ่งตามคู่เสียงสระดังนี้

1) คู่เสียงสระ อี/อี้อ และ สระ อะ/อา

กีกัก	กิงกั๊ง	งีมง่า	ตึกตัก
พื้บพื้บ	ตึงตัง	อิกอัก	ฟ้าฟืม ³
ครืดคราด	พืดฟาด		

2) คู่เสียงสระ อุ/อุ และ สระอะ/อา

กรุกกรัก	กุกกัก	ขลุกขลัก	กุกกั๊บ
ปุปปั๊บ	ซูดซาด	พรวดพราด	ฟูดฟาด

3) คู่เสียงสระ ออ และ สระแอ

กรอกแกรก	กรอบแกรบ	จ้อกแจ้ก	ฟอดแฟด
อ้อดแอ็ด			

4) คู่เสียงสระ โอะ/โอ และ สระอะ/อา

โครกคราก	โห่งห่ง	โอ้ก้อก	ปงปัง
----------	---------	---------	-------

5) คู่เสียงสระ อุ/อุ และ สระอี/อี

อู้้อ	อู้้อ	กรูบกริบ	
-------	-------	----------	--

6) คู่เสียงสระเอ และ สระอา

เห่งห่ง	เฮฮา		
---------	------	--	--

² คำซ้ำสองพยางค์รูปแบบ A_1A_2 มีลักษณะคล้ายคำซ้อนเพื่อเสียงสองพยางค์ชนิดเล่นเสียงสระ (สุนันท์ อัญชลินกุล, 2556: 38-39) คำซ้ำสี่พยางค์รูปแบบ XA_1XA_2 มีลักษณะคล้ายคำซ้อนเพื่อเสียงสี่พยางค์แบบคำซ้อนสลับเสียง (สุนันท์ อัญชลินกุล, 2556: 40-41)

³ ตำแหน่งสลับกัน แต่ถือเป็นคู่เสียงเดียวกัน

7) คู่เสียงสระอื่น ๆ

กริวกราว โครกครอก โป้งเป้ง สวบساب

จากการศึกษาพบว่า ถึงแม้การซ้ำบางส่วนในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยจะไม่ได้กำหนดหน่วยคำตั้งหน่วยและหน่วยคำตาม แต่ก็เห็นได้ว่าบางคำมีหน่วยคำตั้งและหน่วยคำตาม โดยวิเคราะห์จากคำเดี่ยวที่มีความหมายเหมือนกับคำซ้ำ เช่น “โอ้ก” หมายถึงเสียงอาเจียน “โอ้กอ้อก” หมายถึงเสียงอาเจียนติดต่อกัน ซึ่งทั้งสองคำต่างหมายถึงเสียงอาเจียน แสดงว่า “โอ้กอ้อก” ซ้ำบางส่วนจาก “โอ้ก” โดยมี “โอ้ก” เป็นหน่วยคำตั้ง และ “อ้อก” เป็นหน่วยคำตาม หรือตัวอย่างอื่นเช่น “ปง” หมายถึงเสียงดังเช่นนั้น, ปงป้ง ก็ว่า” ซึ่ง “ปงป้ง ก็ว่า” แสดงว่า “ปง” และ “ปงป้ง” มีความหมายเหมือน โดย “ปงป้ง” ซ้ำบางส่วนมาจาก “ปง” เป็นต้น ส่วนใหญ่หน่วยคำตั้งจะอยู่พยางค์แรก เช่น

A	→	A ₁ A ₂
งีม	→	งีมง่า
ชูด	→	ชูดชาด
ตึก	→	ตึกตัก
ต๊ับ	→	ต๊ับต๊ับ
ปง	→	ปงป้ง
พืบ	→	พืบพืบ
สวบ	→	สวบساب
โอ้ก	→	โอ้กอ้อก

(2) รูปแบบ XA₁XA₂

ตำแหน่ง X ในพยางค์ที่ 1 และ 3 เป็นคำเดียวกันคือคำว่า “กะ” ส่วนพยางค์ที่ 2 และ 4 เป็นคำซ้ำบางส่วน A₁A₂ คำรูปแบบ XA₁XA₂ ที่ระบุในพจนานุกรมพบว่ามี 3 คำ ได้แก่

A ₁ A ₂	→	XA ₁ XA ₂
ชึกชัก	→	กะ <u>ชึก</u> กะ <u>ชัก</u>
หนอแหน	→	กะ <u>หนอ</u> กะ <u>แหน</u>
พรวดพราด	→	กะ <u>พรวด</u> กะ <u>พราด</u>

4.2.2 การซ้ำทั้งหมด

จากการศึกษาพบว่า การซ้ำทั้งหมดสามารถแบ่งเป็น 2 วิธี คือซ้ำทั้งคำ และซ้ำทีละส่วน ดังนี้

4.2.2.1 ซ้ำทั้งคำ

จากการศึกษาพบว่า การซ้ำทั้งคำสามารถแบ่งย่อยออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบ AA รูปแบบ ABAB/A₁A₂A₁A₂ และรูปแบบ ABCABC ดังนี้

(1) รูปแบบ AA

คือการซ้ำคำพยางค์เดียว A สองครั้ง เป็น AA ดังตัวอย่าง

A	→	AA
แกรก	→	แกรก ๆ
ขลุก	→	ขลุก ๆ
ชู๋	→	ชู๋ ๆ

คำพยางค์เดียว A ที่ถูกซ้ำในรูปแบบ AA ที่ระบุในพจนานุกรมพบว่ามี 34 คำ ได้แก่

ขลุก ๆ	ขุก ๆ	โขลก ๆ
คัลก ๆ	คัก ๆ	คัก ๆ
ง่า ๆ	แง ๆ	แง่ง ๆ
จ้อก ๆ	จุก ๆ	ชู๋ ๆ
ต้อก ๆ	ตัง ๆ	ตัก ๆ
ตึง ๆ	ต๊ับ ๆ	ตุม ๆ
แปร้น ๆ	ผับ ๆ	เผาะ ๆ
พรวด ๆ	สวบ ๆ	หวิว ๆ
หี ๆ	หึ่ง ๆ	เหมี้ยว ๆ
แหะ ๆ	ออด ๆ	อ๊ก ๆ
อ๊ก ๆ	แอด ๆ	ฮือ ๆ
โเฮ่ง ๆ		

อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจในพจนานุกรมพบว่า มีคำเลียนเสียงธรรมชาติในรูปแบบ AA บางคำที่ไม่ได้เกิดจากการซ้ำคำเดียว A จำนวน 10 คำ ได้แก่

ก้าบ ๆ	ซิก ๆ	คิก ๆ
จ้อก ๆ	จัก ๆ	ปรอด ๆ
ผ่าง ๆ	ห่อง ๆ	หรีง ๆ
อ๊ก ๆ		

การซ้ำคำพยางค์เดี่ยวสามารถซ้ำได้หลายครั้ง คือเป็นรูปแบบ AAA, AAAA หรือมากกว่านี้ก็ได้ (สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ, 2550: 29-32) เพียงแต่รูปแบบ AA นิยมใช้มากกว่า ดังตัวอย่าง

ติง (A)	→	ติงติง (AA)
	→	ติงติงติง (AAA)
	→	ติงติงติงติง (AAAA)

(2) รูปแบบ ABAB / A₁A₂A₁A₂

คือการซ้ำคำสองพยางค์ทั้งคำ 2 ครั้ง ได้แก่ ซ้ำคำเดี่ยวสองพยางค์ AB และซ้ำคำซ้ำบางส่วนสองพยางค์ A₁A₂ ดังตัวอย่าง

AB	→	ABAB
กะต๋าก	→	กะต๋าก ๆ
กะโต๊ก	→	กะโต๊ก ๆ
จุกกู๊	→	จุกกู๊ ๆ
A ₁ A ₂	→	A ₁ A ₂ A ₁ A ₂
กุกกัก	→	กุกกัก ๆ
ต๋ับต๋ับ	→	ต๋ับต๋ับ ๆ
อ้อดแอ๊ด	→	อ้อดแอ๊ด ๆ

(3) รูปแบบ ABCABC

คือการซ้ำคำเดี่ยวที่มีสามพยางค์ทั้งคำ 2 ครั้ง ที่พบในพจนานุกรมมี 1 คำ คือ กะต๋องโห่ง

ABC	→	ABCABC
กะต๋องโห่ง	→	กะต๋องโห่ง ๆ

4.2.2.2 การซ้ำทีละส่วน

การซ้ำทีละส่วนมีรูปแบบเดียวคือรูปแบบ A₁A₁A₂A₂ คือการซ้ำคำที่มีสองพยางค์ โดยแยกซ้ำทีละส่วนคือซ้ำพยางค์แรก 2 ครั้ง และซ้ำพยางค์หลัง 2 ครั้ง วิธีนี้ใช้กับคำซ้ำบางส่วนสองพยางค์ A₁A₂ เท่านั้น คำเดี่ยวสองพยางค์ AB ไม่สามารถซ้ำแบบนี้ได้เพราะเป็นหน่วยคำเดียวกัน ไม่สามารถแยกจากกันได้ คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มักจะซ้ำรูปแบบ A₁A₁A₂A₂ ที่พบในพจนานุกรมมี 3 คำ ได้แก่

A_1A_2	→	$A_1A_1A_2A_2$
กุกัก	→	กุก ๆ กัก ๆ
พำพืม	→	พำ ๆ พืม ๆ
อ้อดแอ็ด	→	อ้อด ๆ แอ็ด ๆ

4.3 การเปรียบเทียบการซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยมีทั้งส่วนที่เหมือนกันและส่วนที่ต่างกัน ส่วนที่เหมือนกันมีดังนี้

(1) การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยแบ่งออกเป็น 2 วิธีหลัก คือ การซ้ำบางส่วนและการซ้ำทั้งหมด

(2) การซ้ำบางส่วนในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย มีวิธีการเหมือนกันคือซ้ำบางส่วนแบบต่างเสียงสระ กล่าวคือหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายซ้ำกัน แต่หน่วยเสียงสระต่างกัน

(3) การซ้ำทั้งหมดสำหรับคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ สามารถแบ่งย่อยได้เป็น 2 แบบคือซ้ำทั้งคำ และซ้ำทีละส่วน

ส่วนที่ต่างกันมีดังนี้

(1) ถึงแม้การซ้ำบางส่วนในคำเลียนเสียงภาษาจีนและภาษาไทยจะเป็นแบบต่างเสียงสระเหมือนกัน แต่การซ้ำบางส่วนคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาจีนมีหลักการที่ชัดเจนกว่า กล่าวคือในคำซ้ำบางส่วนสองพยางค์ หน่วยคำตั้ง A ต้องอยู่ข้างหลังหน่วยคำตาม A' เป็นรูปแบบ A'A แล้วหน่วยคำตามจะต้องเปลี่ยนเป็นหน่วยเสียงสระ i/i/ เท่านั้น ส่วนในภาษาไทยไม่มีการกำหนดหน่วยคำตั้งและหน่วยคำตาม เพียงแต่หน่วยคำสองหน่วยต้องซ้ำหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย แต่มีหน่วยเสียงสระต่างกัน แทนด้วยรูปแบบ A_1A_2

(2) คำเลียนเสียงสี่พยางค์ที่เกิดจากการซ้ำบางส่วนในภาษาจีนและภาษาไทย มีวิธีที่แตกต่างกัน ในภาษาจีนเป็นรูปแบบ A'B'AB คือการซ้ำบางส่วนจากคำเดียวสองพยางค์ ในภาษาไทยเป็นรูปแบบ XA_1XA_2 คือคำซ้ำบางส่วนสองพยางค์ A_1A_2 ถูกแทรกด้วยคำว่า “กะ” ในตำแหน่ง X

(3) การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติทั้งหมดแบบซ้ำทั้งคำ ภาษาจีนมี 2 รูปแบบคือ รูปแบบ AA และรูปแบบ ABAB/A'AA'A ส่วนภาษาไทยมี 3 รูปแบบ คือ รูปแบบ AA รูปแบบ ABAB/A₁A₂A₁A₂ และรูปแบบ ABCABC

(4) การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติทั้งคำแบบซ้ำทีละส่วน ภาษาจีนมี 2 รูปแบบคือ รูปแบบ A'A'AA และรูปแบบ ABB ส่วนภาษาไทยมีรูปแบบเดียวคือ รูปแบบ $A_1A_1A_2A_2$

บทที่ 5

ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

คำว่า “ความหมาย” ในที่นี้หมายถึง “เสียง” ต่าง ๆ ที่ถูกเลียนเสียง ในโลกนี้มีเสียงมากมาย แต่มีเสียงจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่ถูกแปรเป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษา ในบทนี้จะศึกษาว่าเสียงใดเป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติทั้งในภาษาจีนและภาษาไทย เสียงใดเป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเฉพาะในภาษาจีน และเสียงใดเป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเฉพาะในภาษาไทย การแบ่งประเภทคำเลียนเสียงธรรมชาติโดยใช้ความหมายเป็นเกณฑ์ จะแบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่ คำเลียนเสียงธรรมชาติเกี่ยวกับคน คำเลียนเสียงธรรมชาติเกี่ยวกับสัตว์ คำเลียนเสียงธรรมชาติเกี่ยวกับสิ่งของ และคำเลียนเสียงธรรมชาติเกี่ยวกับธรรมชาติ

5.1 ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เหมือนกันในภาษาจีนและภาษาไทย

ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยที่นำมาเปรียบเทียบนั้น เป็นความหมายที่ระบุในพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน (ฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 6) และพจนานุกรมภาษาไทยฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2554 คำเลียนเสียงธรรมชาติบางคำมีความหมายนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในพจนานุกรม ผู้วิจัยจึงค้นหาความหมายเพิ่มเติมจากคลังข้อมูลภาษา (corpus)¹ และในอินเทอร์เน็ต² ด้วย เพื่อให้การเปรียบเทียบความหมายของคำระหว่างภาษาจีนและภาษาไทยครอบคลุมและแม่นยำยิ่งขึ้น คำที่ขีดเส้นใต้คือคำที่มีความหมายหรือเป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติที่นอกเหนือจากที่ระบุในพจนานุกรมที่กล่าวข้างต้น

5.1.1 คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับคน

คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับคน หมายถึงคำที่เลียนเสียงมาจากเสียงต่าง ๆ ที่มาจากกิริยาหรืออาการของคน เช่น เสียงหัวเราะ ร้องไห้ ไอ จาม กิน ดื่ม กัดฟัน ชกต้อย เดิน ท้องร้อง ใจเต้น หายใจ เป็นต้น ความหมายของคำเลียนเสียงเกี่ยวกับคนที่เหมือนกันในภาษาจีนและภาษาไทยรวบรวมได้ 31 ความหมาย ดังแสดงในตารางนี้

¹ คลังข้อมูลภาษาจีนที่ใช้คือคลังข้อมูลภาษาศูนย์วิจัยภาษามหาวิทยาลัยปักกิ่ง CCL yǔliàokù (2000) คลังข้อมูลภาษาไทยที่ใช้คือคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2542)

² การค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตใช้โปรแกรมค้นหา Google (www.google.co.th)

ความหมาย	คำเลียนเสียงธรรมชาติจีน	คำเลียนเสียงธรรมชาติ ไทย
1. เสียงจาม	阿嚏 ātì	พืด
2. เสียงไอ	喀 kā	ซุก ซลุก โซลก
3. เสียงอาเจียน	喀 kā 哇 wā	อ้วก โอैंก โอैंกอ้วก
	啾	แหวะ ³
4. เสียงสะอึก	噁 gé	อึ๊ก ๆ
5. เสียงกรน	呼噜 hūlū	ครอก ครืด
6. เสียงกัดฟัน	咯咯/ ⁴ 格格 gēgē	กรอด
7. เสียงเคี้ยวของกรอบ	嘎巴 gābā	กรวม/กร๊วบ กร่วม กร็อบ กรุบ กรุบกริบ
8. เสียงเคี้ยวของอ่อน	吧唧 bājī	แจะ
9. เสียงต็มน้ำ	咕咚 gūdōng 咕嘟 gūdū	อึ๊ก/อึ๊ก เอือก
10. เสียงต็มสุรา	咕咚 gūdōng 咕嘟 gūdū	กรึบ
11. เสียงซดของเหลว	呼噜 hūlū	ซู้ด ไฮก
12. เสียงจุกปาก	啧啧 zé 啧啧 zézé	จุก/จุก ๆ
13. เสียงพ่นลมหรือน้ำ	噗 pū	พรวด
14. เสียงตูดปาก	啾 jiū	จู้บ

³ คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำหรือความหมายที่อยู่นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในพจนานุกรม

⁴ เครื่องหมาย “ / ” หมายความว่า “หรือ”

15. เสียงสูดปากเมื่อเผลิด	嘶/嘶 sī	ซู่ ซูด/ซู่ต/ซูดซาด/ซู่ตซาด
16. เสียงหัวเราะ	哈哈 hāhā 呵呵 hēhē 嚯 huò	ฮ่า ๆ
	哧 chī 咯咯/格格 gēgē 嘻 xī	ชีก ๆ ติก ๆ คัก รี้ก
	扑哧 pūchī	พรีต
	嘿嘿 hēihēi	แฮะ
	嘿嘿 hēihēi	หึ
17. เสียงร้อง	哇 wā 哇哇 wāwā	แว้/อูแว้
	嗷嗷 áo'áo 哇 wā 哇哇 wāwā	กระจองแง แง จะจ้ำ เย ว้าก/หวาก
	哇 wā 哇哇 wāwā	วี้ต หวี้ต
	呜呜 yīngyīng 呜呜 wūwū	ฮือ
18. เสียงพูด	喳喳 chāchā 叽叽嘎嘎/唧唧嘎嘎 jījigāgā 叽叽喳喳/唧唧喳喳 jījizhāzhā 挤挤嘈嘈 jījicáocáo 叽里咕噜 jīligūlū 噤噤喳喳/噤噤嚓嚓 qīqīchāzhā	จ้อกแจ้ก
	叽里呱啦 jīliguālā 哇啦/哇刺 wālā	แว้ต
	喃喃 nánán	กะหนอกกะแทน งีม งีมง่า พำพีม/พีม

	喃喃 nánán 啞啞 yāyā	อื้ออื้อ
	啞啞 yāyā 啞呀 yīyā	อื้ออื้อ
19. เสียงผิวปากหรือเป่าปาก	唢/嘶 sī	เปี้ยว
20. เสียงหายใจแรง	哼哧 hēngchī 呼哧/呼蚩 hūchī 咻咻 xiūxiū 吁吁 xūxū 哼儿哈儿 hēngrhār	ครืดคราด ฟืดฟาด/ฟูดฟาด
21. เสียงน้ำตาหยด	吧嗒 bādā 噗噜噜 pūlūlū	เผลาะ
22. เสียงใจเต้น	蹦 bèng 咯噔/格登 gēdēng 怦 pēng 噔 tōng 突突 tūtú	ตึก/ตึก/ตึกตึก
23. เสียงห้องร้อง	叽里咕噜 jīlígūlū 咕咕 gūgū 咕噜 gūlū	โครก โครกครอก โครกคราก จ้อก ๆ
24. เสียงปรบมือ	呱唧 guājī 啪 pā 噼啪/劈啪 pīpā 噼里啪啦 pīlipālā	แปะ กราว
25. เสียงฝีเท้า	蹬 dēng 咯噔/格登 gēdēng 噔 tōng 橐 tuó	ฉับ ต็อก ตึง ปึง
26. เสียงย่ำใบไม้หรือดินทราย	沙沙 shāshā	กรอบแกรบ สวบ ๆ/สวบสาบ
27. เสียงย่ำน้ำหรือโคลน	吧唧 bājī	ฟอดแฟด
28. เสียงชกต่อย	啪 pā 劈啪 pīpā 砰 pēng	ต๊ับ ต๊ับต๊ับ ปบ อ๊ก/อ๊ก

		อึก/อึก อึกอึก พลัก พัวะ ผับ
29. เสียงตบหน้า	叭 bā 啪 pā	ฉาด เผียะ
30. เสียงฝูงชน	哄 hōng 呼啦/呼喇 hūlā	เกรียวกราว
31. เสียงคนลั่นไถล	刺 cì 刺溜 cīliū 唻溜 chīliū	พรีด

ตารางที่ 3 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับคนในภาษาจีนและภาษาไทย

จากตารางที่ 3 คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับคนในภาษาจีนและภาษาไทย พิจารณาจากนิยามที่ระบุไว้ในพจนานุกรมเป็นหลัก บางความหมายระบุไว้ในพจนานุกรมภาษาใดภาษาหนึ่ง เช่น “เสียงท้อร้อง” เป็นความหมายที่ระบุไว้ในพจนานุกรมภาษาไทย แต่จากการสำรวจคลังข้อมูลภาษาจีนหรืออินเทอร์เน็ตพบว่า มีคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนในความหมายนี้ ได้แก่ 咕噜 gūlū 叽里咕噜 jīlígūlū และ 咕咕 gūgū เป็นต้น จึงจัดว่าเป็นคำเลียนเสียงที่มีความหมายเหมือนกัน ต่อไปนี้เป็นประโยคตัวอย่างของแต่ละความหมาย

(1) เสียงจาม

盘坐在炕上的粉脸女人打了个好大的“阿嚏”，鼻涕冲出来。（冯德英）
Pán zuò zài kàng shàng de fěn liǎn nǚrén dǎle gè hǎo dà de “ātì”, bìtī chōng chūlái. (Féng Déyīng)
สาวประแป้งขาที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียงจาม“พืด”เสียงดัง น้ำมูกไหลออกมา
(เผิงเต๋ออิง)

(2) เสียงไอ

喀喀的咳嗽、卡痰声，听得异常清楚。（冯志）
Kākā de késou, kǎ tán shēng, tīng dé yìcháng qīngchǔ. (Féng Zhì)
เสียงไอโหลก ๆ เสียงซากเสมหะ ได้ยินชัดเจนเป็นพิเศษ (เผิงจื้อ)

(3) เสียงอาเจียน

เสียงอาเจียนมี 2 แบบ ดังนี้

1) เสียงอาเจียนจากลำคอ

哇的一声把刚吃的东西全吐了。(现汉)⁵

Wā de yìshēng bǎ gāng chī de dōngxi quán tǔle. (XiànHàn)

ไอ้กัเดี่ยวอาเจียนของที่เพิ่งกินออกมาหมดแล้ว (พจนานุกรมจีน)

2) เสียงอาเจียนที่ริมฝีปาก เป็นเสียงที่เวลาอยากอาเจียนแต่อาเจียนไม่ออก

啾! 快吐了。(现汉)

Yuē! Kuài tǔle. (XiànHàn)

แหวะ จะอ้วก (พจนานุกรมจีน)

(4) เสียงสะอึก

“昨晚——噎——你们——噎——去哪儿了——噎？”他一边问，一边打噎。⁶

“Zuó wǎn—gē—nǐmen—gē—qù nǎ'erle—gē?” Tā yìbiān wèn, yìbiān dǎgē.

“เมื่อคืน อึก พวกเธอ อึก ไปไหนกันมา อึก” เขาถามไปสะอึกไป

(5) เสียงกรน

阿贵还躺在床上呼噜呼噜打鼾，睡得可香哩。(周而复)

Ā guì hái tǎng zài chuángshàng hūlūhūlū dǎhān, shuì dé kě xiāng lǐ.

(Zhōu Érfù)

อาภัยยังนอนบนเตียงกรนครอก ๆ หลับสนิท (โจวเอ๋อร์ฟู)

(6) เสียงกัดฟัน

他的牙齿咬得咯咯响。

Tā de yáchǐ yǎo de gēgē xiǎng.

เขากัดฟันดังกรอด ๆ

⁵ ท้ายประโยคตัวอย่างที่ระบุในวงเล็บว่า “现汉 XiànHàn พจนานุกรมจีน” หมายความว่าประโยคนี้นำมาจากประโยคตัวอย่างในพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน (ฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 6)

⁶ ท้ายประโยคตัวอย่างที่ไม่ได้ระบุชื่อผู้เขียน หมายความว่าผู้วิจัยเขียนเอง โดยอิงความหมายจากพจนานุกรมและผู้ใช้ภาษาจีน

(7) เสียงเคี้ยวของกรอบ

小兔子嘎巴嘎巴地嚼着萝卜。
Xiǎo tùzǐ gābāgābā de juézhe luóbo.
กระต่ายน้อยแทะแครอทดังกรูบ ๆ

(8) เสียงเคี้ยวของอ่อน

她的刘海濡进粥里，吃咸菜时嘴里还发出吧唧声。（迟子建）
Tā de liúhǎi rú jìn zhōu lǐ, chī xiāncài shí zuǐ lǐ hái fāchū bājī shēng. (Chí Zǐjiàn)
ผมหน้าม้าของเธอจุ่มลงไปใ้โจ๊ก กินผักกาดดองเสียงดังแจ๊ะ ๆ ในปาก (ฉือจื่อเจี้ยน)

(9) เสียงดื่มน้ำ

小刘端起一碗水，咕嘟咕嘟的喝了下去。（现汉）
Xiǎo liú duān qǐ yì wǎn shuǐ, gūdūgūdū de hēle xiàqù. (XiànHàn)
เสี่ยวหลิวยกถ้วยน้ำขึ้นดื่มอีก ๆ (พจนานุกรมจีน)

(10) เสียงดื่มสุรา

他拿起啤酒瓶，对着嘴咕咚咕咚地喝下去。
Tā ná qǐ píjiǔ píng, duìzhe zuǐ gūdōnggūdōng de hē xiàqù.
เขาหยิบขวดเบียร์ขึ้นจรดปากดื่มกรึบ ๆ

(11) เสียงซดของเหลว

因为大家都吃热汤面，食堂内一片呼噜呼噜的响声。（金日成）
Yīnwèi dàjiā dōu chī rè tāngmiàn, shítáng nèi yípiàn hūlūhūlū de xiǎngshēng.
(Jīn Rìchéng)
เพราะทุกคนต่างกินซุ๊ปะหมี่ร้อน ทั้งโรงอาหารจึงมีแต่เสียงดังโฮก ๆ (จินรื่อเจิง)

(12) เสียงจุกปาก

奶奶“啧啧”地直说现在人真能。（于晴）
Nǎinai “zézé” de zhí shuō xiànzài rén zhēnnéng. (Yú Qíng)
คุณย่าทำเสียงจุก ๆ ได้แต่พูดว่าคนสมัยนี้มีความสามารถจริง ๆ (ยฺหวี่ฉิง)

(13) เสียงพ่นลมหรือพ่นน้ำ

噗，一口气吹灭了灯。（现汉）
Pū, yì kǒuqì chuī mièle dēng. (XiànHàn)
ฟูด เป่าที่เดียวไฟดับแล้ว (พจนานุกรมจีน)

(14) เสียงดูดปาก

“哦！妈妈给了爸爸一个‘吻’！妈妈给了爸爸一个‘吻’！” “啾—啾！”
(宜燃)

“Ó! Māmā gěile bàba yíge ‘wěn’! Māmā gěile bàba yíge ‘wěn’!...” “Jiū-jīū!...”
(Yí rán)

“โอ้ พ่อจูบแม่หนึ่งที แม่จูบพ่อหนึ่งที” “จู๊บ-จู๊บ!” (อิหราน)

(15) เสียงดูดปากเมื่อเผ็ด

嘶! 好辣。不过这个味道还蛮特别的。(桂仁)

Sī! Hǎo là. Bùguò zhège wèidào hái mán tèbié de. (Guì rén)

ซึ๊ด! เผ็ดจัง แต่ว่ารสชาตินี้พิเศษทีเดียว (ก๊วยเหริน)

(16) เสียงหัวเราะ

เสียงหัวเราะมีหลายแบบดังนี้

1) หัวเราะเสียงดัง

哈哈，这回可输给我了。(现汉)

Hāhā, zhè huí kě shū gěi wǒ le. (XiànHàn)

ฮา ๆ ตานี้แพ้ฉันแล้ว (พจนานุกรมจีน)

2) หัวเราะเบา ๆ

他逗她，她嘻嘻地笑。(无名)⁷

Tā dòu tā, tā xīxī de xiào. (wú míng)

เขาแหย่เธอ เธอหัวเราะคิก ๆ (ไม่ระบุชื่อ)

3) หัวเราะอย่างกลั่นไม่อยู่

小姑娘忍不住“扑哧”一声笑了。(古龙)

Xiǎo gūniáng rěn bù zhù “pūchī” yìshēng xiàole. (Gǔlóng)

สาวน้อยทนไม่ไหวหัวเราะ “พรี๊ด” ออกมา (กุหลอง)

⁷ ท้ายประโยคตัวอย่างที่ระบุในวงเล็บว่า “无名 wú míng ไม่ระบุชื่อ” หมายความว่าประโยคนี้นำมาจากคลังข้อมูลภาษาแต่ไม่มีชื่อผู้เขียนระบุไว้

4) หัวเราะแห้ง ๆ

方站长一听，倒吸了一口冷气，嗫嚅着说：“我们的经费……嘿嘿……有些紧张……”。（无名）

Fāng zhàn zhǎng yì tīng, dào xī le yì kǒu lěng qì, niè rú zhe shuō: “Wǒmen de jīng fèi…… hēi hēi……yǒu xiē jǐn zhāng……” (wú míng)

ผู้ดูแลเว็บไซต์ฟางได้ยิ้มนึกถอนหายใจ อึกอึกพูดว่า “รายจ่ายประจำของเรา แหะ ๆ ค่อนข้างตึงเครียด” (ไม่ระบุชื่อ)

5) หัวเราะเยาะเย้ย

他嘿嘿地冷笑了两声。（现汉）

Tā hēi hēi de lěng xiào le liǎng shēng. (Xiàn Hà)

เขาหัวเราะหึ ๆ อย่างเยินชาสองที (พจนานุกรมจีน)

(17) เสียงร้อง

เสียงร้องมีหลายแบบดังนี้

1) เด็กแรกเกิดร้อง

เสียงอูแว้วของชีวิตใหม่ก็ดังขึ้นกลางบ้าน (ประวิตร พิศาลบุตร)

房间里响新生儿哇哇的哭声。(Prawit Pisarnbutr)

Fángjiān lǐ xiǎng xīnshēng'ér wāwā de kū shēng.

2) เด็กเล็กร้อง

她抱的孩子掉在地上，哇哇哭叫。（冯德英）

Tā bào de hái zǐ diào zài dì shàng, wāwā kū jiào. (Féng Déyīng)

เด็กที่เธออุ้มหล่นพื้น ร้องวัก ๆ (เฟิงเต๋ออิง)

3) กรีดร้อง

她吓得“哇”的一声尖叫，把洋娃娃扔在地上。（无名）

Tā xià dé “wa” de yì shēng jiān jiào, bǎ yángwáwá rēng zài dì shàng. (wú míng)

เธอตกใจจนกรีดร้องดังวู้ด โยนตุ๊กตาเด็กตกพื้น (ไม่ระบุชื่อ)

4) ร้องไห้หรือคราง

她抱着小本子呜呜地哭，哭得丈夫和儿子也忍不住呜咽。（戴厚英）

Tā bào zhe xiǎo běn zǐ wūwū de kū, kū dé zhàngfū hé ér zǐ yě rěn bù zhù wūyè. (Dài Hòuyīng)

หล่อนอุ้มหนังสือเล่มเล็กร้องไห้ฮือ ๆ ร้องจนสามีและลูกชายกลับร้องไม่ไหว (ไต้โฮ่วอิง)

(18) เสียงพูด

เสียงพูดมีหลายแบบดังนี้

1) ผู้คนพูดคุยกัน

一阵叽叽喳喳的议论，所有的人都用一种异样的眼光看着我。（戴厚英）

Yízhèn jījīzhāzhā de yìlùn, suǒyǒu de rén dōu yòng yì zhǒng yíyàng de yǎnguāng kànzhe wǒ. (Dài Hòuyīng)

เสียงพูดคุยดังจ้อกแจ้ก ทุกคนมองผมด้วยสายตาแปลก ๆ (ไต้โฮ่วอิง)

2) พูดคนเดียวหรือพูดเบา ๆ

他一个人喃喃自语，也不知有没有人在听他的。（古龙）

Tā yìgè rén nánán zì yǔ, yě bùzhī yǒu méiyǒu rén zài tīng tāde. (Gǔlóng)

เขามำพูดกับคนเดียว ไม่รู้ว่าใครได้ยินที่เขาพูดหรือไม่ (กุหลอง)

3) เสียงพูดเสียงดัง

他哇啦哇啦的骂着，但起轩只是沉默的注视着他，脸上除了绝望，还有受伤。（琼瑶）

Tā wālāwālā de màzhe, dàn Qǐ Xuān zhǐshì chénmò de zhùshìzhe tā, liǎn shàng chūle juéwàng, hái yǒu shòushāng. (Qióng Yáo)

เขากำลึงต้อยู่แหว็ด ๆ แต่ฉี่ชวานได้แต่จ้องหน้าเขาเงียบ ๆ สีหน้านอกจากจะผิดหวังแล้วยังเจ็บปวด (จฺยงเหยา)

4) เสียงพูดที่ฟังไม่ชัดเจนเหมือนคนเป็นหวัดหรือร้องไห้

风波恶张开了口想说话，却只发出几下极难听的哑哑之声。（金庸）

Fēng Bō'è zhāng kāile kǒu xiǎng shuōhuà, què zhǐ fāchū jǐ xià jí nántīng de yāyā zhī shēng. (Jīn Yōng)

เฟิงป้อเอ้ออ้าปากอยากจะทำพูด แต่กลับส่งเสียงอ้ออ้อที่ไม่น่าฟังออกมา (จินยง)

5) เสียงเด็กหัดพูด

小群英啞呀学语时，最初接触的除了“爸爸”、“妈妈”外，便是“大夫”（无名）

Xiǎo qún yīng yāyā xué yǔ shí, zuìchū jiēchù de chúle “bàba”, “māmā” wài, biàn shì “dàfū” (wú míng)

ตอนเสี่ยวจวินอิงกำลังอ้อแอ้หัดพูด คำแรก ๆ ที่ได้สัมผัสนอกจากคำว่า “พ่อ” “แม่” แล้ว คือคำว่า “หมอ” (ไม่ระบุชื่อ)

(19) เสียงผิวปากหรือเป่าปาก

หมอนั้นคงจะคัดค้านไม่ออก ได้แต่ผิวปากเปี้ยวป้าวตามหลังเธอไปเท่านั้น
(ดำรงค์ อารีกุล)

那家伙可能无法反对，只能跟着她的后面嘶嘶地吹口哨。(Damrong Areekul)
Nà jiāhuo kěnéng wúfǎ fǎnduì, zhǐ néng gēnzhe tā de hòumiàn sīsī de chuī kǒushào.

(20) เสียงหายใจแรง

他累了哼哧哼哧地直喘气。(现汉)
Tā lèile hēngchīhēngchī de zhí chuǎnqì. (XiànHàn)
เขาเหนื่อยจนหายใจดังพืดพาด (พจนานุกรมจีน)

(21) เสียงน้ำตาหยด

一阵心酸，眼泪噗噜噜地往下掉。(现汉)
Yízhèn xīnsuān, yǎnlèi pūlūlū de wǎng xià diào. (XiànHàn)
เศร้าใจ น้ำตาไหลเฝะ ๆ (พจนานุกรมจีน)

(22) เสียงใจเต้น

我心里咯噔一下子，腿都软了。(现汉)
Wǒ xīnlǐ gēdēng yíxià zi, tuǐ dōu ruǎnle. (XiànHàn)
ใจฉันเต้นตึกตึก ขาอ่อนไปหมด (พจนานุกรมจีน)

(23) เสียงท้องร้อง

太阳已过了中天，陆小凤才发觉，自己的肚子也咕噜噜响了起来。但是他却不能坐下来吃。(古龙)
Tàiyáng yǐguòle zhōng tiān, Lù Xiǎofèng cái fājué, zìjǐ de dùzi yě gūlūlū xiǎngle qǐlái. Dànshì tā què bùnéng zuò xiàlái chī. (Gǔlóng)
ผ่านเที่ยงวันไปแล้ว ลูเสี่ยวเฟิงเฟิงรู้สึกว่ท้องตัวเองก็ร้องโครกครากแล้ว แต่เขายังนั่ง
ลงกินข้าวไม่ได้ (กุหลอง)

(24) เสียงปรบมือ

孩子们噼噼啪啪地鼓起掌来。(现汉)

Háizimen pīpīpāpā de gǔ qǐ zhǎng lái. (XiànHàn)

เด็ก ๆ พวกกันปรบมือแปะ ๆ (พจนานุกรมจีน)

(25) เสียงฝีเท้า

从楼梯上传来了咯噔咯噔的皮鞋声。(现汉)

Cóng lóutī shàngchuán lái le gēdēnggēdēng de pí xuē shēng. (XiànHàn)

เสียงรองเท้าบู๊ตส์ตังต็อกต็อกมาจากบันได (พจนานุกรมจีน)

(26) เสียงย่ำใบไม้หรือย่ำทราย

几乎淹没了我踏着厚厚的落叶发出的沙沙声。(郭栋)

Jīhū yānmò le wǒ tàzhe hòu hòu de luòyè fāchū de shāshā shēng. (Guō Dòng)

ฉันที่เกือบจมน้ำไปแล้วเดินย่ำกองใบไม้ร่วงดังสวบ ๆ (ก๊วตั้ง)

(27) เสียงย่ำน้ำหรือย่ำโคลน

他光着脚在雨地里吧唧吧唧地走。(现汉)

Tā guāngzhe jiǎo zài yǔ dì li bājībājī de zǒu. (XiànHàn)

เขาเดินเท้าเปล่าเดินย่ำน้ำฝนตังฟอดแปด (พจนานุกรมจีน)

(28) เสียงซกต๋อย

半夜里，听到劈劈啪啪的声音，打人？关老爷一听，不对！（汪曾祺）

Bànyè lǐ, tīng dào pīpīpāpā de shēngyīn, dǎ rén? Guān lǎoyé yì tīng, búduì!

(Wāng Céngqí)

กลางคืน ได้ยินเสียงตูปต๊ับ ๆ เสียงต๋อยกัน? ปู่กวางตังใจฟัง ไม่ใช่หนี! (หวังเจิ้งฉี)

(29) เสียงตบหน้า

“胡说！”宪兵“啪”的一个巴掌，扇在达兰的脸上。（邢建榕）

“Húshuō!” Xiànbīng “pā” de yīgè bā zhǎng, shàn zài dá lán de liǎn shàng.

(Xíng Jiànróng)

“เหลวไหล!” เขียนบิงตบหน้าต๋าหลานตังฉาด (สิงเจี้ยนหลง)

(30) เสียงฝูงชน

今天观众满场一片哄哄。

Jīntiān guānzhòng mǎn chǎng yípiàn hōnghōng.

วันนี้ผู้ชมเต็มสนามเสียงดังเกรียวกราว

(31) เสียงคนลื่นไถล

เจ้าหญิงโฉมงามกำลังลื่นฟรีดอย่างไม่ทันระวังตัว (ศุภนุช กำลังหาญ)

美丽的公主不留神，刺溜一下滑倒了。(Suphanut Kamlanghan)

Měilì de gōngzhǔ bù liúshén, cīliū yī xiàhuá dǎo le.

ประโยคตัวอย่างข้างบนเป็นเพียงตัวอย่างการใช้บางส่วน บางความหมายมีคำเลียนเสียงธรรมชาติหลายคำ แต่ในตัวอย่างเลือกใช้เพียงคำเดียว

5.1.2 คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์

คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ หมายถึงคำที่เลียนเสียงกิริยาหรืออาการของสัตว์ เช่น เสียงร้อง เสียงขู่ เสียงกระพือปีก เสียงวิ่ง เป็นต้น ความหมายของคำเลียนเสียงเกี่ยวกับสัตว์ที่เหมือนกันในภาษาจีนและภาษาไทยรวบรวมได้ 23 ความหมาย ดังแสดงในตารางนี้

ความหมาย	คำเลียนเสียงธรรมชาติจีน	คำเลียนเสียงธรรมชาติไทย
1. เสียงนกร้อง	咯咯/格格 gēgē 叽叽喳喳/唧唧喳喳 jījīzhāzhā 啾啾 jiūjiū 啾啾 jiūjiū 啾啾 xiūxiū 啾啾 yīngyīng 喳 zhā	<u>จ๊ิบ</u> ๆ
2. เสียงลูกนก/ลูกไก่ร้อง	叽 jī	<u>เจียบ</u>
3. เสียงการร้อง	嘎嘎/呷呷 gāgā 哇哇 wāwā 啞啞 yāyā	<u>กา</u>
4. เสียงนกเขาขัน	咕 gū	กรุกกรู๋/จุกจูกู๋
5. เสียงไก่ตัวเมียร้อง	咕 gū	กะต๊าก
6. เสียงไก่ตัวผู้ร้อง	喔 wō	กะโต๊ก, โอ๊ก
7. เสียงเป็ดร้อง	嘎嘎/呷呷 gāgā 呱呱 guāguā	ก๊าบ ๆ
8. เสียงแมลง/เรไรร้อง	唧唧 jījī 啾啾 jiūjiū	หรี้ง ๆ

9. เสียงกบร้อง	呱呱 guāguā	<u>อบบบ/อ๊บบ๊บบ</u>
10. เสียงหนูร้อง	吱 zhī	<u>จี้ด</u>
11. เสียงแมวร้อง	咪咪 mīmī 喵喵 miāo	เหมียว แป้ว
12. เสียงแกะร้อง	咩 mī 咩 (咩) miē	<u>แบะ/แบะ</u>
13. เสียงวัวร้อง	哞 mōu	มอ
14. เสียงม้าร้อง	嘶儿嘶儿 huīrhūr	<u>ฮือ/ฮือ</u>
15. เสียงงูขู่	嘶 / 嘶 sī	ฟ้อ/ฟ้อ
16. เสียงสุนัขเห่า	汪 wāng	โฮ่ง/โฮัง
17. เสียงสุนัขร้องคราง	嗷呜 áowū 呜呜 yīngyīng	เอ็ง
18. เสียงแมลงบินตอม	嗡 wēng	จู้ หวี หึ่ง/หึ่ง ๆ
19. เสียงนกกระพือปีก	扑棱 pūlèng	ฟี้บ/ฟี้บฟี้บ
20. เสียงนกบินออกจาก พุ่มไม้	砉 huò	ผลัวะ
21. เสียงปลากระโดด จากน้ำ	泼辣 pōlà	โผง
22. เสียงม้าควบ	嗒/哒 dā 得 dē	กุกกับ
23. เสียงสัตว์เคลื่อนไหว อย่างรวดเร็ว	刺棱 cīlèng 噌 cēng 砉 huā 唰啦 shuālā	<u>ฉับ</u>

ตารางที่ 4 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติเกี่ยวกับที่มีความหมายสัตว์ในภาษาจีนและ
ภาษาไทย

จากตารางที่ 4 คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ในภาษาจีนและ
ภาษาไทย พิจารณาจากนิยามที่ระบุไว้ในพจนานุกรมเป็นหลัก บางความหมายระบุไว้ใน
พจนานุกรมภาษาใดภาษาหนึ่ง เช่น “เสียงกบร้อง” เป็นความหมายในพจนานุกรมภาษาจีน แต่
จากการสำรวจคลังข้อมูลภาษาไทยหรืออินเทอร์เน็ต พบว่ามีคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย
ในความหมายนี้ นั่นคือ “อบบบ” หรือ อ๊บบ๊บบ เป็นต้น ดังแสดงในประโยคข้างล่าง จึงจัดว่าเป็น
คำเลียนเสียงที่มีความหมายเหมือนกัน ต่อไปนี้เป็นประโยคตัวอย่างของแต่ละความหมาย

(1) เสียงนกร้อง

小鸟叽叽喳喳地叫。(现汉)
 Xiǎo niǎo jījīzhāzhā de jiào. (XiànHàn)
 นกน้อยร้องจิบ ๆ (พจนานุกรมจีน)

(2) เสียงลูกไก่/ลูกนกร้อง

饭店里有几只小鸡在餐桌旁跑来跑去，叽叽地叫个不停。(无名)
 Fàndiàn li yǒu jǐ zhǐ xiǎo jī zài cānzhuō páng pǎo lái pǎo qù, jījī de jiào gè bù tíng. (wú míng)
 ในร้าน ลูกไก่สองสามตัววิ่งไปวิ่งมาบนโต๊ะอาหาร มันร้องเจี๊ยบ ๆ ไม่หยุด (ไม่ระบุชื่อ)

(3) เสียงการร้อง

有一只乌鸦从头上飞过，哑哑地叫了两声，停一下又叫一声。(姚雪垠)
 Yǒu yìzhī wūyā cóngtóu shàng fēiguò, yāyā de jiàole liǎng shēng, tíng yíxià yòu jiào yìshēng. (Yáo Xuěyín)
 อีกาทัวหนึ่งบินข้ามหัวไป ร้องกา ๆ สองครั้ง มันหยุดครู่หนึ่งแล้วก็ร้องอีกครั้ง (เหยาเสว่หยิน)

(4) เสียงนกเขาขัน

两只斑鸠咕咕叫着，绕着树顶转了一圈儿。(无名)
 Liǎng zhī bānjiū gūgū jiàozhe, ràozhe shù dǐng zhuǎnle yìquān'ér. (wú míng)
 นกเขาสองตัวขันจูกู ๆ บินวนยอดไม้ไปหนึ่งรอบ (ไม่ระบุชื่อ)

(5) เสียงไก่ตัวเมียร้อง

那只母鸡吓得咕咕叫。
 Nà zhǐ mǔ jī xià dé gūgū jiào.
 แม่ไก่ตกใจร้องกะต๋าก ๆ

(6) เสียงไก่ตัวผู้ร้อง

大公鸡喔喔叫，好似在欢迎游人的到来。(无名)
 Dà gōngjī wōwō jiào, hǎosì zài huānyíng yóurén de dào lái. (wú míng)
 พ่อไก่ตัวใหญ่ร้องโอ้ ๆ เหมือนกำลังต้อนรับแขกที่มาเยือน (ไม่ระบุชื่อ)

(7) เสียงเปิดร้อง

鸭子见到我们，嘎嘎地叫着，似在表示欢迎，使我们感到格外亲切。（无名）
 Yāzi jiàn dào wǒmen, gāgā de jiàozhe, sì zài biǎoshì huānyíng, shǐ wǒmen
 gǎndào géwài qīnqiè. (wú míng)
 พอเปิดเห็นพวกเรา มันก็ร้องก๊าบ ๆ เหมือนเป็นการต้อนรับ ทำให้พวกเรารู้สึกอุ่นใจ
 เป็นพิเศษ (ไม่ระบุชื่อ)

(8) เสียงแมลง/เรไรร้อง

夜深人静，只有虫声唧唧。（曲波）
 Yèshēnrénjìng, zhǐyǒu chóng shēng jījī. (Qū Bō)
 กลางดึกเงียบสงัด มีเพียงเสียงหรีดหรีงเรไร (ซวีป้า)

(9) เสียงกบร้อง

青蛙从早到晚呱呱叫个没完。
 Qīngwā cóng zǎo dào wǎn guāguā jiào gè méiwán.
 กบร้องอ๊ับ ๆ ไม่หยุดตั้งแต่เช้าจรดเย็น

(10) เสียงหนูร้อง

窗外摇曳的树影，棚顶上吱吱作响的老鼠。（胡殷红）
 Chuāngwài yáoyè de shù yǐng, péng dǐng shàng zīzī zuò xiǎng de lǎoshǔ. (Hú
 Yānhóng)
 เงาไม้ไผ่วาบนอกหน้าต่าง หนูร้องจี้ด ๆ บนเพดาน (หูเยียนหง)

(11) เสียงแมวร้อง

那只黑猫在墙上喵喵叫了两声。
 Nà zhī hēi māo zài qiáng shàng miāomiāo jiàole liǎng shēng.
 แมวดำตัวนั้นร้องเหมียว ๆ บนกำแพง

(12) เสียงแกะร้อง

卖羊的场上，许多美丽驯服的小羊儿咩咩地喊着。（沈从文）
 Mài yáng de chǎng shàng, xǔduō měilì xùnfú de xiǎo yáng'er miēmiē de
 hǎnzhe. (Chén Cóngwén)
 ที่ตลาดขายแกะ แกะน้อยแสนสวยและเชื่องจำนวนมากกำลังตะโกนแบะ ๆ
 (เงินฉงเหวิน)

(13) เสียงวัวร้อง

牛棚里，老母牛“哞”了一声。（石言）
 Niú péng lǐ, lǎo mǔ niú “mōu”le yìshēng. (Shí Yán)
 ในคอกวัว แม่วัวแก่ร้องมอหนึ่งที่ (ฉื่อเหยียน)

(14) เสียงม้าร้อง

马一边跑一边哐儿哐儿地叫。
 Mǎ yìbiān pǎo yìbiān huīrhuīr de jiào.
 ม้าวิ่งไปร้องฮี้ ๆ ไป

(15) เสียงงูขู่

十天后，饥饿的毒蛇们发出一串串“嘶嘶”的声音，开始互相厮咬。（路远）
 Shí tiānhòu, jī'è de dúshémen fāchū yí chuàn chuàn “sī sī” de shēngyīn, kāishǐ hùxiāng sī yǎo. (Lùyuǎn)
 สิบวันผ่านไป เหล่างูพิษที่หิวโหยก็ส่งเสียงซู่ฟู่ ๆ เป็นระยะ และเริ่มกัดกันเอง
 (ลู๋เหยวี่ยน)

(16) เสียงสุนัขเห่า

有一只小狗从院子里跑出来，汪汪地叫着。（梁斌）
 Yǒu yìzhī xiǎo gǒu cóng yuànzi lǐ pǎo chūlái, wāngwāng de jiàozhe. (Liáng Bīn)
 หมาน้อยตัวหนึ่งก็วิ่งออกมาจากลานบ้าน เห่าโ으่ง ๆ (เหลียงบิน)

(17) เสียงสุนัขร้องคราง

仍然像狗似的嗷嗷嗷呜呜呜地呻吟。（陈忠实）
 Réngrán xiàng gǒu shì de áo'áo'áo wūwūwū de shēnyín. (Chén Zhōngshí)
 ยังคงร้องครางเอ๋ง ๆ ๆ เหมือนสุนัข (เฉินจงฉื่อ)

(18) เสียงแมลงบิน

蜜蜂嗡嗡地飞。（现汉）
 Mìfēng wēngwēng de fēi. (XiànHàn)
 ผึ้งบินหึ่ง ๆ (พจนานุกรมจีน)

(19) เสียงนกกระพือปีก

扑棱一声，飞起一只小鸟。（现汉）
 Pūlēng yìshēng, fēi qǐ yìzhī xiǎo niǎo. (XiànHàn)
 นกน้อยตัวหนึ่งบินพื้บพื้บ (พจนานุกรมจีน)

(20) เสียงนกบินออกจากพุ่มไม้

乌鸦的一声从树上飞了起来。（现汉）
 Niǎo yā huò de yìshēng cóng shù shàng fēile qǐlái. (XiànHàn)
 นกกาบินผล้วะออกจากต้นไม้ (พจนานุกรมจีน)

(21) เสียงปลากระโดดจากน้ำ

池子里的红鲤鱼泼刺一响。（矛盾）
 Chízi lǐ de hóng liúyú pōlà yì xiǎng. (Máodùn)
 ปลาการ์ปแดงในอ่างเสียงดั่งโผง ๆ (เหมาตุ๋น)

(22) เสียงม้าควบ

马蹄在晨风中继续啾啾前进。（姚雪垠）
 Mǎtí zài chén fēng zhōng jìxù dēdē qiánjìn. (Yáo Xuěyín)
 ม้าควบกุกกับไปข้างหน้าท่ามกลางลมฝุ่น (เหยาเสว่หยิน)

(23) เสียงสัตว์เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

猫噌的一声蹿上墙头。（现汉）
 Māo cēng de yìshēng cuān shàng qiángtóu. (XiànHàn)
 แมวกระโดดฉับขึ้นบนกำแพง (พจนานุกรมจีน)

ประโยคตัวอย่างข้างบนเป็นเพียงตัวอย่างการใช้บางส่วน บางความหมายมีคำเลียนเสียงธรรมชาติหลายคำ แต่ในตัวอย่างเลือกใช้เพียงคำเดียว

5.1.3 คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ

คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ หมายถึงคำที่เลียนเสียงที่เกิดจากสิ่งของ ซึ่งอาจเกิดขึ้นเองหรือเกิดจากการกระทำของมนุษย์ เช่น เสียงของแข็งกระทบกัน เสียงนกหวีด เสียงของฉีกขาด เสียงตึกกลอง เป็นต้น ความหมายของคำเลียนเสียงเกี่ยวกับสิ่งของที่เหมือนกันในภาษาจีนและภาษาไทยรวบรวมได้ 39 ความหมาย ดังแสดงในตารางนี้

ความหมาย	คำเลียนเสียงธรรมชาติจีน	คำเลียนเสียงธรรมชาติไทย
1. เสียงของห้ำก	叭/吧 bā 嚓 chā 嘎巴 gābā 咔吧/喀吧 kābā 咔嚓/喀嚓 kāchā 啪嚓 pāchā 啪啦 pālā 乒 pāng	เป๊าะ เผาะ โฝง
2. เสียงของแตก	叭/吧 bā 嚓 chā 嘎巴 gābā 咔吧/喀吧 kābā 咔嚓/喀嚓 kāchā 啪嚓 pāchā 啪啦 pālā 乒 pāng	เปรี๊ยะ/เปรี๊ยะ เปรี๊อง โฝละ โพละ
3. เสียงของแข็งกระทบกัน	吧嗒 bādā 格登/咯噔 gēdēng 呱嗒/呱哒 guādā 咔 kā 咔嗒/喀哒 kādā	กุก/กรุก กุกกัก กิก/กีก กีก กีกกัก
4. เสียงของแข็งกระทบกันอย่างแรง	咣 guāng 咣当 guāngdāng 哗 huā 哐 kuāng 哐当 kuāngdāng 哐啷 kuānglāng 啪嚓 pāchā 啪啦 pālā 砰 pēng 嘭 pēng 乒 pīng 乒乒 pīngpāng	กร้วม โกรง กึ่ง โครม ปัง ปึง ปงปัง โป้งเป้ง
5. เสียงแก้ว/หินหรือโลหะกระทบกัน	当 dāng 当啷 dānglāng 铛 dāng 叮当/丁当/玎铛 dīngdāng 叮咚/丁东/丁冬 dīngdōng 丁零 dīnglíng	กริก/กรีก

	丁零当啷 dīnglíngdānglāng 玎玲 dīnglíng 琅琅 lángláng	
6. เสียงโลหะกระทบกัน	银铛 lángdāng 锵 qiāng 铮铮 zhēngzhēng	กริ่ง ผ่าง ๆ โฉ่งฉ่าง
7. เสียงหวดไม้เรียว	啪 pā	ขวับ/ขวับเขียว
8. เสียงตึงของเหนียว แล้วปล่อยหรือตึงจนขาด	嘣 bēng 啪 pā	หนับ
9. เสียงปาดินโคลน	啪 pā	ผลัะ แผละ ผละ เผละ
10. เสียงเคาะตีด้วย ของแข็ง	啪 pā 乒 pīng 梆 bāng 咚 dōng 嘭 pēng	เกาะ เปก ปุก ปุ ต็อก โกก เป๊ก เป้ง โปก/โป๊ก
11. เสียงตีกลอง	咚 dōng 鏗 tēng	ตุ้ม ๆ
12. เสียงตีระฆังหรือฆ้อง	噹/鏜 tāng	ห่าง เห่ง ห่างเห่ง/เห่งห่าง
13. เสียงตีฆ้อง	噹/鏜 tāng	มุย/ห่มุย โหน่ง ห่อง ๆ โหม่ง
14. เสียงปี่นล้น	叭/吧 bā 嗒/哒 dā 啪 pā 噼啪 pīpā	ปัง เปรียง โป้ง

	兵 pāng 乒 pīng 啜/镗 tāng	
15. เสียงระเบิด	嘣 bēng 轰 hōng 轰隆 hōnglōng 砰 pēng 噼里啪啦 pīlipālā 噼啪 pīpā	ตูม ตูมตาม ปัง ปู้
16. เสียงของตกพื้น	噹 dēng 咕咚 gūdōng 啪嚓 pāchā 砰 pēng 扑腾 pūténg 扑通/噗通 pūtōng	ต้ง พล๊ก ผลุ ผลิ่ง ต้งต้ง ต้ง ผล็อง
17. เสียงของตกน้ำ	咕咚 gūdōng 扑通/噗通 pūtōng	ผลุง ป้อม ป้อม ต้อม ตูม ตุ้ม
18. เสียงของแข็งจำนวนมาก ร่วงลงพื้น	噼里啪啦 pīlipālā	กราว
19. เสียงวัตถุเสียดสีกัน	嚓 cā 刺 cī 嚓 chā 唰 shuā 窸窣 xīsū	แกรก กรอกแกรก สวบ/สวบสาบ
20. เสียงของฉีกขาด	刺啦 cīlā 唻 chī 欸 chuā	ควาก แควก
21. เสียงเชือกขาด	嘣 bēng	ผึง
22. เสียงทอดอาหาร	欸拉 chuālā	ฉ่า ฉี่ แจ๋
23. เสียงนกหวีด	嘀 dī	ปี้ด

	嘀嗒/滴答 dīdā 吱/嘶 sī	
24. เสียงแตกร	嘀嗒/滴答 dīdā 嘟 dū	แปด แป้น
25. เสียงเข็มนาฬิกาเดิน	嘀嗒/滴答 dīdā	<u>ตึก</u> <u>ตึกต๊อก</u>
26. เสียงวัตถุถูกบีบอัด	嘎吱 gāzhī 咯吱 gēzhī	ออก/ออก ๆ เอียด/เอียด
27. เสียงเบรกรถ	嚓 chā 嘎 gā 吱 zhī	พรีด <u>เอียด</u>
28. เสียงเครื่องยนต์	咕隆 gūlōng 轰隆 hōnglōng 吭哧 kēngchī 突突 tūtū 嗡 wēng 轧 yà	บื้อ <u>ครึน</u>
29. เสียงรถจักรไอน้ำ หรือรถไฟเคลื่อนที่	哐当 guāngdāng	กะช้กกะช้ก
30. เสียงของกลิ้ง	咕噜 gūlū	ขลุ๊ก ขลุ๊กขลุ๊ก
31. เสียงตังสนั่น	轰 hōng 轰隆 hōnglōng 哐 hōng 铿 kēng 隆隆 lónglóng	โครมคราม
32. เสียงธงโบกสะบัด	呼啦/呼喇 hūlā	<u>ผับ ๆ</u> <u>ฟืบฟืบ</u>
33. เสียงสิ่งของหรือ อาคารถล่ม	呼啦/呼喇 hūlā 哗啦 huālā 稀里哗啦 xīlihuālā	ครึน โครม โครมคราม
34. เสียงล้อเกวียนหมุน	辘辘 lùlù	กิ้งก้าง
35. เสียงวัตถุแล่นอย่าง เร็ว	吱/嘶 sī 嗖/飕 sōu	ฉับ หวือ
36. เสียงสัญญาณเตือน ภัย	呜 wū	หวอ

37. เสียงหวูด	呜 wū	หวูด
38. เสียงบานพับเวลา เปิดปิดประตู	呀 yā 咿呀 yīyā	อืดแ็ด แอด/แ็ด
39. เสียงเสียงสีซอ	咿呀 yīyā	อู้

ตารางที่ 5 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติเกี่ยวกับสิ่งของในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความหมายเหมือนกัน

จากตารางที่ 5 คำเลียนเสียงธรรมชาติเกี่ยวกับสิ่งของในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความหมายเหมือนกันข้างต้น พิจารณาจากนิยามที่ระบุไว้ในพจนานุกรมเป็นหลัก บางความหมายระบุไว้ในพจนานุกรมภาษาใดภาษาหนึ่ง เช่น “เสียงเชือกขาด” เป็นความหมายในพจนานุกรมภาษาไทย แต่จากการสำรวจคลังข้อมูลภาษาจีนหรืออินเทอร์เน็ต พบว่ามีคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนในความหมายนี้ นั่นคือ “崩 bēng” เป็นต้น ดังแสดงในประโยคตัวอย่างข้างล่าง จึงจัดว่าเป็นคำเลียนเสียงที่มีความหมายเหมือนกัน ต่อไปนี้เป็นประโยคตัวอย่างของแต่ละความหมาย

(1) เสียงของหัก

嘎巴一声，棍子折成两截儿。（现汉）
Gābā yīshēng, gùnzǐ zhé chéng liǎng jié'er. (XiànHàn)
เป่าะ กระบองหักเป็นสองท่อน (พจนานุกรมจีน)

(2) เสียงของแตก

啪嚓一声，碗掉在地上碎了。（现汉）
Pāchā yīshēng, wǎn diào zài dìshàng suìle. (XiànHàn)
ถั่วตักพื้นแตกดังเปรื่อง (พจนานุกรมจีน)

(3) เสียงของแข็งกระทบกัน

咔嚓一声，挂断了电话。（现汉）
Kādā yīshēng, guà duànle diànhuà. (XiànHàn)
วางโทรศัพท์ดังกึก (พจนานุกรมจีน)

(4) เสียงของแข็งกระทบกันอย่างแรง

雹子打在屋顶上乒乒乱响。（现汉）
Báozǐ dǎ zài wūdǐng shàng pīngpīng luàn xiǎng. (XiànHàn)
ลูกเห็บตกบนหลังคาดังโป้งเป้ง (พจนานุกรมจีน)

(5) เสียงหिन/แก้วกระทบกัน

碟子碗碰的叮叮当当。(现汉)

Diézi wǎn pèng de dīngdīngdāngdāng. (XiànHàn)

ถ้วยชามกระทบกันดังกริก ๆ (พจนานุกรมจีน)

(6) เสียงโลหะกระทบกัน

钳子剪刀在盂盆里丢来丢去，一阵铿铿锵锵，金属相撞的刺耳的声音。(琼瑶)

Qiánzi jiǎndāo zài yú pén lí diū lái diū qù, yízhèn kēngkēng qiāngqiāng, jīnshǔ xiāng zhuàng de cì'ěr de shēngyīn. (Qióng Yáo)

คีมกับกรรไกรถูกโยนไปโยนมาในถาด เสียงสวบหูของโลหะกระทบกันดังโฉ่งฉ่าง ๆ

(จยงเหยา)

(7) เสียงหวดไม้เรียว

鞭子甩得啪啪地响。

Biānzi shuǎi dé pāpā de xiǎng.

แส้หวดดังขวิบ ๆ

(8) เสียงดึงของเหนียวแล้วปล่อยหรือดึงจนขาด

他把石子放进弹弓里，然后往回拉动橡皮筋。嘣！(无名)

Tā bǎ shízi fàng jìn dàn gōng lǐ, rán hòu wǎng huí lādòng xiàngpí jīn. Bēng!

(wú míng)

เขาเอาก้อนหินวางในหนังสติ๊ก แล้วดึงหนังยางกลับมา หนับ! (ไม่ระบุชื่อ)

(9) เสียงปาดินโคลน

吧嗒一声，小朋友把泥土向墙壁扔去了。

Bāda yīshēng, xiǎopéngyǒu bǎ nítǔ xiàng qiángbì rēng qùle.

เด็กน้อยปาโคลนใส่กำแพงดังเผละ

(10) เสียงเคาะหรือตีด้วยของแข็ง

一阵嘭嘭嘭的敲门声。(现汉)

Yízhèn pēngpēngpēng de qiāo mén shēng. (XiànHàn)

เสียงเคาะประตูปังปังปังดังเป็นชุด (พจนานุกรมจีน)

(11) เสียงตีกลอง

咚咚咚……一阵激烈的鼓响。（李晓明）

Dōngdōngdōng.....yízhèn jīliè de gǔ xiǎng. (Lǐ Xiǎomíng)

ต๋มต๋มต๋ม เสียงกลองเร้าใจดังเป็นชุด (หลี่เสี่ยวหมิง)

(12) เสียงตีระฆังหรือฆ้อง

从寺庙里传来了啵啵的钟声。

Cóng sìmiào lǐ chuán lái le bōbō de zhōng shēng.

เสียงระฆังดังเห่งเห่งมาจากในวัด

(13) เสียงตีฆ้อง

ชาวบ้านต้องยืมฆ้องที่วัดมาตีมย ๆ (เทพศิริ สุขโสภา)

村民得借寺庙里的铜锣来打，打得啵啵响。（Thepsiri Suksopha）

Cūnmín děi jiè sìmiào lǐ de luó lái, dǎ dé tāngtāng xiǎng.

(14) เสียงยิงปืน

枪声叭叭直响。（现代）

Qiāng shēng bābā zhí xiǎng. (XiànHàn)

ปืนดังปัง ๆ ไม่หยุด (พจนานุกรมจีน)

(15) เสียงระเบิด

窗外传来噼里啪啦的鞭炮声。（现汉）

Chuāngwài chuán lái pīlipālā de biānpào shēng. (XiànHàn)

เสียงประทัดดังตมตามจากข้างหน้าต่าง (พจนานุกรมจีน)

(16) เสียงของตกพื้น

小王扑腾一声，从墙上跳下来。（现汉）

Xiǎo wáng pūtēng yìshēng, cóng qiáng shàng tiào xiàlái. (XiànHàn)

เสี่ยวหวังกระโดดจากกำแพงลงมาดังตุ๊ (พจนานุกรมจีน)

(17) เสียงของตกน้ำ

扑通一声，青蛙跳进水里。（现汉）

Pūtōng yìshēng, qīngwā tiào jìn shuǐ lǐ. (XiànHàn)

กบกระโดดลงน้ำดังต้อม (พจนานุกรมจีน)

- (18) เสียงของแข็งจำนวนมากร่วงลงพื้น

弹珠噼里啪啦地掉在木板上。

Dàn zhū pīlipālā de diào zài mùbǎn shàng.

ลูกแก้วร่วงลงพื้นกระดานกราว ๆ

- (19) เสียงวัตถุเสียดสีกัน

有时候听得隔壁窸窣窸窣地穿衣。(陈世旭)

Yǒu shíhòu tīng dé gébì xīxīsūsū de chuān yī. (Chén Shìxù)

บางครั้งได้ยินเสียงข้างห้องสวมเสื้อผ้าดังสวบสวบ (เงินซื้อซื้อ)

- (20) เสียงของฉีกขาด

欸的一下把信撕开了。(现汉)

Chuā de yíxià bǎ xìn sī kāile. (XiànHàn)

ฉีกซองจดหมายดังแควก (พจนานุกรมจีน)

- (21) เสียงเชือกขาด

只听“嘣”一声，绳子断了，气球迅速飞上天空。(无名)

Zhǐ tīng “bēng” yīshēng, shéngzi duànle, qìqiú xùnsù fēi shàng tiānkōng.
(wúmíng)

ได้ยินเสียงดังฝั่ง เชือกขาดแล้ว ลูกโป่งลอยขึ้นฟ้าอย่างรวดเร็ว (ไม่ระบุชื่อ)

- (22) เสียงทอดอาหาร

แม่ทอดปลาดัง (พิณฑิพย์ ทวยเจริญ)

妈妈炸鱼滋滋地响。(Pinthip Tuaycharoen)

Māmā zhà yú sīsī de xiǎng.

- (23) เสียงนกหวีด

嘀! 比赛开始。

Dī! bǐsài kāishǐ.

ปิ๊ด! การแข่งขันเริ่มได้

- (24) เสียงแตร

汽车喇叭嘟嘟地响了一声。(现汉)

Qìchē lǎbā dū de xiǎngle yīshēng. (XiànHàn)

แตรรถยนต์ดังแป็นหนึ่งครั้ง (พจนานุกรมจีน)

(25) เสียงเข็มนาฬิกาเดิน

屋里异常寂静，只有钟摆嘀嗒嘀嗒地响着。（现汉）

Wū li yìcháng jìjìng, zhǐyǒu zhōngbǎi dīdādīdā de xiǎngzhe. (XiànHàn)

ในห้องเงียบผิดปกติ มีเพียงเสียงนาฬิกาเดินติ๊กต็อก ๆ (พจนานุกรมจีน)

(26) เสียงวัตถุถูกบีบอัด

他挑着行李，扁担压得嘎吱嘎吱地响。（现汉）

Tā tiāozhe xínglǐ, biǎndan yā dé gāzhīgāzhī de xiǎng. (XiànHàn)

เขาคานหามสัมภาระ คานหามถูกกดดั่งออกแอด (พจนานุกรม)

(27) เสียงเบรกรถ

汽车嘎一声刹住了。（现汉）

Qìchē gā yìshēng shā zhùle. (XiànHàn)

เบรกรถดั่งพรีด (พจนานุกรม)

(28) เสียงเครื่องยนต์

摩托车突突地发动起来。（现汉）

Mótuōchē tútú de fādòng qǐlái. (XiànHàn)

รถมอเตอร์ไซค์สตาร์ทดั่งป้อ (พจนานุกรมจีน)

(29) เสียงรถจักรไอน้ำหรือรถไฟแล่น

窗外大约三百米的地方，白天或者夜晚，偶尔会有一截列车从铁轨上咣当咣当穿过，消失在前头的山洞。（肖仁福）

Chuāngwài dàyuē sānbǎi mǐ dì dìfāng, báitiān huòzhě yèwǎn, ǒu'ěr huì yǒu yì jié lièchē cóng tiěguǐ shàng guāngdāngguāngdāng chuānguò, xiāoshī zài qiántou de shāndòng. (Xiào Rénfú)

บริเวณประมาณสามร้อยเมตรจากหน้าต่าง กลางวันหรือกลางคืนจะมีขบวนรถไฟวิ่ง กะซึกกะซึกบนรางผ่านมาเป็นครั้งคราว แล้วหายลับไปในอุโมงค์ภูเขาข้างหน้า (เสี่ยวเหรินฝู)

(30) เสียงของกลิ้ง

石头咕噜咕噜滚下去了。（现汉）

Shítou gūlūgūlū gǔn xiàqùle. (XiànHàn)

ก้อนหินกลิ้งซลุก ๆ ลงไปแล้ว (พจนานุกรมจีน)

(31) เสียงธงโบกสะบัด

红旗被风吹得呼啦啦地响。(现代)
 Hóngqí bèi fēng chuī de hūlālā de xiǎng. (XiànHàn)
 ธงแดงถูกลมพัดสะบัดดังหือหือ (พจนานุกรมจีน)

(32) เสียงดังสนั่น

突然轰的一声，震得山鸣谷应。(现汉)
 Túrán hōng de yìshēng, zhèn dé shān míng gǔ yīng. (XiànHàn)
 อยู่ ๆ ก็มีเสียงโครมคราม สะเทือนจนก้องกังวาน (พจนานุกรมจีน)

(33) เสียงของหรืออาคารถล่ม

院墙稀里哗啦地倒了下来。(现汉)
 Yuàn qiáng xīlihuālā de dào le xià lái. (XiànHàn)
 กำแพงสวนพังครืนลงมา (พจนานุกรมจีน)

(34) เสียงล้อเกวียน

牛车发出笨重的辘辘声。(现汉)
 Niú chē fā chū bènzòng de lùlù shēng. (XiànHàn)
 เกวียนวัวทำเสียงดังกึ่งกึ่งเทอะทะ (พจนานุกรมจีน)

(35) เสียงวัตถุแล่นอย่างรวดเร็ว

子弹嗖嗖地从头顶上飞过。(现汉)
 Zǐ dàn sōusōu de cóng tóu dǐng shàng fēi guò. (XiànHàn)
 กระสุนปืนบินหือ ๆ ข้ามหัวไป (พจนานุกรมจีน)

(36) เสียงสัญญาณเตือนภัย

过了不到十分钟，救护车的“呜呜”声由远及近。(杨恒均)
 Guò le bù dào shí fēnzhōng, jiùhù chē de “wūwū” shēng yóu yuǎn jí jìn.
 (Yáng Héngjūn)
 ผ่านไปไม่ถึงสิบนาที เสียงหวอ ๆ ของรถกู้ภัยก็ดังใกล้เข้ามา (หยางเหิงจวิน)

(37) เสียงหวูด

轮船上的汽笛呜呜地直叫。(现汉)
 Lúnchuán shàng de qìdí wūwū de zhí jiào. (XiànHàn)
 เสียงหวูดจากเรือยนต์ร้องหวูด ๆ (พจนานุกรมจีน)

(38) เสียงบานพับประตูเด้เวลาเปิดปิดประตู

门呀的一声开了。(现汉)

Mén yā de yìshēng kāile. (XiànHàn)

ประตูเปิดออกดังแอด (พจนานุกรมจีน)

(39) เสียงสีซอ

隔壁传来咿咿呀呀的胡琴声。(现汉)

Gébi chuán lái yīyīyāya de húqín shēng. (XiànHàn)

เสียงซอตั้งอู่มาจากห้องข้าง ๆ (พจนานุกรมจีน)

ประโยคตัวอย่างข้างบนเป็นเพียงตัวอย่างการใช้บางส่วน บางความหมายมีคำเลียนเสียงธรรมชาติหลายคำ แต่ในตัวอย่างเลือกใช้เพียงคำเดียว

5.1.4 คำเลียนเสียงที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ

คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ หมายถึงคำที่เลียนเสียงที่เกิดจากปรากฏการณ์ธรรมชาติต่าง ๆ เช่น เสียงฝนตก เสียงฟ้าร้อง เสียงลม เสียงใบไม้เสียดสีกัน เป็นต้น ความหมายของคำเลียนเสียงเกี่ยวกับธรรมชาติที่เหมือนกันในภาษาจีนและภาษาไทยรวบรวมได้ 10 ความหมาย ดังแสดงในตารางนี้

ความหมาย	คำเลียนเสียงธรรมชาติจีน	คำเลียนเสียงธรรมชาติไทย
1. เสียงฟ้าร้อง/ฟ้าผ่า	咕隆 gūlōng 轰 hōng 轰隆 hōnglōng	ฮูม ครึน เปรี้ยง
2. เสียงฝนตก	哗啦 huālā 唰 shuā 索索 suǒsuǒ 淅沥 xīlì 淅淅 xīxī 稀里哗啦 xīlihuālā	คัก/คัก จ๊ก ๆ แฉะ ฉ่า ชู่
3. เสียงน้ำไหล	淙淙 cóngcōng 潺潺 chánchán 汨汨 gǔgǔ 咕咚 gūdōng 咕噜 gūlū	จ้อก โจ๊ก ฉ่า ซ่า

	哗 huā 哗啦 huālá	ซู่
4. เสียงน้ำหยด	吧嗒 bādā 滴答 dīdā 滴沥 dīlì 叮咚/丁东/丁冬 dīngdōng	ติ๋ง
5. เสียงน้ำเดือด	咕咚 gūdōng	ปุด คลิก
6. เสียงน้ำถูกอัดฉีด	咕叽/咕唧 gūjī 扑哧/噗嗤 pūchī 噗 pū	พรอด ฟุด ฟอด
7. เสียงลมพัด	呼 hū 呜 wū 飒飒 sàsà 瑟瑟 sèsè 淅沥 xīlì 淅淅 xīxī 萧瑟 xiāosè	คึก หวิว ฮู้
8. เสียงลมรัว	扑哧/噗嗤 pūchī 噗 pū	ฟี่/ฟี่ ฟู่
9. เสียงลมพัดใบไม้เสียด สีกัน	簌簌 sùsù 索索 suǒsuǒ 沙沙 shāshā 唰 shuā 萧瑟 xiāosè	ซ่า
10. เสียงไฟลุก	刺刺 cīcī 烘烘 hōnghōng	ฟู่บ แฟ่

ตารางที่ 6 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติเกี่ยวกับสิ่งของในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความหมายเหมือนกัน

จากตารางที่ 6 คำเลียนเสียงธรรมชาติเกี่ยวกับธรรมชาติในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความหมายเหมือนกันข้างต้น พิจารณาจากนิยามที่ระบุไว้ในพจนานุกรมเป็นหลัก พบว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติเกี่ยวกับธรรมชาติในภาษาจีนและภาษาไทยทุกความหมายถูกระบุไว้ในพจนานุกรมของทั้งสองภาษา ไม่มีคำหรือความหมายเพิ่มเติมจากคลังข้อมูลภาษา ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างประโยคของแต่ละความหมาย

(1) เสียงฟ้าร้อง

雷声咕隆咕隆，由远而近。（现汉）

Léi shēng gūlōnggūlōng, yóu yuǎn ér jìn. (XiànHàn)

ฟ้าร้องดังครึ้น ๆ ดังใกล้เข้ามา (พจนานุกรมจีน)

(2) เสียงฝนตก

雨哗啦哗啦地下。（现汉）

Yǔ huālāhuālā de xià. (XiànHàn)

ฝนตกจ๊ก ๆ (พจนานุกรมจีน)

(3) เสียงน้ำไหล

水车转动了，河水汨汨地流入田里。（现汉）

Shuǐ chē zhuǎndòngle, héshuǐ gǔgǔ de liúrù tián lǐ. (XiànHàn)

กังหันน้ำเริ่มหมุนแล้ว น้ำในแม่น้ำไหลซู่ ๆ ลงนาข้าว (พจนานุกรมจีน)

(4) เสียงน้ำหยด

窗外滴滴答答，雨还没有停。（现汉）

Chuāngwài dīdīdādā, yǔ hái méiyǒu tíng. (XiànHàn)

นอกหน้าต่าง(น้ำหยด)ติ๋ง ๆ ฝนยังไม่หยุดตก (พจนานุกรมจีน)

(5) เสียงน้ำเดือด

锅里的粥咕咚咕咚响。（现汉）

Guō lǐ de zhōu gūdōnggūdōng xiǎng. (XiànHàn)

โจ๊กในหม้อเดือดปุด ๆ (พจนานุกรมจีน)

(6) เสียงน้ำถูกอัดฉีด

他在雨地里走着，脚底下咕叽咕叽地直响。（现汉）

Tā zài yǔ dì lǐ zǒuzhe, jiǎodǐ xià gūjīgūjī de zhí xiǎng. (XiànHàn)

เขาเดินย่ำน้ำฝน ได้ทำดังฟอด ๆ ตลอดทาง (พจนานุกรมจีน)

(7) เสียงลมพัด

北风呼呼地吹。（现汉）

Běi fēng hūhū de chuī. (XiànHàn)

ลมเหนือพัดฮู้ ๆ (พจนานุกรมจีน)

(8) เสียงลมรั่วออกจากช่องแคบ

扑哧一声，皮球散了气。（现汉）

Pūchī yìshēng, píqiú sàn le qì. (XiànHàn)

ฟี ลูกโป่งลมรั่วแล้ว (พจนานุกรมจีน)

(9) เสียงใบไม้เสียดสีกัน

微风吹动树叶索索作响。（现汉）

Wēifēng chuī dòng shùyè suǒsuǒ zuò xiǎng. (XiànHàn)

ลมโชยพัดใบไม้ดังกรอกแกรก (พจนานุกรมจีน)

(10) เสียงไฟติด/ไฟลุก

花炮点着了，刺刺地直冒火星。（现汉）

Huāpào diǎnzháo le, cīcī de zhí mào huǒxīng. (XiànHàn)

ดอกไม้ไฟติดไฟแล้ว สะเก็ดไฟปะทุดังแพ้ว ๆ (พจนานุกรมจีน)

ประโยคตัวอย่างข้างบนเป็นเพียงตัวอย่างการใช้บางส่วน บางความหมายมีคำเลียนเสียงธรรมชาติหลายคำ แต่ในตัวอย่างเลือกใช้เพียงคำเดียว

5.2 ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีในภาษาจีนแต่ไม่มีในภาษาไทย

จากการศึกษาพบว่าความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีในภาษาจีนแต่ไม่มีในภาษาไทย ที่พบในพจนานุกรมมี 6 ความหมาย ดังนี้

ประเภท	ความหมาย	คำเลียนเสียงธรรมชาติ
เกี่ยวกับคน	1. เสียงที่ออกจากจมูกและปาก (มักใช้แสดงอาการขบขันหรือไม่สนใจ)	哼儿哈儿 hēngrhār
	2. เสียงอ่านหนังสือ	琅琅 lángláng 咿唔 yīwú
เกี่ยวกับสัตว์	3. เสียงนกนางนวลร้อง	呢喃 nínán
เกี่ยวกับสิ่งของ	4. เสียงยิงปืนกล	咯咯/格格 gēgē
	5. เสียงลับมีด	霍霍 huòhuò
	6. เสียงใบไม้ด้ายหมุน	楞 lēng

ตารางที่ 7 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายในภาษาจีนแต่ไม่มีในภาษาไทย

คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายในภาษาจีนแต่ไม่มีในภาษาไทย เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจะใช้วิธีการบรรยายเสียงแทน เช่น เสียงอ่านหนังสือ เสียงลับมีด เป็นต้น หรือตัดความที่เป็นเสียงออก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทและความเหมาะสม ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

- (1) เสียงที่ออกจากจมูกและปาก (มักหมายถึงขอไปทีหรือไม่สนใจ)

他总是哼儿哈儿的，问他也没用。（现汉）

Tā zǒng shì hēngrhār de, wèn tā yě méi yòng. (XiànHàn)

เขาเอาแต่ทำท่ารำคาญ ถามเขาก็ไม่มีประโยชน์ (พจนานุกรมจีน)

- (2) เสียงอ่านหนังสือ

从此以后，李家小院又飘出他琅琅的诵读之声。（窦应泰）

Cóngcǐ yǐhòu, Lǐ jiā xiǎo yuàn yòu piāo chū tā lángláng de sòngdú zhī shēng. (Dòu Yīngtài)

จากนี้ไป สวนเล็ก ๆ ในบ้านตระกูลหลี่จะมีเสียงท่องหนังสือของเขาลอยไปทั่ว (โต้วอิ่งไท่)

- (3) เสียงนกนางนวลร้อง

人们就会预感冬的来临当呢喃的燕子双双飞来。（无名）

Rénmen jiù huì yùgǎn dōng de láilín dāng nínán de yànzi shuāng shuāng fēi lái. (Wúmíng)

ผู้คนเริ่มรู้สึกถึงฤดูหนาวที่กำลังจะมา เมื่อนกนางนวลบินมาเป็นคู่ ๆ (ไม่ระบุชื่อ)

- (4) เสียงยิงปืนกล

刚一出门，就听见碉堡上的机枪，“咯咯咯”的叫起来。（马峰）

Gāng yì chūmén, jiù tīngjiàn diāobǎo shàng de jīqiāng, “gēgēgē” de jiào qǐlái. (Mǎ Fēng)

เพิ่งออกมาข้างนอก ก็ได้ยินเสียงปืนกลดังขึ้นจากข้างบนบังเกอร์ (หม่าเฟิง)

- (5) เสียงลับมีด

本该磨磨砍骨刀，却不知怎的拿起最大的那把切菜刀霍霍霍地磨起来。

（莫怀戚）

Běn gāi mó mó kǎn gǔ dāo, què bùzhī zěn de ná qǐ zuì dà de nà bǎ qiē cǎidāo huòhuòhuò de mó qǐlái. (Mò Huáiqī)

จริง ๆ ควรลับมีดสับกระดูก แต่ไม่รู้ไปหยิบมีดหันผักอันใหญ่สุดเอามาลับได้ ยังไง (มั่วหวายฉี)

(6) เสียงไพบ่้นด้ายหมุน

纺车嘤嘤转得欢。(现汉)

Fǎngchē lēnglēng zhuǎn dé huān. (XiànHàn)

ไพบ่้นด้ายหมุนอย่างคึกคัก (พจนานุกรมจีน)

5.3 ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาจีน

จากการศึกษาพบว่าความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาจีน ที่พบในพจนานุกรมมี 13 ความหมาย ดังนี้

ประเภท	ความหมาย	คำเลียนเสียงธรรมชาติ
เกี่ยวกับคน	1. เสียงสุดดม	ฟอด
	2. เสียงอุจจาระรั่ว	ปรอด ๆ
	3. เสียงเกา	แกรก
เกี่ยวกับสัตว์	4. เสียงนกยูงร้อง ⁸	กะโต้งโห่ง
	5. เสียงแมวตัวผู้ร้องหาแมวตัวเมีย	ห่ง่าว
	6. เสียงอีแก้งร้อง	เป๊็บ
	7. เสียงช้างร้อง	แปร์น ฮูม
	8. เสียงสุนัขคำราม	แอ้/แห้ ฮือ
	9. เสียงสุนัขขู่ขณะกินข้าว	ง่า แง่ง
	10. เสียงสุนัขกินน้ำข้าว	ผลับ
เกี่ยวกับสิ่งของ	11. เสียงลากของ	กราก กรูด
	12. เสียงตีระนาด	เห่ง
	13. เสียงตีตะโพน	ปัดปึง

ตารางที่ 8 ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาจีน

⁸ Wáng Mǎnlíng (王漫玲, 2014: 105) ก็กล่าวถึงคำเลียนเสียงนกยูงร้องว่ามีเฉพาะในภาษาไทย ไม่มีในภาษาจีน

คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาจีน เมื่อแปลเป็นภาษาจีนจะใช้วิธีการบรรยายเสียงแทน เช่น เสียงข้างร้อง เสียงตีระนาด เป็นต้น หรือตัดความที่เป็นเสียงออก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทและความเหมาะสม ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

(1) เสียงสูดดม

พระนาสิกจรดลงข้างแก้มคนพูด สูดกลิ่นหอมดังฟอด (อังธิดา Sunthornsiribunya)
他的鼻子靠近说话的人，闻到她的香味。(Angthida Sunthornsiribunya)
Tā de bízi kào jìn shuō huà de rén, wén dào tā de xiāng wèi.

(2) อุจจาระรั่ว

วันก่อนกินส้มตำเจ้านี่แล้วท้องเสียขี้ปรอด ๆ
前天吃了这家生木瓜沙拉就拉肚子了。
Qiántiān chī le zhè jiā shēng mù guā shā lā jiù lā dù zi le.

(3) เสียงเกา

พ่อเกาหัวแกรกๆ ก่อนจะตอบ (พิไลมาส คำชู)
爸爸先挠自己的头，然后回答问题。(Pilaimas Khamchoo)
Bàba xiān náo zì jǐ de tóu, rán hòu huídá wèntí.

(4) เสียงนกยูงร้อง

เสียงนกยูงทองมันร้องโต้งดั่ง หูเราฟังมันดังกะโต้งโห่ง (สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์)⁹
我耳里还听到金孔雀的大叫声。(Prince Narisara Nuvadtivongs)
Wǒ ěr lǐ hái tīng dào jīn kǒng què de dà jiào shēng.

(5) เสียงแมวตัวผู้ร้องหาแมวตัวเมีย

ทันใดนั้นก็มียเสียงแมวหง่าวร้องขึ้นกลางดึกสองสามครั้ง มันร้องหาตัวเมียไฉ่
(นงไฉน ปริญญาธวัช)
半夜里突然听到公猫叫了几次，它在叫母猫呢。(Nongchanai Prinyathawat)
Bànyè lǐ túrán tīng dào gōng māo jiào le jǐ cì, tā zài jiào mǔ māo ne.

⁹ ผู้จัดการออนไลน์. เพลงที่คนไทยต้องฟัง (7) : เขมรไทรโยค [ออนไลน์], 20 ตุลาคม 2557. แหล่งที่มา:

(6) เสียงอีแก้งร้อง

อีแก้งร้องเปี๊ยะป๊าย ๆ ๆ ตอนค่ำ มันเดินมาในวัดนี้ (พุทธทาสภิกขุ)¹⁰

夜里听到赤鹿走到这寺庙里叫。(Buddhadasa)

Yèlǐ tīng dào chì lǚ zǒu dào zhè sìmiào lǐ jiào.

(7) เสียงช้างร้อง

ที่พิเศษที่สุด เราได้ยินเสียงช้างร้องแปร้นแปร้นโต้ตอบกันในยามเช้าตรู่ (เอ็มเจ)

最特别的是一大早我们就听到大象互动的叫声。(MJ)

Zuì tèbié de shì yī dà zǎo wǒmen jiù tīng dào dà xiàng hùdòng de jiào shēng.

(8) เสียงสุนัขคำราม

ผมถูกพวกมันทั้งหมดนับได้สิบเจ็ดตัวทำท่าจะรุม ฮึ่มๆๆๆ แอ่ๆๆ เสียงของพวกหมา
หมุดังแบบนี้แหละครับ (ชมัยพร แสงกระจ่าง)

我被十七只狗围着攻击，狗群吼叫的声音就是这样。(Chamaiporn

Saengkrajang)

Wǒ jiāng bèi shíqī zhǐ gǒu wéizhe gōngjí, gǒu qún hǒujiào de shēngyīn jiùshì zhèyàng.

(9) เสียงสุนัขขู่ขณะกินข้าว

เจ้าโตมันกินข้าวอย่างเอร็ดอร่อยและขู่แฉ่ง ๆ เมื่อเห็นสุนัขตัวอื่นจะเข้ามาแย่ง

大狗吃饭吃得很香，看到其他狗要来抢吃，它就发出恐吓的声音。

Dà gǒu chīfàn chī dé hěn xiāng, kàn dào qítā gǒu yào lái qiǎng chī, tā jiù fāchū kǒnghè de shēngyīn.

(10) เสียงสุนัขกินน้ำหรือข้าว

หมาน้อยกินน้ำดั่งผลิบ ๆ อย่างกระหาย

小狗喝水的声音，显得很渴的样子。

Xiǎo gǒu hē shuǐ de shēngyīn, xiǎndé hěn kě de yàngzi.

¹⁰ กลุ่มพุทธทาสศึกษา, ก่อนจะมาเป็นสวนโมกข์และธารน้ำไหล [ออนไลน์], 20 ตุลาคม 2557. แหล่งที่มา:
<http://www.buddhadasa.org/ชีวิต/ประวัติ/อัตชีวประวัติของท่าพุทธทาส/ก่อนจะมาเป็นสวนโมกข์และธารน้ำไหล.html>

(11) เสียงลากของ

ใบไม้แห้งถูกพัดลากฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณ (วรกร พรหมเสน)

干枯的叶子被风吹的到处都是。(Woraporn Promsen)

Gānkū de yèzi bèi fēng chuī de dào chù dōu shì.

(12) เสียงตีระนาด

น้องตีระนาดเสียงดังหนึ่ง ๆ มาจากในห้อง

房间里传出弟弟打木琴的声音。

Fángjiān lǐ chuán chū dìdì dǎ mùqín de shēngyīn.

(13) เสียงตีตะโพน

เขาตีตะโพนดังปัดปึง

他打双面鼓的声音响起来了。

Tā dǎ shuāng miàn gǔ de shēng yīnxiǎng qǐlái le.

5.4 การเปรียบเทียบความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

การเปรียบเทียบความหมายคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยในบทนี้ ยึดความหมายและคำเลียนเสียงในพจนานุกรมเป็นหลัก เพราะถือว่าคำที่บัญญัติในพจนานุกรมเป็นคำที่ผ่านการตกลงร่วมกันของคนในสังคม ทุกคนเข้าใจตรงกัน จากข้อมูลต่างข้างต้นสามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยได้ดังนี้

(1) คำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาไทยและภาษาจีนส่วนใหญ่มีความหมายเหมือนกัน กล่าวคือ ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยที่รวบรวมมาทั้งหมด 122 ความหมาย ความหมายที่เหมือนกันมี 103 ความหมาย คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีในภาษาจีนแต่ไม่มีในภาษาไทยมี 6 ความหมาย และคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาจีนมี 13 ความหมาย เมื่อคิดเป็นเปอร์เซ็นต์จะสรุปได้ว่าคำเลียนเสียงที่มีความหมายเหมือนกันในภาษาจีนและภาษาไทยมี 84% ของความหมายทั้งหมด คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีในภาษาจีนแต่ไม่มีในภาษาไทยและที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาจีนรวมกันมีเพียง 16% ของความหมายทั้งหมด

(2) ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเฉพาะในภาษาไทยหนึ่ง มีลักษณะดังนี้

1) เป็นความหมายหรือเสียงที่มีลักษณะเฉพาะ

ความหมายหรือเสียงที่มีลักษณะเฉพาะ อาจเป็นเสียงร้องของสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่ง เช่น เสียงร้องของช้าง เสียงร้องของเสือ เป็นเสียงของเครื่องดนตรีชนิดใดชนิดหนึ่ง เช่น เสียงตะโพน เสียงระนาด เป็นต้น หรือเป็นเสียงพฤติกรรมเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนมีคำเลียนเสียงคนอ่านหนังสือ คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยมีคำเลียนเสียงพฤติกรรมต่าง ๆ ของสุนัขหลายคำ ได้แก่ เสียงสุนัขเห่า เสียงสุนัขคำราม เสียงสุนัขขู่ขณะกินข้าว เสียงสุนัขกินน้ำข้าว เป็นต้น

2) เป็นความหมายหรือเสียงที่ปัจจุบันไม่นิยมใช้แล้ว

ความหมายหรือเสียงของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยในพจนานุกรมที่ปัจจุบันไม่นิยมใช้แล้วมีหลายคำ เช่น เสียงอุจจาระรั่ว เสียงอีแก้ง้อง เสียงเสื่อร้อง เสียงตีตะโพน เป็นต้น ส่วนความหมายหรือเสียงของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ไม่นิยมใช้แล้วในภาษาจีน เช่น เสียงไอน้ำต้วยหมูน เสียงที่ออกจากจมูกและปาก เป็นต้น

(3) คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนมีจำนวนค่าน้อยกว่าภาษาไทย¹¹ แต่กินความมากกว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น ในภาษาจีนคำว่า “哞” pā สามารถแทนเสียงกระทบบได้หลายเสียง เช่น เสียงปรบมือ เสียงชกต้อย เสียงตบหน้า เสียงหวดไม้เรียว เสียงปาโคลน เป็นต้น แต่ในภาษาไทยเสียงต่าง ๆ ข้างต้นล้วนแทนด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่แตกต่างกัน ดังนี้ แป๊ะ(ปรบมือ) ตับต๊ับ(ชกต้อย) ฉาด(ตบหน้า) ขวบ(หวดไม้เรียว) แผละ(ปาโคลน) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากระบบเสียงภาษาไทยมีหน่วยเสียงย่อยมากกว่าในภาษาจีน จึงสามารถประสมหน่วยเสียงต่าง ๆ ได้หลากหลายกว่า ดังที่เห็นในบทที่สอง

ตามที่กล่าวไปข้างต้นว่าในโลกนี้มีเสียงมากมาย แต่มีเสียงเพียงบางเสียงที่ถูกแปรเป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาต่าง ๆ เสียงที่ถูกแปรเป็นคำในภาษาย่อมต้องมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับคนในสังคม เช่น ในภาษาไทยและภาษาจีนมีคำเลียนเสียงเกี่ยวกับน้ำมากมาย เนื่องจากชีวิตคนจีนและคนไทยผูกพันกับน้ำ มีสภาพภูมิประเทศที่เป็นน้ำเอเยะ เช่น แม่น้ำ ลำธาร น้ำตก น้ำพุ เป็นต้น หรือภาษาไทยมีเสียงข้างร้อง แต่ภาษาจีนไม่มี อาจเป็นเพราะประเทศไทยมีข้างเอเยะ คนไทยผูกพันกับข้าง แต่ที่ประเทศจีนไม่ค่อยมีข้าง คนจีนไม่ได้ผูกพันกับข้าง หรือภาษาจีนมีเสียงคนอ่านหนังสือแต่ภาษาไทยไม่มี อาจเนื่องในวัฒนธรรมจีน เวลาเรียน

¹¹ คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนที่รวบรวมจากพจนานุกรมมี 206 คำ ส่วนคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยที่รวบรวมจากพจนานุกรมมี 244 คำ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ก หน้า 140 และภาคผนวก ข หน้า 148

หนังสือขอให้นักเรียนอ่านออกเสียงดัง ๆ หรือให้ท่องกลอนโบราณดัง ๆ เป็นต้น จะเห็นว่า
สังคมหรือวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดการบัญญัติคำศัพท์ที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาไทยและภาษาจีนส่วนใหญ่มี
ความหมายเหมือนกัน แสดงให้เห็นว่าสังคมจีนและสังคมไทยมีความคล้ายคลึงกัน หรืออาจมี
การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมบางอย่างระหว่างกัน ส่วนคำเลียนเสียงที่มีเฉพาะในภาษาจีนหรือ
ภาษาไทยภาษาใดภาษาหนึ่ง ส่วนหนึ่งเป็นเสียงที่ปัจจุบันไม่นิยมใช้แล้ว เช่น เสียงสัตว์ป่าบาง
ชนิดร้อง หรือเสียงเครื่องดนตรีท้องถิ่นบางชนิด แสดงให้เห็นว่าสังคมจีนและสังคมไทยมี
แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน คือเป็นสังคมโลกาภิวัตน์ และเป็นสังคมเมือง
มากขึ้น คำเลียนเสียงที่มีลักษณะเฉพาะถิ่นจึงมีแนวโน้มที่จะถูกใช้น้อยลงหรือไม่มีผู้ใช้อีกต่อไป

บทที่ 6

หน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

หน้าที่ทางของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยในงานวิจัยนี้แบ่ง 2 ระดับ คือหน้าที่ในระดับคำ และหน้าที่ในระดับประโยค หน้าที่ในระดับคำจะศึกษาว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย สามารถทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของคำประสมชนิดใดได้บ้าง ส่วนหน้าที่ในระดับประโยคจะศึกษาว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย สามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยใดในประโยคได้บ้าง โดยการจำแนกหน่วยในประโยคจะอ้างอิงตาม ไวยากรณ์จีน¹ แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน

6.1 หน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน

6.1.1 หน้าที่ในระดับคำ

คำเลียนเสียง (拟声词 Nǐshēngcí) เป็นคำประเภทหนึ่งในภาษาจีน ใช้พรรณนาเสียง มีการนำคำเลียนเสียงธรรมชาติไปประสมกับหน่วยคำหรือคำประเภทอื่นเกิดเป็นคำประสม จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงสามารถทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของคำประสม 3 ชนิด ได้แก่ คำนามประสม คำกริยาประสม และคำวิเศษณ์ประสม ดังนี้

6.1.1.1 เป็นส่วนประกอบของคำนามประสม

จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติประสมกับคำนาม โดยขยายคำนามข้างหลัง กลายเป็นคำนามประสม ดังตัวอย่างคำที่พบในพจนานุกรม เช่น

唧筒	jītǒng	เครื่องสูบ
哈哈镜	hāhājìng	กระจกบิดเบือน (ส่องแล้วหัวเราะภาพที่บิดเบือน)
乒乓球	pīngpāngqiú	ลูกปิงปอง
拨浪鼓	bōlàngǔ	กลองป๋องแป๋ง

¹ Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng (1997: 2: 71-96) แบ่งหน่วยประโยคออกเป็น 9 หน่วยคือ 1) หน่วยประธาน 2) หน่วยภาคแสดง 3) หน่วยกริยา 4) หน่วยกรรม 5) หน่วยขยายนาม 6) หน่วยขยายกริยา 7) หน่วยเสริมกริยา 8) หน่วยหลัก และ 9) หน่วยอิสระ

6.1.1.2 เป็นส่วนประกอบของคำกริยาประสม

จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติประสมกับคำกริยา โดยขยายคำกริยาข้างหลัง กลายเป็นคำกริยาประสม ดังตัวอย่างคำที่พบในพจนานุกรม เช่น

轰击	<u>hōngjī</u>	โจมตีด้วยระเบิด
轰鸣	<u>hōngmíng</u>	ดังอึกทึกคึกโครม
轰响	<u>hōngxiǎng</u>	ดังอึกทึกคึกโครม
轰炸	<u>hōngzhà</u>	ปล่อยระเบิดจากเครื่องบิน
哄传	<u>hōngchuán</u>	ลือต่อ ๆ กัน
哄闹	<u>hōngnào</u>	คนจำนวนมากส่งเสียงแข็งแะ
哄抢	<u>hōngqiǎng</u>	กรุกกันแย่งซื้อ
哄笑	<u>hōngxiào</u>	คนจำนวนมากหัวเราะเฮฮา
唧啾	<u>jīnong</u>	พูดเบา ๆ

6.1.1.3 เป็นส่วนประกอบของคำวิเศษณ์ประสม

จากการศึกษาพบว่าคำวิเศษณ์ประสมที่มีคำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นส่วนประกอบส่วนใหญ่เป็นคำวิเศษณ์ประเภทบอกภาวะ (状态词 zhuàngtài cí) คำวิเศษณ์ประสม อาจเกิดจากคำวิเศษณ์ประสมกับคำเลียนเสียงธรรมชาติ คำกริยาประสมกับคำเลียนเสียงธรรมชาติ หรือคำเลียนเสียงธรรมชาติประสมกับหน่วยคำไม่อิสระ ดังนี้

(1) คำวิเศษณ์ + คำเลียนเสียงธรรมชาติ

คำเลียนเสียงธรรมชาติเสริมคำวิเศษณ์ที่อยู่ข้างหน้า กลายเป็นคำวิเศษณ์ประสม ดังตัวอย่างคำที่พบในพจนานุกรม เช่น

硬梆梆	<u>yìngbāngbāng</u>	แข็ง ๆ ห้วน ๆ ไม่มีชีวิตชีวา
紧巴巴	<u>jǐnbābā</u>	ผิวของวัตถุตึงมาก ชักหน้าไม่ถึงหลัง
傻呵呵	<u>shǎhēhē</u>	ไร้เดียงสาหรือโง่ซื่อ
乐呵呵	<u>lèhēhē</u>	ดีใจ
乱哄哄	<u>luànhōnghōng</u>	เสียงดังแข็งแะ
闹哄哄	<u>nàohōnghōng</u>	เสียงคนแข็งแะ
冷飕飕	<u>lěngsōusōu</u>	(ลม) เย็นมากหรืออากาศหนาว
凉飕飕	<u>liángsōusōu</u>	ค่อนข้างหนาว

(2) คำกริยา + คำเลียนเสียงธรรมชาติ

คำเลียนเสียงธรรมชาติเสริมคำกริยาที่อยู่ข้างหน้า กลายเป็นคำวิเศษณ์ประสม
ดังตัวอย่างคำที่พบในพจนานุกรม เช่น

喘呼呼	chuǎnhūhū	อาการหอบแฮก
响当当	xiǎngdāngdāng	(ดีกลอง) ดังโครมคราม (ชื่อเสียง) ดังเปรี้ยงปร้าง
笑哈哈	xiàohāhā	ทำทางหัวเราะร่า
笑嘻嘻	xiàoxīxī	ทำทางหัวเราะคิกคัก

(3) คำเลียนเสียงธรรมชาติ + หน่วยคำไม่อิสระ

คำเลียนเสียงธรรมชาติประสมกับหน่วยคำไม่อิสระ “然” (rán) กลายเป็นคำ
วิเศษณ์ประสม ดังตัวอย่างคำที่พบในพจนานุกรม เช่น

轰然	hōngrán	เสียงดังอึกทึกคึกโครม
哄然	hōngrán	ผู้คนเสียงดังเกรียวกราว

6.1.2 หน้าทีในระดับประโยค

จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาจีนทำหน้าที่เป็นหน่วยต่าง ๆ
ในประโยคได้ 7 หน่วย ได้แก่ หน่วยขยายกริยา หน่วยเสริมกริยา หน่วยขยายนาม หน่วยภาค
แสดง หน่วยประธาน หน่วยกรรม และหน่วยอิสระ แต่หน้าที่หลักของคำเลียนเสียงคือเป็นหน่วย
ขยายกริยา ทั้งนี้คำเลียนเสียงที่โครงสร้างต่างกันก็ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยค
แตกต่างกันด้วย (Mǎ Qìngzhū, 2002: 250) โครงสร้างดังกล่าวได้แก่ คำเลียนเสียงที่เป็นคำ
เดี่ยว คำเลียนเสียงที่เป็นคำซ้ำ และที่อยู่ในรูปวลีบอกปริมาณ ดังนี้

6.1.2.1 เป็นหน่วยขยายกริยา

คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดี่ยว คำซ้ำ และที่อยู่ในรูปวลีบอกปริมาณ ทำหน้าที่
เป็นหน่วยขยายกริยาได้ ดังนี้

(1) คำเลียนเสียงที่เป็นคำเดี่ยว ส่วนใหญ่ขยายกริยาโดยมีคำช่วย 地 (的) de อยู่
ข้างหลัง (Mǎ Qìngzhū, 2002: 253) ดังตัวอย่าง

- 1) 然后，他啪地放下杯子。（张贤亮）
Ránhòu, tā pā de fàngxià bēizi. (Zhāng Xiánliàng)
จากนั้น เขาก็วางแก้วลงดังปัง (จางเสียงเลียน)

- 2) 钟书记背着老人出来不久，房子哗地就倒塌了。（无名）
Zhōng shūjì bèizhe lǎorén chūlái bu jiǔ, fángzi huā de jiù dǎotāle.
(wúmíng)
จงซูจีแบกคนแก่ออกมาไม่นาน บ้านก็พังครืนลงมา (ไม่ระบุชื่อ)

(2) คำเลียนเสียงที่เป็นคำซ้ำ ขยายกริยาโดยมีคำช่วย 地 (的) de หรือไม่มีก็ได้ (Mǎ Qìngzhū, 2002: 254) ดังตัวอย่าง

- 1) 两个外省人窸窸窣窣地走了，夹杂着极细弱的呻吟声。（陈世旭）
Liǎng gè wài xǐng rén xīxīsūsū de zǒuliǎo, jiázázhe jí xìruò de shēnyín shēng. (Chén Shìxù)
ชาวต่างมณฑลสองคนเดินสวบสวบไปแล้ว ปนกับเสียงครางแผ่วเบา (เงินชื่อซูวี)
- 2) 狗经过时汪汪叫了两声。（余华）
Gǒu jīngguò shí wāngwāng jiàole liǎng shēng. (Yúhuá)
ตอหมาเดินผ่านมันเห่าโ으่ง ๆ สองที (หุยวีหาวา)

(3) จากการศึกษพบว่าคำเลียนเสียงสองพยางค์ในกรณีที่ไม่มีตัวช่วย 地 de ส่วนใหญ่ใช้คู่กับหน่วยกริยาสองพยางค์ กลายเป็นวลีสี่พยางค์คล้ายสำนวนสี่อักษร (四字格 sìzìgé) ดังตัวอย่าง

- 1) 我在门外哇哇大哭。（王子良）
Wǒ zài mén wài wāwā dà kū. (Wáng Zǐliáng)
ฉันยืนข้างนอกห้องร้องไห้โฮ ๆ (หวังจื่อเหลียง)
- 2) 她自己也在呼呼喘气。（无名）
Tā zìjǐ yě zài hūhū chuǎnqì. (wúmíng)
หล่อนเองก็หายใจพืดพาด (ไม่ระบุชื่อ)

(4) คำเลียนเสียงทำหน้าที่ขยายกริยาในรูปแบบวลีบอกริยา “คำเลียนเสียงธรรมชาติ + (的/地 de) + จำนวน + ลักษณะนาม”² ดังตัวอย่าง

- 1) 门咣的一声关上了。（张欣）
Mén guāng de yīshēng guānshàngle. (Zhāng Xīn)
ประตูปิดตังปัง (จางซิน)

² ดูรายละเอียดเกี่ยวกับคำเลียนเสียงภาษาจีนในรูปแบบวลีบอกริยาเพิ่มเติมในบทที่ 2 หน้า 9-11

2) 大石头咕咚一声掉到水里去了。

Dà shítou gūdōng yīshēng diào dào shuǐ lǐ qùle.

หินก้อนใหญ่ตกลงไปในน้ำดังต๋อม

6.1.2.2 เป็นหน่วยเสริมกริยา

คำเลียนเสียงที่เป็นคำซ้ำทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมกริยาได้ โดยอยู่หลังคำช่วย 得 de เพื่อพรรณนาว่ากริยานั้นมีเสียงอย่างไร และส่วนใหญ่มีคำช่วย 的 de ตามหลังคำเลียนเสียงธรรมชาติด้วย ส่วนคำเลียนเสียงที่เป็นคำเดี่ยวหรือที่อยู่ในรูปวลีบอกปริมาณทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมกริยาไม่ได้ (Mǎ Qìngzhū, 2002: 257) ดังตัวอย่าง

1) 这孩子把两只脚架在墙上，睡得呼呼的。（余华）

Zhè hái zǐ bǎ liǎng zhī jiǎo jià zài qiáng shàng, shuì de hūhū de.

(Yúhuá)

เด็กคนนี้พาดสองเท้าบนกำแพง นอน(กรน)ครอก ๆ (หยวีหฺวา)

2) 书记笑得哈哈的，不断说兄弟你牌打得真好。（李承鹏）

Shūjì xiào de hāhā de, bùduàn shuō xiōngdì nǐ pái dǎ dé zhēn hǎo.

(Lǐ Chéngpéng)

เลขาหัวเราะดังฮ่า ๆ พุดไม่ขาดปากว่าน้องชายเล่นไพ่เก่งจริง ๆ

(หลี่เฉิงเฟิง)

6.1.2.3 เป็นหน่วยขยายนาม

คำเลียนเสียงที่เป็นคำซ้ำทำหน้าที่ขยายนามได้ ส่วนคำเลียนเสียงที่เป็นคำเดี่ยว³ และที่อยู่ในรูปวลีบอกปริมาณเป็นหน่วยขยายนามไม่ได้

(1) คำเลียนเสียงที่เป็นคำซ้ำทำหน้าที่ขยายนามได้ ส่วนใหญ่จะมีคำช่วย 的 de ระหว่างคำเลียนเสียงกับคำนามที่ถูกราย (Mǎ Qìngzhū, 2002: 255) ดังตัวอย่าง

1) 在咣当咣当的火车上，他第一次感受到世界竟然是那么大呀！（李佩甫）

Zài guāngdāngguāngdāng de huǒchē shàng, tā dì yī cì gǎnshòu

dào shìjiè jìngrán shì nàme dà ya! (Lǐ Pèifǔ)

บนรถไฟกะซึกะซึก เป็นครั้งแรกที่เขาารู้สึกว่าโลกนี้ช่างกว้างใหญ่เหลือเกิน

(หลี่เพ่ย์ฝู่)

³ Mǎ Qìngzhū (2006: 255) กล่าวว่าคำเลียนเสียงที่เป็นคำเดี่ยว ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นคำขยายนามได้ ไม่ว่าจะมีความหมาย 的 de หรือไม่มีก็ตาม เช่น *叮声 dīng shēng *哗声 huā shēng *啪的声音 pā de shēngyīn *当哪的声音 dānglāng de shēngyīn เป็นต้น

- 2) 当领导们进村时，老百姓放起了噼里啪啦的鞭炮。（无名）
 Dāng língdǎomen jìn cūn shí, lǎobǎixìng fàng qǐle pīlipālā de biānpào. (wúmíng)
 เมื่อเหล่าผู้นำเข้ามาในหมู่บ้าน ชาวบ้านก็จุดประทัดที่ตั้งเปรี๊ยะปรั้งขึ้น

(2) คำเลียนเสียงที่เป็นคำซ้ำ เมื่อขยายคำว่า 声 shēng (เสียง) ไม่ต้องมีคำช่วย 的 de ดังตัวอย่าง

- 1) 几乎淹没了我踏着厚厚的落叶发出的沙沙声。（郭栋）
 Jīhū yānmòle wǒ tàzhe hòu hòu de luòyè fāchū de shāshā shēng.
 (Guō dòng)
 จันที่เกือบจมน้ำกำลังเดินย่างกองใบไม้หนาเกิดเสียงสวบสวบ (กัวต้ง)

- 2) 过了不到十分钟，救护车的呜呜声由远及近。（杨恒均）
 Guò liǎo bù dào shí fēnzhōng, jiùhù chē de wūwū shēng yóu yuǎn jí jìn. (Yáng Héngjūn)
 ผ่านไปไม่ถึงสิบนาที เสียงหวิว ๆ ของรถกู้ภัยก็ดังใกล้เข้ามา
 (หยางเหิงจวิน)

(3) จากการศึกษาคำเลียนเสียงสองพยางค์มักใช้ขยายหน่วยนามที่มีสองพยางค์ โดยไม่มีคำช่วย 的 de กลายเป็นวลีสี่พยางค์คล้ายสำนวนสี่อักษร เพื่อความไพเราะส่วนใหญ่เป็นเสียงที่พรรณานาธรรมชาติ เช่น 淅沥小雨 xīlì xiǎoyǔ (ฝนตกเปาะแปะ) 飒飒寒风 sàsà hánfēng (ลมหนาวหืดหวิว) 潺潺流水 chánchán liúshuǐ (น้ำไหลซ่า ๆ) 哗哗水声 huāhuā shuǐ shēng (เสียงน้ำซ่า ๆ) 淙淙泉水 cóngcóng quánshuǐ (น้ำพุซู่ ๆ) เป็นต้น ดังตัวอย่าง

- 1) 她的心中有难以形容的愉快，仿佛她又听见咚咚战鼓。（姚雪垠）
 Tā de xīnzhōng yǒu nányǐ xíngróng de yúkuài, fǎngfú tā yòu tīngjiàn dōngdōng zhàngǔ. (Yáo Xuěyín)
 ในใจของเธอบังเกิดความปีติยินดีที่เกินบรรยาย รวากับจะได้ยิน(เสียง)กลองรบตุ้ม ๆ อีกครั้ง (เหยาเสวี่หยิน)
- 2) 传来哗哗水声，每个人都洗得干干净净。（王朔）
 Chuán lái huāhuā shuǐ shēng, měi gèrén dōu xǐ de gàn gānjìng jìng.
 (Wáng Shuò)
 เสียงน้ำซ่า ๆ แ่ววมา ทุกคนอาบน้ำกันจนสะอาด (หวังฉั่ว)

6.1.2.4 เป็นหน่วยภาคแสดง

คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำซ้ำ และที่อยู่ในรูปวลีบอกปริมาณสามารถเป็นหน่วยภาคแสดงได้ คำเลียนเสียงที่เป็นคำเดียวเป็นหน่วยภาคแสดงไม่ได้ (Mǎ Qìngzhū, 2002: 255) ดังนี้

(1) คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำซ้ำทำหน้าที่เป็นหน่วยภาคแสดงได้ ดังตัวอย่าง

1) 胡家漏得很厉害，这里滴滴答答，那里叮叮咚咚。（欧阳山）
Hú jiā lòu dé hěn lìhài, zhèlǐ dīdīdādā, nàlǐ dīngdīngdōngdōng
(Ouyáng Shān)
(หลังคา)บ้านครอบครัวหู่รั่วเยอะมาก ตรงนี้ติ๋ง ๆ ตรงนั้นแหมะ ๆ
(โอวหยางซาน)

2) 两人叽叽嘎嘎，手嘴并用。（徐坤）
Liǎng rén jījīgāgā, shǒu zuǐ bìngyòng. (Xú Kūn)
สองคน(คุยกัน)จิกจิก ออกทำออกทาง (สวีคุน)

(2) คำเลียนเสียงธรรมชาติที่อยู่ในรูปวลีบอกปริมาณทำหน้าที่เป็นหน่วยภาคแสดงได้ ดังตัวอย่าง

1) 大雨稀里哗啦一阵，每个人都躲起来了。
Dà yǔ xīlihuālā yízhèn, Měi gèrén dōu duǒ qǐláile
ฝน(ตก)ซู่ ๆ ทุกคนต่างพากันหลบ

2) 我瞪的一拳，镜子啪啦的一声。
Wǒ dēng de yìquán, jìngzi pālā de yìshēng.
ฉัน(ชก)ตู่บ กระแจก(แตก)เปรี้ยง

6.1.2.5 เป็นหน่วยประธาน

ปกติคำเลียนเสียงธรรมชาติทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคไม่ได้ แต่ในกรณีที่ใช้กับคำกริยาพวก 是 shì (คือ/เป็น) 像 xiàng (คล้าย) 表示 biǎoshì (หมายถึง) เป็นต้นสามารถทำได้ ซึ่งคำทุกชนิดทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานได้ในกรณีนี้ (Lǐ Jìng'ér, 2006: 84) จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดียว คำซ้ำ และที่อยู่ในรูปวลีบอกปริมาณเป็นหน่วยประธานในประโยคได้ ดังตัวอย่าง

1) 轰隆好像雷声，原来是爆炸声。
Hōnglōng hǎoxiàng léi shēng, yuánlái shì bàozhà shēng.
กรีนคล้ายเสียงฟ้าร้อง ที่แท้คือเสียงระเบิด

- 2) 汪汪是狗叫的声音，喵喵是猫叫的声音。
Wāngwāng shì gǒu jiào de shēngyīn, miāomiāo shì māo jiào de shēngyīn.
โวยง ๆ คือเสียงหมาเห่า เหมียว ๆ คือเสียงแมวร้อง
- 3) 嘞的一声吓得孩子哭起来了。
Bēng de yīshēng xià dé hái zǐ kū qǐ lái le.
(เสียง)ปัง ทำเด็กตกใจจนร้องไห้

6.1.2.6 เป็นหน่วยกรรม

โดยปกติ ในภาษาจีนจะไม่ใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติในลักษณะเป็นคำนาม และไม่ใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นหน่วยกรรมโดยตรง (Lǐ Jìng'ér, 2006: 84) แต่ในบางกรณีพบว่ามีการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นหน่วยกรรมโดยตรง จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดี่ยว คำซ้ำ และที่อยู่ในรูปวลีบอกปริมาณเป็นหน่วยกรรมในประโยคได้ ดังตัวอย่าง

- 1) 只听“唰——” (刘流)
 Zhǐ tīng “shuā——” (Liú Liú)
 ได้ยินเพียง(เสียง) “ซวบ--” (หลิวหลิว)
- 2) “好家伙，咱们别看这戏啦，什么也没听着，听嘞嘞嘞就花了一块五啊！……你看见没有，哎！这钱。” (无名)
 “Hǎo jiāhuo, zánmen bié kàn zhè xì la, shénme yě méi tīngzhe, tīng bēngbēngbēng jiù huāle yīkuài wǔ a!.....Nǐ kànjiàn méiyǒu, āi! Zhè qián.” (wúmíng)
 “เพื่อนรัก เราอย่าดูเรื่องนี้เลย ยังไม่ทันได้ยินอะไรเลย ได้ยินแค่ปังปังปังก็ต้องจ่ายตั้งหยวนครึ่งแฉะ... เห็นหรือยังละ เอ้อ เงินฉัน” (ไม่ระบุชื่อ)
- 3) 他作势一扭，嘴里发出“咔嚓”一声。(亦舒)
 Tā zuòshì yī niǔ, zuǐ lǐ fāchū kāchā yīshēng. (Yìshū)
 เขาทำปากบิด ทำเสียง “พรีด” ออกมาจากปาก (อึ้งชู)

6.1.2.7 เป็นหน่วยอิสระ

Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng (1997: 2: 96-98) อธิบายว่าในประโยค คำแท้หรือกลุ่มคำที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางโครงสร้างกับคำอื่นที่อยู่ข้างหน้าหรือข้างหลัง ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นหน่วยในประโยคร่วมกัน แต่เป็นส่วนสำคัญที่มีผลต่อความหมายในประโยค เรียกว่าหน่วยอิสระ Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng แบ่งหน่วยอิสระออกเป็น 4 ประเภท โดยคำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นประเภทหนึ่งในนั้น ตำแหน่งของหน่วยอิสระในประโยคก่อนข้างยึดหยุ่น

คืออยู่ในตำแหน่งต้นประโยค กลางประโยค หรือท้ายประโยคก็ได้ ตามความเหมาะสมของบริบท จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดี่ยว คำซ้ำ หรือที่อยู่ในรูปวลีบอกปริมาณ สามารถเป็นหน่วยอิสระได้ โดยมีเครื่องหมายจุลภาค “,” หรือเครื่องหมายยัติภาค “——” คั่นคำเลียนเสียงธรรมชาติกับส่วนอื่น ๆ ในประโยค ดังตัวอย่าง

(1) คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดี่ยว

- 1) 丁当，又一粒珍珠坠入玉盘。（李广田）

Dīngdāng, yòu yī lì zhēnzhū zhuì rù yù pán. (Lǐ Guǎngtián)

กริ่ง มุกอีกเม็ดตกกระทบจานหยก (หลีกว้างเถียน)

- 2) 韭菜落到了地上，站起身来的时候碰翻了小板凳，咣当。（王蒙）

Jiǔcài luò dào le dìshàng, zhàn qǐshēn lái de shíhòu pèng fānle xiǎo bǎndèng, guāngdāng. (Wáng Méng)

ก้วยช่ายตกพื้น พอยืนขึ้นมาก็จนเข้ากับม้านั่งจิ๋ว โครม (หวังเหมิง)

(2) คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำซ้ำ

- 1) 其余的人都谈着话，稀里哗啦，也不分个先后。（无名）

Qíyú de rén dōu tánzhe huà, xīlihuālā, yě bù fēn gè xiānhòu. (wúmíng)

คนที่เหลือต่างพูดคุย จ้อกแจ้ก ๆ ไม่แบ่งว่าใครพูดก่อนหลัง (ไม่ระบุชื่อ)

- 2) 他身边的乘客在翻报纸，哗啦哗啦，他很不情愿地睁开眼。（刘心武）

Tā shēnbiān de chéngkè zài fān bàozhǐ, huālāhuālā, tā hěn bù qíngyuàn de zhēng kāi yǎn. (Liú Xīnwǔ)

ผู้โดยสารข้าง ๆ เขาพลิกหน้าหนังสือพิมพ์ กรอกแกรก ๆ เขาลืมตาอย่างไม่เต็มใจ (หลิวซินอู่)

(3) คำเลียนเสียงธรรมชาติในโครงสร้างบอกจำนวน

- 1) “砰”的一声，酒杯摔在地上，粉碎。（古龙）

“Pēng” de yīshēng, jiǔbēi shuāi zài dìshàng, fěnsuì. (Gǔlóng)

โพละ แก้วเหล้าตกลงบนพื้น แตกเป็นเสียง ๆ (กุหลอง)

- 2) 进了内院，咔嚓一声，黑牢大门关上了。（马识途）

Jinle nèi yuàn, kāchā yīshēng, hēi láo dà mén guānshàngle. (Mǎ Shítú)

เข้ามาในลานชั้นใน ปัง ประตูใหญ่คุกใต้ดินปิดแล้ว (หมาฉืออู่)

6.2 หน้าทีของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย

6.2.1 หน้าทีในระดับคำ

คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยจัดอยู่ในประเภทคำวิเศษณ์ ชนิดลักษณะวิเศษณ์บอกเสียง (อุปกิตติปลสาร, พระยา, 2545: 89) จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงสามารถทำหน้าทีเป็นส่วนประกอบของคำประสม 2 ชนิด ได้แก่ คำนามประสม และคำกริยาประสม ดังนี้

6.2.1.1 เป็นส่วนประกอบของคำนามประสม

จากการศึกษาพบว่า การสร้างคำนามประสมที่มีคำเลียนเสียงเป็นส่วนประกอบ ส่วนใหญ่เกิดจากการนำคำเลียนเสียงมาประสมกับคำนาม กลายคำนามประสมที่เป็นชื่อเฉพาะ แต่มีบางคำเกิดจากคำกริยาประสมกับคำเลียนเสียง และบางคำเกิดจากหน่วยคำไม่อิสระประสมกับคำเลียนเสียง⁴ ดังนี้

(1) คำนาม + คำเลียนเสียงธรรมชาติ

คำนามประสมกับคำเลียนเสียงธรรมชาติ โดยคำเลียนเสียงธรรมชาติจะขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้า กลายเป็นคำนามประสม ส่วนใหญ่เป็นชื่อเฉพาะของสัตว์ เครื่องดนตรี อาหาร หรือสิ่งของต่าง ๆ ดังตัวอย่างคำที่พบในพจนานุกรม เช่น

1) ชื่อสัตว์: เรียกชื่อสัตว์ต่าง ๆ ตามเสียงที่มันร้องหรือตามเสียงที่มันทำ

นก <u>ก</u> วัก	ชื่อนกที่ร้องกวก ๆ
ลูก <u>จ</u> ๊ยบ	ลูกไก่ตัวเล็ก ๆ มีเสียงร้องเช่นนั้น
ลูก <u>ก</u> ะแอ/ลูก <u>แ</u> ห่ง	ลูกควายตัวเล็ก ๆ เรียกตามเสียงที่มันร้อง
แมลง <u>ห</u> วี่	แมลงขนาดเล็กบินตอมมีเสียงดังหวี่
2) ชื่อเครื่องดนตรี: เรียกชื่อเครื่องดนตรีตามเสียงที่มันดัง	
กลอง <u>ต</u> ึก	กลองชนิดหนึ่งเสียงดังเช่นนั้น
กลอง <u>ต</u> ็อก	กลองเล็ก ๆ สำหรับเคาะจังหวะดังต็อก ๆ
กลอง <u>ป</u> งปั้ง	กลองสองหน้าขนาดเล็กมีด้ามถือสำหรับกวัดแกว่งให้ลูกตุ้มกระทบหน้ากลองให้เกิดเสียง “ปงปั้ง”
3) ชื่ออาหาร: เรียกชื่ออาหารตามเสียงที่เกิดระหว่างกระบวนการทำ	
แกง <u>จ</u> ู้ฉี่	ชื่อแกงอย่างหนึ่งคล้ายแกงคั่ว มีน้ำแกงข้น

⁴ คำทีเกิดจากการประสมคำ โดยมีหน่วยคำไม่อิสระอย่างน้อย 1 หน่วย ปัจจุบันเรียกว่า คำผสาน (สุนันท์ อัญชลิ์นุกูล, 2556: 56) แต่ในที่นี้จะยังจัดอยู่ในคำประสมเช่นเดิม เพื่อให้เป็นระบบเดียวกับภาษาจีน เนื่องจากคำผสานลักษณะเหมือนคำประสมรูปแบบต่อเติม (附加式 fùjiāshì) ในภาษาจีน (Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng, 1997: 1: 253)

ขนม <u>ตั่ว</u> ตั่ว	ขนมทำด้วยถั่วกวนกับน้ำตาลแล้วทุบให้ละเอียด ตัดเป็นชิ้นๆ
4) ชื่อสิ่งของ: เรียกสิ่งของที่เมื่อใช้แล้วมีเสียงดังเช่นนั้น	
ว่า <u>ตั่ว</u> ตั่ว/ตั่วตั่ว	ว่าชนิดหนึ่งเมื่อต้องลมจะมีเสียงดังตั่วตั่วคล้าย เสียงเพลง
ว่า <u>หว่า</u>	ว่าชนิดหนึ่งที่มีเสียงดังเช่นนั้น
น <u>ก</u> ห <u>ว</u> ี <u>ด</u>	เครื่องใช้สำหรับเป่าให้มีเสียงเช่นนั้น
พระ <u>ค</u> รี <u>ง</u>	พระเครื่องทำด้วยโลหะเมื่อเขย่ามีเสียงดังกริ่ง ๆ
เร <u>ือ</u> บ <u>ื่อ</u>	เรือดัดท้ายที่เคลื่อนที่ไปได้อย่างรวดเร็ว
เต <u>า</u> ฟ <u>ู</u>	เตาที่ใช้สูบลมพ่นน้ำมันให้ขึ้นไปถูกไฟถูกเป็นเปลว
(2) คำกริยา + คำเลียนเสียงธรรมชาติ	
ซ <u>ัก</u> ค <u>อ</u> ร <u>ก</u>	ที่นั่งถ่ายอุจจาระมีที่เปิดน้ำขับล้างได้
(3) หน่วยคำไม่อิสระ + คำเลียนเสียงธรรมชาติ	
กระ <u>แต</u> แต <u>แ</u> ว <u>ัด</u>	ชื่อนกร้องเสียงแตแตแหวัด
กระ <u>จ</u> ิบ	ชื่อนกขนาดเล็กร้องเสียงคล้าย “จิบ ๆ”

6.2.1.2 เป็นส่วนประกอบของคำกริยาประสม

คำเลียนเสียงธรรมชาติประสมกับคำกริยา โดยขยายคำกริยาข้างหน้า กลายเป็น
คำกริยาประสม ดังตัวอย่างคำที่พบในพจนานุกรม เช่น

ถ <u>อย</u> ก <u>ร</u> ุด	ถอยอย่างรวดเร็วไม่มีระเบียบ ถอยอย่างตั้งตัวไม่ติด
ล <u>้ม</u> ต <u>ิง</u>	ล้มหายหลังกระแทกพื้น
ย <u>่า</u> ต <u>ื่อ</u> ก	เดินไปเรื่อย ๆ เพราะไม่มีรถหรือคาร์ต เป็นต้น

6.2.2 หน้าที่ในระดับประโยค

คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยเป็นคำวิเศษณ์ โดยปกติคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็น
หน่วยขยายกริยา แต่หากศึกษาการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยจะพบว่าคำเลียนเสียง
ธรรมชาติสามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยอื่น ๆ ในประโยคได้ด้วย เนื่องจากไวยากรณ์จีนและ
ไวยากรณ์ไทยมีการจำแนกหน่วยในประโยคต่างกัน ในงานวิจัยนี้จะวิเคราะห์หน้าที่ของคำเลียน
เสียงธรรมชาติภาษาไทยโดยจำแนกหน่วยประโยคตามไวยากรณ์จีน จากการศึกษาพบว่าคำ
เลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยทำหน้าที่ในประโยคได้ 5 หน่วย ได้แก่ หน่วยขยายกริยา หน่วย
ขยายนาม หน่วยภาคแสดง หน่วยประธาน และหน่วยอิสระ ดังนี้

6.2.2.1 เป็นหน่วยขยายกริยา

คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยมีหน้าที่หลักคือขยายกริยา เพราะเป็นคำประเภทคำวิเศษณ์ มีวิธีการขยายกริยา ดังนี้

- (1) ขยายกริยาโดยอยู่ข้างหลังกริยาเหมือนคำวิเศษณ์ทั่วไป ดังตัวอย่าง
 - 1) ฉันทกลืนน้ำลายเอือก ตะลึงมองอยู่นาน (อัญชรีย์ น้อยนิยม)
 - 2) พ่อเกาหัวแกรกๆ ก่อนจะตอบ (พิไลมาศ คำชู)
 - 3) ตอนที่ฉันเปิดประตูลิ้นคเกอร์ของฉัน จดหมายซู่จำนวนหลายร้อยก็ร่วงกราว ลงมาที่พื้น (กานตริน ลีละหุด)
- (2) ขยายกริยาโดยใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำแยกประเภท⁵ ส่วนใหญ่เป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติพยางค์เดียว คำเลียนเสียงประเภทนี้จะขยายกริยาโดยบอกทั้งเสียงและจำนวนครั้งที่เกิดเสียงในคราวเดียวกัน ดังตัวอย่าง
 - 1) ไม่มีเสียงโทรศัพท์แม้แต่กริ่งเดียว (สโรชา ปรงการ)
 - 2) เขาหอมแก้มสาวแก่ฟอดหนึ่ง (วินทร์ เลียววาริณ)
 - 3) เคี้ยวกรั้วมเดียวเปลือกกุ้งแตกละเอียด (ธรณ์ ชำรงนาวาสวัสดิ์)
- (3) ขยายกริยาโดยมีคำช่วย “ตั้ง” อยู่ระหว่างคำกริยากับคำเลียนเสียงธรรมชาติ ดังตัวอย่าง
 - 1) คุณปู่อ่านแล้วตอบโต้ตั้งปั้ง (ชมัยพร แสงกระจ่าง)
 - 2) พอมาถึงตึกสี่ขาเจ็ดชั้น เขาก็เหยียบเบรกตั้งเอี้ยด (นิลวรรณ ชื่นชม)
 - 3) พอดีเสียงย่าไปไม่ตั้งกรอบแกรบใกล้เข้ามา (กฤษณา อโศกสิน)

⁵ นิลวรรณ พันธุมธา (2554: 37) อธิบายว่า คำแยกประเภท เป็นคำขยายชนิดหนึ่ง หมายถึง “คำที่จำแนกคำนามหรือคำกริยาออกเป็นกลุ่มเป็นพวก คำแยกประเภทจะช่วยบอกลักษณะหรือคุณสมบัติของคำนามหรือคำกริยาที่อยู่ข้างหน้า” คำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นคำแยกประเภทแบบจำแนกตามเสียงที่เกิดขึ้นเมื่อทำการ

6.2.2.2 เป็นหน่วยขยายนาม

โดยทั่วไปคำเลียนเสียงภาษาไทยมักจะขยายคำนาม “เสียง” ส่วนคำนามอื่นพบน้อยดังตัวอย่าง

- 1) เสียงแกรกรากใกล้ตัวทำให้ออมตื่นจากภวังค์ (พรรณพิมล คชะสูต)
- 2) เธอไต่ยีนเสียงตุ้มบนผิวน้ำ (ธรณ์ ชำรงนาวาสวัสดิ์)
- 3) ลมฟู ๆ เมื่อสักครู่เป็นลมหายใจของหมาตัวนี้นั่นเอง (สโรชา ปริงการ)

6.2.2.3 เป็นหน่วยภาคแสดง

คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยบางคำทำหน้าที่เป็นหน่วยภาคแสดงได้ ส่วนใหญ่เป็นคำเลียนเสียงที่เกิดจากการกระทำที่มีเสียงเป็นจุดเด่น ดังตัวอย่าง

- 1) ตื่นเช้ามาก็ต้องโครกคราก โถกอักเอาเสมหะที่ค้างอยู่ในปอดในคอออก (แจก ณะสิริ)
- 2) พอหลานอูแว้อออกมา ยาก็ดีอกดีใจ (พจนานุกรม)⁶
- 3) เขาไม่พูดอะไรได้แต่แหะ ๆ (พจนานุกรม)

6.2.2.4 เป็นหน่วยประธาน

คำเลียนเสียงภาษาไทยที่เป็นหน่วยประธานของประโยคพบน้อยมาก เนื่องจากหน่วยประธานของประโยคมีลักษณะเป็นคำนาม แต่คำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นคำวิเศษณ์ จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานได้ในกรณีที่ใช้กับคำกริยา คือ เป็นหมายถึง เป็นต้น ดังตัวอย่าง

- 1) แปะเป็นเสียงปรบมือหรือเสียงน้ำหยดก็ได้
- 2) โ으่ง ๆ คือเสียงหมาเห่า เหมียว ๆ คือเสียงแมวร้อง
- 3) ฟุตฟาดหมายถึงเสียงอะไร

⁶ หลังประโยคที่ในวงเล็บระบุว่า “พจนานุกรม” หมายความว่า ประโยคดังกล่าวมาจากประโยคตัวอย่างในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554

6.2.2.5 เป็นหน่วยอิสระ

Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng (1997: 2: 96-98) อธิบายว่าในประโยค คำแท้หรือกลุ่มคำที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางโครงสร้างกับคำอื่นที่อยู่ข้างหน้าหรือข้างหลัง ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นหน่วยในประโยคร่วมกัน แต่เป็นส่วนสำคัญที่มีผลต่อความหมายในประโยค เรียกว่าหน่วยอิสระ ตำแหน่งของหน่วยอิสระในประโยคค่อนข้างยืดหยุ่น คืออยู่ในตำแหน่งต้นประโยค กลางประโยค หรือท้ายประโยคก็ได้ ตามความเหมาะสมของบริบท Huáng, Bóróng และ Liào, Xùdōng แบ่งหน่วยอิสระออกเป็น 4 ประเภท คำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นประเภทหนึ่งในนั้น จากการศึกษาพบว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยเป็นหน่วยอิสระในประโยคได้เช่นกัน โดยคำเลียนเสียงธรรมชาติกับส่วนอื่น ๆ ในประโยคถูกคั่นด้วยการเว้นวรรค ดังตัวอย่าง

- 1) ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม เด็ก ๆ โดดน้ำไล่ตามกันลงมา (สัมฤทธิ์ พุ่มสุวรรณ)
- 2) ไอ้เด็กบ้า แแง ๆ ฉันทเกลียดเด็กจริง ๆ (พรานนภา ภูรัตนารกุล)
- 3) ท้องยังร้องด้วยความหิว จ๊อกจ๊อกจ๊อก (วรภร พรหมแสน)

6.3 การเปรียบเทียบหน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

6.3.1 การเปรียบเทียบหน้าที่ในระดับคำ

จากข้อมูลข้างต้น สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบหน้าที่ในระดับคำของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยได้ดังนี้

(1) คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนมีเป็นส่วนประกอบของคำประสมได้หลายชนิด กว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย กล่าวคือ คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนเป็นส่วนประกอบของคำประสม 3 ชนิด ได้แก่ คำนามประสม คำกริยาประสม และคำวิเศษณ์ประสม ส่วนคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยเป็นส่วนประกอบของคำประสม 2 ชนิด ได้แก่ คำนามประสม และคำกริยาประสม

(2) การสร้างคำประสมชนิดต่าง ๆ โดยมีคำเลียนเสียงภาษาจีนและภาษาไทยเป็นส่วนประกอบ มีวิธีที่เหมือนและต่างกัน ดังนี้

1) การสร้างคำนามประสม ในภาษาจีนมี 1 วิธีคือ คำเลียนเสียงประสมกับคำนาม ส่วนการสร้างคำนามประสมในภาษาไทยมี 3 วิธี ได้แก่ คำนามประสมกับคำเลียนเสียง คำกริยาประสมกับคำเลียนเสียง และหน่วยเสียงไม่อิสระประสมกับคำเลียนเสียง

2) การสร้างคำกริยาประสม ในภาษาจีนและภาษาไทยมีวิธีเดียวเหมือนกันคือ ประสมคำเลียนเสียงกับคำกริยา โดยคำประสมภาษาจีน ตำแหน่งคำเลียนเสียงอยู่ข้างหน้า คำกริยา คำประสมภาษาไทย ตำแหน่งคำเลียนเสียงอยู่ข้างหลังคำกริยา

3) การสร้างคำวิเศษณ์ประสม ในภาษาจีนมี 3 วิธี คือ คำวิเศษณ์ประสมกับคำเลียนเสียง คำกริยาประสมกับคำเลียนเสียง และคำเลียนเสียงประสมกับหน่วยคำไม่มีสระ ส่วนในภาษาไทยไม่มีคำประสมชนิดนี้

6.3.2 การเปรียบเทียบหน้าที่ในระดับประโยค

จากข้อมูลข้างต้น สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบหน้าที่ในระดับคำของคำเลียนเสียง ธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย ได้ดังนี้

(1) คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนทำหน้าที่ในประโยคได้มากกว่าคำเลียนเสียง ธรรมชาติภาษาไทย กล่าวคือคำเลียนเสียงภาษาจีนทำหน้าที่ในประโยคได้ 7 หน่วย ได้แก่ หน่วยขยายกริยา หน่วยเสริมกริยา หน่วยขยายนาม หน่วยภาคแสดง หน่วยอิสระ หน่วยประธาน และหน่วยกรรม ส่วนคำเลียนเสียงภาษาไทยทำหน้าที่ในประโยคได้ 5 หน่วย คือ ทำหน้าที่เหมือนคำเลียนเสียงภาษาจีนเกือบทุกประการ ยกเว้นหน่วยเสริมกริยา และหน่วยกรรม

(2) โครงสร้างคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนมีผลต่อการทำหน้าที่เป็นหน่วยต่าง ๆ ในประโยค แต่ในภาษาไทยไม่มีผล กล่าวคือในภาษาจีน คำเลียนเสียงที่เป็นคำเดี่ยวจะทำหน้าที่ในประโยคได้อย่างจำกัด คือทำหน้าที่ได้ 4 หน่วย ได้แก่ หน่วยขยายกริยา หน่วยประธาน หน่วยกรรม และหน่วยอิสระ ขณะที่คำเลียนเสียงที่เป็นคำซ้ำทำหน้าที่ได้ทั้ง 7 หน่วยที่กล่าวข้างต้น ส่วนในภาษาไทย คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำเดี่ยวและคำซ้ำสามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยต่าง ๆ ในประโยคได้เหมือนกัน

(3) ในภาษาจีนสามารถใช้คำเลียนเสียงในรูปวลีบอกปริมาณทำหน้าที่เป็นหน่วยในประโยคได้ 5 หน่วย ได้แก่ หน่วยขยายกริยา หน่วยภาคแสดง หน่วยประธาน หน่วยกรรม และหน่วยอิสระ ขณะที่ในภาษาไทยไม่มีการใช้คำเลียนเสียงในรูปวลีเพื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยต่าง ๆ ในประโยค

บทที่ 7

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเปรียบเทียบคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาจีนและภาษาไทยใน 4 ประเด็นพบว่า

(1) หน่วยเสียงในภาษาจีนและภาษาไทยมี 4 หน่วยเหมือนกันคือ หน่วยเสียงพยัญชนะต้น หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย หน่วยเสียงทุกหน่วยสื่อความหมายได้ แต่ในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนหน่วยเสียงต่าง ๆ สื่อความหมายได้ ยกเว้นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ เพราะคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนส่วนใหญ่ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 阴平 Yīnpíng (วรรณยุกต์ระดับสูง) จึงไม่สามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับความหมายได้ กลุ่มหน่วยเสียงต่าง ๆ ในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย สื่อความหมายแตกต่างกัน ดังแสดงในตารางนี้

คำเลียนเสียง ธรรมชาติ	หน่วยเสียงกับการสื่อความหมาย			
	พยัญชนะต้น	พยัญชนะท้าย	สระ	วรรณยุกต์
ภาษาจีน	แสดงลักษณะ ของต้นเสียง	แสดงลักษณะ ของท้ายเสียง	แสดงความดัง ของเสียง	ไม่สื่อ ความหมาย
ภาษาไทย	แสดงลักษณะ ของต้นเสียง	แสดงลักษณะ ของท้ายเสียง	แสดงความดัง และความยาว ของเสียง	แสดงความสูง ต่ำของเสียง

ตารางที่ 9 ตารางเปรียบเทียบหน่วยเสียงต่าง ๆ กับการสื่อความหมายในภาษาจีนและภาษาไทย

จากตารางจะเห็นว่าหน่วยเสียงที่เหมือนกันในคำเลียนเสียงภาษาจีนและภาษาไทย ส่วนใหญ่จะสื่อความเหมือนเหมือนกัน และหน่วยเสียงในคำเลียนเสียงภาษาไทยสื่อความหมายได้มากกว่า

ต่อไปเป็นตารางเปรียบเทียบหน่วยเสียงที่สื่อความหมายในคำเลียนเสียงภาษาจีนและภาษาไทย ซึ่งได้แก่หน่วยเสียงพยัญชนะต้น หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย และหน่วยเสียงสระ

1) หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีนและภาษาไทยแบ่งเป็น 6 กลุ่มตามความสัมพันธ์กับความหมาย โดยมี 5 กลุ่มหน่วยเสียงที่เหมือนกัน และกลุ่มหน่วยเสียงที่เหมือนกันสื่อความหมายเหมือนกัน ดังแสดงในตารางสรุปนี้

กลุ่มหน่วยเสียง พยัญชนะต้น	การสื่อความหมายใน คำเลียนเสียงภาษาจีน	การสื่อความหมายใน คำเลียนเสียงภาษาไทย
พยัญชนะระเบิด	แสดงเสียงฉับพลันและรุนแรง	แสดงเสียงฉับพลันและรุนแรง
พยัญชนะเสียดแทรก และกักเสียงแทรก	แสดงเสียงเสียดแทรก เสียดสี	แสดงเสียงเสียดแทรก เสียดสี
พยัญชนะนาสิก	แสดงเสียงก้องหรืออ้ออึ้ง	แสดงเสียงก้องหรืออ้ออึ้ง
พยัญชนะกึ่งสระ	แสดงเสียงเลื่อน	แสดงเสียงเลื่อน
พยัญชนะข้าง	แสดงเสียงลิ้นไหลหรือเสียงกลิ้ง	ไม่มี
พยัญชนะควบกล้ำ	ไม่มี	แสดงเสียงที่ควบซ้อนกัน

ตารางที่ 10 ตารางเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะต้นกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียง
ธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

2) หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยแบ่งเป็นกลุ่มได้
มากกว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน และสื่อความหมายได้ดังตารางสรุปนี้

กลุ่มหน่วยเสียง พยัญชนะท้าย	การสื่อความหมายใน คำเลียนเสียงภาษาจีน	การสื่อความหมายใน คำเลียนเสียงภาษาไทย
พยัญชนะกัก	ไม่มี	แสดงเสียงหยุด/ต้าน
พยัญชนะนาสิก	แสดงเสียงก้อง/สะท้อน	แสดงเสียงก้อง/สะท้อน
พยัญชนะศูนย์	แสดงเสียงปล่อย	แสดงเสียงปล่อย

ตารางที่ 11 ตารางเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียง
ธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

3) หน่วยเสียงสระในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยแบ่งเป็นกลุ่มได้มากกว่าในคำ
เลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน และสื่อความหมายดังตารางสรุปนี้

กลุ่มหน่วยเสียง สระ	การสื่อความหมายใน คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน	การสื่อความหมายใน คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย
สระปิด	แสดงเสียงเบา	แสดงเสียงเบา
สระเปิด	แสดงเสียงดัง	แสดงเสียงดัง
สระเสียงสั้น	ไม่มี	แสดงเสียงสั้น
สระเสียงยาว	ไม่มี	แสดงเสียงยาว

ตารางที่ 12 ตารางเปรียบเทียบหน่วยเสียงสระกับการสื่อความหมายในคำเลียนเสียงธรรมชาติ
ภาษาจีนและภาษาไทย

(2) คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยมีวิธีการซ้ำคำ 2 วิธีหลักเหมือนกัน คือ การซ้ำบางส่วน และการซ้ำทั้งหมด แต่มีรูปแบบการซ้ำคำแตกต่างกัน ดังตารางสรุปนี้

วิธีการซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติ	รูปแบบการซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน	รูปแบบการซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย
ซ้ำบางส่วน	รูปแบบ A'A รูปแบบ A'B'AB	รูปแบบ A ₁ A ₂ รูปแบบ XA ₁ XA ₂
ซ้ำทั้งหมด	รูปแบบ AA รูปแบบ ABAB / A'AA'A	รูปแบบ AA รูปแบบ ABAB / A ₁ A ₂ A ₁ A ₂ รูปแบบ ABCABC
	รูปแบบ A'A'AA รูปแบบ ABB	รูปแบบ A ₁ A ₁ A ₂ A ₂

ตารางที่ 13 ตารางเปรียบเทียบรูปแบบการซ้ำคำในคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

จากตารางจะเห็นรูปแบบการซ้ำคำเลียนเสียงที่แตกต่างกัน เนื่องจากมีรายละเอียดวิธีการซ้ำคำแตกต่างกัน ดังนี้

1) การซ้ำบางส่วน

การซ้ำบางส่วนคำเลียนเสียงภาษาจีนและภาษาไทยมีลักษณะคล้ายกัน คือ ซ้ำหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย ไม่ซ้ำเสียงสระ แต่มีรายละเอียดและรูปแบบต่างกันคือ

1.1) การซ้ำบางส่วนในคำเลียนเสียงภาษาจีน มี 2 รูปแบบ คือรูปแบบ A'A และรูปแบบ A'B'AB

กำหนดให้คำเดี่ยว A และ AB เป็นหน่วยคำตั้ง หน่วยคำตาม A' และ A'B' จะซ้ำพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายของหน่วยคำตั้ง แล้วเปลี่ยนหน่วยเสียงสระเป็นสระ i/i/ และอยู่ข้างหน้าหน่วยคำตั้ง ตัวอย่างเช่น pā (A) → pīpā (A'A), pālā (AB) → pīlīpālā (A'B'AB) เป็นต้น

1.2) การซ้ำบางส่วนในคำเลียนเสียงภาษาไทย มี 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบ A₁A₂ และรูปแบบ XA₁XA₂

โดยรูปแบบ A₁A₂ เกิดจากพยางค์ 2 พยางค์ที่พยัญชนะต้นและและพยัญชนะท้ายเหมือนกัน แต่เสียงสระต่างกัน เช่น งีมง่า กุกกัก ฟืดฟาด เป็นต้น ส่วนรูปแบบ XA₁XA₂ เกิดจากการแทรกคำว่า “กะ” ลงในตำแหน่ง X ระหว่างคำซ้ำบางส่วนรูปแบบ A₁A₂ เช่น ชักชัก (A₁A₂) → กะชักกะชัก (XA₁XA₂) เป็นต้น ซึ่งคำซ้ำรูปแบบ XA₁XA₂ มีน้อย

2) การซ้ำทั้งหมด

การซ้ำทั้งหมดในคำเลียนเสียงภาษาจีนและภาษาไทยยังแบ่งออกเป็น 2 แบบย่อยเหมือนกันคือ การซ้ำทั้งคำ และการซ้ำทีละส่วน

2.1) การซ้ำทั้งคำในคำเลียนเสียงภาษาจีนมี 2 รูปแบบคือ ซ้ำคำพยางค์เดียว รูปแบบ AA และซ้ำคำสองพยางค์รูปแบบ ABAB/A'AA'A ส่วนการซ้ำทั้งคำในภาษาไทยมี 3 รูปแบบคือ ซ้ำคำพยางค์เดียวรูปแบบ AA, ซ้ำคำสองพยางค์รูปแบบ ABAB/A₁A₂ และซ้ำคำสามพยางค์รูปแบบ ABCABC

2.2) การซ้ำแบบแยกซ้ำทีละส่วน คือการนำคำเลียนเสียงสองพยางค์ มาแยกซ้ำทีละพยางค์ ในคำเลียนเสียงภาษาไทยมีรูปแบบเดียว คือรูปแบบ A₁A₁A₂A₂ แต่ภาษาจีนมี 2 รูปแบบ คือรูปแบบ A'A'AA และรูปแบบ ABB

(3) คำเลียนเสียงแบ่งประเภทตามความหมายได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ ๆ คือ คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เกี่ยวกับคน คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เกี่ยวกับสัตว์ คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เกี่ยวกับสิ่งของ และคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เกี่ยวกับธรรมชาติ

จากการสำรวจคำเลียนเสียงภาษาจีนในพจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน (ฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 6) และคำเลียนเสียงภาษาไทยในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2554 พบว่า คำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาจีนและภาษาไทยส่วนใหญ่มีความหมายเหมือนกัน กล่าวคือ คำเลียนเสียงที่มีความหมายเหมือนกันในภาษาจีนและภาษาไทยมี 84% ของความหมายทั้งหมด คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีในภาษาจีนแต่ไม่มีในภาษาไทยและที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาจีนรวมกันมีเพียง 16% ของความหมายทั้งหมด

(4) หน้าที่ของคำเลียนเสียงภาษาจีนและภาษาไทยแบ่งเป็นหน้าที่ในการสร้างคำและหน้าที่ในการสร้างประโยค ดังนี้

4.1) หน้าที่ในระดับคำของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

จากการศึกษาพบว่าในระดับคำ คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนสามารถทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของคำประสมหลายชนิดกว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย กล่าวคือ คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนสามารถเป็นส่วนประกอบของคำประสม 3 ชนิด ได้แก่ คำนามประสม คำกริยาประสม และคำวิเศษณ์ประสม ส่วนคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยสามารถทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของคำประสม 2 ชนิด ได้แก่ คำนามประสม และคำกริยาประสม โดยมีวิธีการประสมคำดังตารางสรุปนี้

ชนิดของคำประสม	วิธีประสมคำในภาษาจีน	วิธีประสมคำในภาษาไทย
คำนาม	คำเลียนเสียง + คำนาม	คำนาม + คำเลียนเสียง คำกริยา + คำเลียนเสียง หน่วยคำไม่อิสระ + คำเลียนเสียง
คำกริยา	คำเลียนเสียง + คำกริยา	คำกริยา + คำเลียนเสียง
คำวิเศษณ์	คำวิเศษณ์ + คำเลียนเสียง คำวิเศษณ์ + คำเลียนเสียง คำเลียนเสียง + หน่วยคำไม่อิสระ	-

ตารางที่ 14 ตารางเปรียบเทียบชนิดและวิธีการประสมคำที่มีคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยเป็นส่วนประกอบ

4.2) หน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยในระดับประโยค

คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยทำหน้าที่เป็นหน่วยต่าง ๆ ในประโยคได้ดังแสดงในตารางสรุปนี้

หน้าที่ในประโยค	คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน	คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย
หน่วยขยายกริยา	✓	✓
หน่วยเสริมกริยา	✓	-
หน่วยขยายนาม	✓	✓
หน่วยภาคแสดง	✓	✓
หน่วยประธาน	✓	✓
หน่วยกรรม	✓	-
หน่วยอิสระ	✓	✓

ตารางที่ 15 ตารางเปรียบเทียบหน้าที่ในระดับประโยคของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย

จากตารางจะเห็นว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนทำหน้าที่เป็นหน่วยต่าง ๆ ในประโยคมากกว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทย คือเป็นหน่วยต่าง ๆ ในประโยคได้ 7 หน่วย ได้แก่ หน่วยขยายกริยา หน่วยขยายนาม หน่วยภาคแสดง หน่วยประธาน หน่วยกรรม และหน่วยอิสระ ส่วนคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยทำหน้าที่ในประโยคได้เหมือนคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีน ยกเว้นหน่วยเสริมกริยา และหน่วยกรรม

7.2 ข้อเสนอแนะ

(1) ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยที่อยู่ในพจนานุกรมเป็นหลัก เพราะถือว่าคำที่อยู่ในพจนานุกรมเป็นคำที่เกิดจากการตกลงร่วมกันของคนในสังคม ทุกคนเข้าใจตรงกัน แต่ในแง่ของการเปรียบเทียบความหมายคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทย คำเลียนเสียงบางคำหรือบางความหมายในพจนานุกรมอาจจะไม่สอดคล้องกับที่ใช้ในปัจจุบัน เนื่องจากคำเลียนเสียงเป็นภาษาพูด จึงมีการเปลี่ยนแปลงเร็ว นอกจากนี้สังคมที่เปลี่ยนไปทำให้มีคำเลียนเสียงใหม่ ๆ เกิดขึ้น เช่น เสียงโทรศัพท์มือถือสั้น เสียงข้อความเตือนในโทรศัพท์มือถือ เป็นต้น การสื่อสารที่ก้าวหน้าในปัจจุบัน ทำให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันทั่วโลกสะดวกขึ้น เกิดการแลกเปลี่ยนทางภาษา คำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาต่าง ๆ จึงมีแนวโน้มที่จะมีความหมายและเสียงใกล้เคียงกันมากขึ้น เช่น เสียงจาม ในพจนานุกรมภาษาจีนคือ “阿嚏 ā'tì” ในพจนานุกรมภาษาไทยคือ “ฟืด” แต่ปัจจุบันมีการใช้คำที่เสียงคล้ายกันคือ “哈啾 hājiū” และ “ฮัดซิว” เป็นต้น ผู้วิจัยจึงคิดว่าในแง่ของการศึกษาเปรียบเทียบความหมาย ควรมีการศึกษาการคำเลียนเสียงธรรมชาติที่อยู่นอกขอบเขตของพจนานุกรม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการใช้งานจริง

(2) ควรมีการศึกษาความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยอย่างละเอียด ในงานวิจัยนี้ศึกษาเปรียบเทียบความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนและภาษาไทยโดยในพจนานุกรมเป็นหลัก เพื่อให้เห็นว่าในเบื้องต้นนั้น คำเลียนเสียงในภาษาจีนและภาษาไทยมีอะไรบ้าง มีความหมายอย่างไร คำที่มีความหมายเหมือนกันและต่างกันมีอะไรบ้าง มีมากน้อยเพียงใด อย่างไรก็ตาม คำเลียนเสียงธรรมชาติบางคำมีหลายความหมาย อาจมีความหมายนอกเหนือจากที่ระบุในพจนานุกรม นอกจากนี้ เสียงบางเสียงถูกแปรคำเลียนเสียงธรรมชาติได้มากมาย เช่น เสียงฝนตก ในภาษาจีนมีถึง 6 คำ ได้แก่ 哗啦 huālā 唰 shuā 索索 suǒsuǒ 淅沥 xīlì 淅淅 xīxī 稀里哗啦 xīlihuālā ในบรรดาคำเหล่านี้ อาจจะมีรายละเอียดที่แตกต่างกัน เช่น บางคำอาจหมายถึงเสียงฝนตกหนัก บางคำอาจหมายถึงเสียงฝนตกเบา เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาถึงซึ่งถึงรายละเอียดดังกล่าว อาจจะได้ข้อมูลที่ไม่ครบถ้วน จึงขอแนะนำให้ผู้สนใจได้ศึกษาวิจัยต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา นาคสกุล. แบบการเสริมสร้อยในภาษาไทยและเขมร. กรองภาษาและวรรณกรรม : ประชุมเชิงวิชาการ, หน้า 88-108. กรุงเทพฯ : ชุมนุมวิชาการอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.

กาญจนา นาคสกุล. ระบบเสียงภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. คณะอักษรศาสตร์. ภาควิชาภาษาศาสตร์. คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ [ออนไลน์]. 2542. แหล่งที่มา: <http://www.arts.chula.ac.th/~ling/TNCII/> [20 เมษายน 2557]

นววรรณ พันธุเมธา. คำเลียนเสียง. ใน ประคอง นิมมานเหมินท์ (บรรณาธิการ), น้อมศิรสา, หน้า 45-54. กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

นววรรณ พันธุเมธา. ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. ชุดบรมราชกุมารีอักษรานุกรณ์ลำดับที่ 5. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2554. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, 2556.

ศรีจรรยา บุญเจือ. นิรุกติศาสตร์. ชลบุรี : กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา, 2543.

สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ. โครงการคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2550.

สุนันท์ อัญชลีกุล. ระบบคำภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. ชุดศาสตร์แห่งภาษาลำดับที่ 6. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556.

สุรียา รัตนกุล. อรรถศาสตร์เบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหิดล, 2555.

อนุমানราชชน, พระยา. นิรุกติศาสตร์. กรุงเทพฯ : คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์เอกสารเนื่องในวาระครบ 100 ปี พระยาอนุমানราชชน, 2532.

อุปทิศศิลปสาร, พระยา. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

ภาษาอังกฤษ

Google. Google ประเทศไทย. [Online]. Available from: <http://www.google.co.th> [April 20th, 2014].

ภาษาจีน

Běijīng Dàxué Hànyǔ Yǔyánxué Yánjiū Zhōngxīn 北京大学汉语语言学研究中心. CCL Yǔliàokù Xiànsuǒ Xitǒng CCL 语料库线索系统 ระบบสืบค้นคลังข้อมูลภาษาแห่งศูนย์วิจัยภาษาศาสตร์จีนมหาวิทยาลัยปักกิ่ง [Online]. 2000. Available from: http://ccl.pku.edu.cn:8080/ccl_corpus/ [April 20th, 2014]

Fú Huáiqīng 符淮青. Xiàndài Hànyǔ Cíhuì 现代汉语词汇 คำศัพท์ภาษาจีนกลางปัจจุบัน. 2nd rev. ed. 北京：北京大学出版社, 2004.

Huáng, Bóróng and Liào, Xùdōng 黄伯荣、廖序东. Xiàndài Hànyǔ (shàngcè) 现代汉语 (上册) ภาษาจีนกลางปัจจุบัน (เล่ม 1). 2nd rev. ed. 北京：高等教育出版社, 1997.

Huáng, Bóróng and Liào, Xùdōng 黄伯荣、廖序东. Xiàndài Hànyǔ (xiàcè) 现代汉语 (下册) ภาษาจีนกลางปัจจุบัน (เล่ม 2). 2nd rev. ed. 北京：高等教育出版社, 1997.

Lǐ, Jìng'ér 李镜儿. Xiàndài hànyǔ nǐ shēng cí yánjiū 现代汉语拟声词研究 งานวิจัยคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนปัจจุบัน. 博士学位论文, 汉语言文字学 中国语言文学系 复旦大学, 2006.

Mǎ, Qìngzhū 马庆株. Nǐ shēng yánjiū 拟声词研究 วิจัยคำเลียนเสียงธรรมชาติ. In Zhùmíng zhōng nián yǔyánxuéjiā zìxuǎn jí • Mǎ Qìngzhū juǎn 著名中年语言学家自选集 • 马庆株卷 รวมบทความสรรของนักภาษาศาสตร์วัยกลางคนผู้มีชื่อเสียง • หม่าชิงจู, page 229-261. 合肥：安徽教育出版社, 2002.

Wáng Mǎnlíng 王漫玲, “Hàn Tài dòngwù nǐshēngcí duìbǐ 汉泰动物拟声词对比 การเปรียบเทียบคำเลียนเสียงสัตว์ในภาษาจีนและภาษาไทย,” Dūshì jiājiào 都市家教 9 (2012): 105.

Zhōngguó shèhuì kēxuéyuàn yǔyán yánjiū suǒ cídiǎn biānjí shì biān 中国社会科学院语言研究所词典编辑室编. Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn 现代汉语词典 พจนานุกรมภาษาจีนกลางปัจจุบัน. 6th rev. ed. 北京: 商务印书馆, 2012.

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

บรรจบ พันธุมเมธา. ลักษณะภาษาไทย. พระนคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2514.

ฟู่ เจิง โห่ยว. คำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทย : การศึกษาเปรียบเทียบ. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

วิจิณต์ ภาณุพงศ์. โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2532.

หทัย เจ็ย. การเปรียบเทียบคำเสริมกริยาบอกทิศทาง “SHANG” “XIA” ในภาษาจีนกลางกับคำ
ภาษาไทยในลักษณะเดียวกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาจีน
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

อภิวัฒน์ คุ่มภักย์. คำเชื่อม “ér” ในภาษาจีนโบราณในหนังสือ สุนยหวิ และการแปลเป็นไทย.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาจีน คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2547.

ภาษาอังกฤษ

Hilton, Leanne; Nicholas, Joanna; and Ohala, John J. Sound Symbolism. New York, NY :
New Cambridge University Press, 1994.

ภาษาจีน

Jin, Qingzi 金清子. Hán Hàn yǔ Nǐshēngcí Duìbǐ 韩汉语拟声词对比 การเปรียบเทียบคำ
เลียนเสียงธรรมชาติภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีน. 硕士学位论文, 汉语言文字学
文学院 吉林大学, 2007.

Jǐngchū Jùnzhài 井出俊哉. Rìyǔ yǔ Hànyǔ de Nǐshēngcí Duìbǐ 日语与汉语的拟声词对比
การเปรียบเทียบคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีน. 硕士学位论文,
课程与教学论 人文学院 北京语言大学, 2008.

Yáo, Jiéqīng 姚洁青. Rì Hàn Nǐshēngcí Bǐjiào Yánjiū 日汉拟声词比较研究 การศึกษา
เปรียบเทียบคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีน. 硕士学位论文,
汉语言文字学 人文与传播学院 上海师范大学, 2004.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาจีนที่รวบรวมมาจาก

พจนานุกรมจีนกลางปัจจุบันฉบับที่ 6

	拟声词	拼音	定义
A	1 阿嚏	ā'tì	形容打喷嚏的声音。
	2 嗷嗷	áo'áo	形容哀号或喊叫声：~叫 ~待哺。
B	3 叭	bā	形容枪声、物体断裂声等：枪声~~直响 ~的一声，把树枝折断了。
	4 吧	bā	同“叭”。
	5 吧嗒	bādā	形容物体轻微撞击或液体滴落等声音：~一声，闸门关上了 眼泪~~地往下掉。
	6 吧唧	bājī	形容脚掌拍打泥泞地面等的声音：他光着脚在雨地里~~地走。
	7 梆 ¹	bāng	敲打木头的声音。
	8 梆梆 ²	bānglāng	撞击物体的声音：一声，打门被踹开了。
	9 梆	bāng	敲打木头的声音：~~~地使劲敲门。
	10 蹦	bēng	形容跳动或爆裂的声音：心里~~直跳 ~的一声，气球爆了。
	C	11 嚓	cā
12 噌		cēng	形容短促摩擦或快速行动的声音：猫~的一声蹿上墙头。
13 喳喳		chāchā	形容笑声说话的声音：嗷嗷~~。
14 嚓		chā	形容短促的断裂、摩擦等的声音：~的一声树枝断了。
15 潺潺		chánchán	形容溪水、泉水等流动的声音：~流水。
16 哧		chī	形容笑声或撕裂声：~的一声撕下一块布来 ~~地笑。
17 哧溜		chīliū	形容迅速滑动的声音：~一下，滑了一跤。
18 欸（欸）		chuā	形容短促迅速的声音：~的一下把信撕开了。
19 欸啦		chuālā	形容菜放到滚油锅里发出的短促的声音：~一声，把菜倒进了油锅。

¹ 梆 ในพจนานุกรมมี 口字旁 แต่ระบบพินอินในคอมพิวเตอร์ไม่มีตัวอักษรจีนดังกล่าว

² 梆梆 อักษร 梆 ในพจนานุกรมมี 口字旁 แต่ระบบพินอินในคอมพิวเตอร์ไม่มีตัวอักษรจีนดังกล่าว

	20 刺	cī	形容撕裂声、摩擦声等：~的一声，滑了一个跟头 花炮点着了，~~地直冒火星。
	21 刺啦	cīlā	形容撕裂声、迅速划动声等：~一声，衣服撕了个口子 ~一声划着火柴。
	22 刺棱	cīlēng	形容动作迅速的声音：猫~一下跑了。
	23 刺溜	cīliū	形容脚底下滑动的声音；东西迅速滑过的声音：不留神，~一下滑倒了 子弹~~地从耳边摩擦过去。
	24 淙淙	cóngcóng	形容流水的声音：泉水~~。
D	25 哒	dā	同“嗒”(dā)。
	26 嗒	dā	形容马蹄、机枪等的声音：~~的马蹄声 机枪~~地响着。
	27 当	dāng	形容撞击金属器物的声音：时钟~~~响了三下。
	28 当啷	dānglāng	形容金属器物磕碰的声音：~一声，铁锅掉在地上。
	29 铛	dāng	形容撞击金属器物的声音：钟鼓得~~响。
	30 得	dē	形容马踢踏地的声音。
	31 噤	dēng	形容沉重的东西落地或撞击物体的声音：~~~地走上楼来。
	32 嘀	dī	形容哨声、喇叭声等。
	33 嘀嗒	dīdā	形容钟表摆动等的声音：屋里异常寂静，只有钟摆~~地响着 小喇叭嘀嘀嗒嗒吹不停。也作滴答。
	34 滴答	dīdā	1.) 形容水地落下的声音：窗外滴滴答答，雨还没有停。 2.) 同“嘀嗒”。
	35 滴沥	dīlì	形容水下地的声音：雨水~。
	36 叮当	dīngdāng	同“叮当”。
	37 叮咚	dīngdōng	同“叮咚”。
	38 丁冬	dīngdōng	同“叮咚”。
	39 丁零	dīnglíng	形容铃声或小的金属物体的撞击声：铜铃~~地响。
	40 丁零当啷	dīng•líng dānglāng	形容金属、瓷器等连续撞击声。
	41 叮当	dīngdāng	形容金属、瓷器、玉饰等撞击的声音：环佩~ 铁马~ 碟子碗碰的叮叮当当。也作丁当、玎玎。
	42 叮咚	dīngdōng	形容玉石、金属等撞击或水滴落下的声音：

			玉佩~ 泉水~。也作丁冬、丁东。
	43 玎瑯	dīngdāng	同“叮当”。
	44 玎玲	dīnglíng	形容玉石等撞击的声音：环佩~。
	45 咚	dōng	形容敲鼓或敲门等声音。
	46 嘟	dū	形容喇叭等的声音：汽车喇叭~地响了一声。
G	47 呶呶	gāgā	同“嘎嘎”。
	48 嘎	gā	形容短促而响亮的声音：汽车~一声刹住了。
	49 嘎巴	gābā	1.) 形容树枝等折断的声音：~一声，根子折成两截儿。 2.) 形容清脆的咀嚼声（多叠用）：~~地嚼着萝卜。
	50 嘎嘎	gāgā	形容鸭子、大雅等叫的声音。也作呶呶。
	51 嘎吱	gāzhī	形容物体受压力而发出的声音（多叠用）：他挑着行李，扁担压得~~地响。
	52 咯噔	gēdēng	形容皮鞋踏地或物体撞击等声音：从楼梯上传来了~~的皮靴声 听说厂里出了事儿，我心里~一下子，腿都软了。也作格登。
	53 咯咯	gēgē	1.) 形容笑声：她~地笑了起来。 2.) 形容咬牙声：牙齿咬得~响。 3.) 形容机枪的射击声。 4.) 形容某些鸟的叫声。 也作格格。
	54 咯吱	gēzhī	形容竹、木等器物受挤压发出的声音（多叠用）：扁担压得~~地直响。
	55 格登	gēdēng	同“咯噔”。
	56 格格	gēgē	同“咯咯”。
	57 咕	gū	形容母鸡、斑鸠等的声音。
	58 咕咚	gūdōng	形容重东西落地或大口喝水吞咽的声音：大石头~一声掉到水里去了 他拿起啤酒瓶，对着嘴~~地喝了几口。
	59 咕嘟	gūdū	形容液体沸腾、水流涌出或大口喝水吞咽的声音：锅里的粥~~响 泉水~~地往外冒 小刘端起一碗水，~~地喝了下去。
	60 咕叽	gūjī	形容水受压力而向外排出的声音：他在雨地里走着，脚下~~地直响。也作咕唧。
	61 咕唧	gūjī	同“咕叽”。
	62 咕隆	gūlōng	形容雷声、大车声等：雷声~~，由远而近。

	63 咕噜	gūlū	形容水流动或东西滚动的声音：他端起一杯水~一口就喝完了 石头~~滚下去了。
	64 汨汨	gǔgǔ	形容水流动的声音：水车转动了，河水~地流入田里。
	65 呱哒	guādā	同“呱嗒”。
	66 呱嗒	guādā	形容清脆、短促的撞击声：他是冻硬的，走起来~~地响。也作呱哒。
	67 呱呱	guāguā	形容鸭子，青蛙等的响亮的叫声。
	68 呱呱	guājī	形容鼓掌等的声音。
	69 咣	guāng	形容撞击震动的声音：~的一声，关上了大门。
	70 咣当	guāngdāng	形容撞击震动的声音：水管碰得~~响。
H	71 哈	hā	形容笑声（大多叠用）：~~，我猜着了 ~~，这回可输给我了。
	72 呵呵	hēhē	形容笑声：~地笑了起来。
	73 嘿嘿	hēihēi	形容笑声：他~地冷笑了两声。
	74 哼哧	hēngchī	形容粗重的喘息声：他累了~~地直喘气。
	75 哼儿哈儿	hēngrhār	形容鼻子和嘴发出的声音（多表示敷衍或不在意）：他总是~的，问他也没用。
	76 轰	hōng	形容打雷、放炮、爆炸等巨大的声音：突然~的一声，震得山鸣谷应。
	77 轰隆	hōnglōng	形容雷声、炮炸声、机器声等：炮声~~直响 ~一声巨响，房子倒塌下来。
	78 哄	hōng	形容许多人大笑声或喧哗声。
	79 轰	hōng	形容大声：~然 ~的一声。
	80 烘烘	hōnghōng	形容金属撞击的声音。
	81 呼	hū	形容风声等：北风~~地吹。
	82 呼哧	hūchī	形容喘息的声音：~~地喘息粗气。也作呼蚩。
	83 呼蚩	hūchī	同“呼哧”。
	84 呼啦	hūlā	1.) 形容旗帜飘动等的声音：红旗被风吹得~~地响。 2.) 形容物体突然倒塌或人群迅速聚散等声音：狂风中车棚~一下倒了 见警察来了，那帮坏小子~一下都跑了。也作呼喇。也说呼啦啦。
	85 呼喇	hūlā	同“呼啦”。
	86 呼噜	hūlū	形容打鼾或吸食流质食物等发出的声音：他气管炎犯了，桑子里~~老响。

	87 砉	huā	形容迅速动作的声音：乌鸦~的一声从树上飞了起来。
	88 哗	huā	形容撞击、水流等的声音：铁门~的一声拉上了 流水~地响。
	89 哗啦	huālā	形容撞击、水流等的声音：~一声，墙倒了 雨~~地下。也说哗啦啦。
	90 唻儿唻儿	huīrhuīr	形容马叫的声音。
	91 霍霍	huòhuò	形容磨刀等的声音：磨刀~。
	92 嚯	huò	形容笑声：~~大笑。
J	93 叽	jī	形容小鸡、小鸟等的叫声：小鸟~~叫。
	94 叽叽嘎嘎	jī•jigāgā	形容说笑声等：他们~地嚷着笑着。也作唧唧嘎嘎。
	95 叽叽喳喳	jī•jizhāzhā	形容杂乱细碎的声音：小鸟~地叫。也作唧唧喳喳。
	96 叽里咕噜	jī•ligūlū	形容听不清楚或听不懂的说话声，也形容物体滚动的声音：他们俩~地说了半天 石头~滚下山去。
	97 叽里呱啦	jī•liguālā	形容大声说话的声音：~说个没完。
	98 唧唧	Jjī	形容虫叫声等。
	99 哏哏嘈嘈	jì•jicáo cáo	形容说话声音又急又乱：屋里面~，不知他们在说些什么。
	100 啾啾	jiūjiū	形容虫、鸟等细碎的叫声。
	101 啾啾	jiūjiū	形容许多小鸟一齐叫的声音。也形容凄厉的叫声。
K	102 咔	Kā	形容器物清脆的撞击声：~的一声关上抽屉。
	103 咔吧	kābā	形容物体断裂等的声音：~一声，棍子撅成两截。也作喀吧。
	104 咔嚓	kāchā	形容物体断裂等的声音：~一声，树枝被风吹折了。也作喀嚓。
	105 咔哒	kādā	同“咔嗒”。
	106 咔嗒	kādā	形容物体轻微的碰撞声：~一声，挂断了电话。也作咔哒、喀哒。
	107 喀	Kā	形容呕吐、咳嗽等的声音。
	108 喀吧	kābā	同“咔吧”。
	109 咔嚓	kāchā	同“咔嚓”。
	110 喀哒	kādā	同“咔嗒”。
	111 吭哧	kēng•chī	形容某些重浊的声音：吗~~地喘着粗气 列车启动发出~~的声响。

	112 铿	kēng	形容响亮的声音：铁轮大车走在石头路上~~作响。
	113 哐	kuāng	形容撞击震动的声音：~的一声，脸盘掉地上了。
	114 哐当	kuāngdāng	形容器物撞击的声音：~一声，门被踢开了。
	115 哐啷	kuānglāng	形容器物撞击的声音：他回身把门~一声关上了。
L	116 琅琅	lángláng	形容金石相击声、响亮的读书声等：书声~。
	117 银铛	lángdāng	形容金属撞击的声音：铁素~。也作郎当。
	118 愣	lèng	形容纺车等转动的声音：纺车~~转得欢。
	119 隆隆	lónglóng	形容剧烈震动的声音：雷声~ 炮声~。
	120 辘辘	lùlù	形容车轮等的声音：风车~而动 牛车发出笨重的~声 饥肠~。
M	121 咪咪	mīmī	形容猫叫的声音：小猫~叫。
	122 咩	mǐ	羊的叫声。
	123 喵	miāo	形容猫叫的声音。
	124 咩（咩）	miē	形容羊叫的声音。
	125 哞	mōu	形容牛叫的声音。
N	125 喃喃	nánnán	连读不断地小声说话的声音：~自语。
	126 呢喃	nínán	形容燕子的叫声。
O	127 欧 ³	óu	形容哭、叫的声音：他急得~~地哭。
P	128 啪	pā	形容放枪、拍掌或东西撞击等的声音：鞭子甩得~~地响。
	129 啪嚓	pāchā	形容东西落地、撞击或碰碎的声音：~一声，碗掉在地上碎了。
	130 啪啦	pālā	形容某些器物碰撞或碰碎的声音：~一声，玻璃杯打碎了。
	131 乒	pāng	形容枪声、关门声、东西砸破声等：~的一声枪响 乒乒~~响成一片。
	132 怦	pēng	形容心跳的声音：~然心动 吓得心里~~直跳。
	133 砰	pēng	形容撞击、爆裂或重物落地的声音：~的一声，木板倒了。
	134 嘭	pēng	形容敲门、器物撞击等的声音：一阵~~~的

³欧 ในพจนานุกรมมี 口字旁 แต่ระบบพิมพ์ในคอมพิวเตอร์ไม่มีตัวอักษรจีนดังกล่าว

			敲门声。
	135 劈里啪啦	pī•lipālā	同“噼里啪啦”。
	136 劈啪	pīpā	同“噼啪”。
	137 噼里啪啦	pī•lipālā	形容连读不断的爆裂、拍打等的声音：窗外转来~的鞭炮声 掌声~地响起来。也作劈里啪啦。
	138 噼啪	pīpā	形容爆裂，拍打等的声音：~的枪声 孩子们噼噼啪啪地鼓起掌来。也作劈啪。
	139 乒	pīng	形容放枪或东西撞击的声音：~的一声枪响。
	140 乒乓	pīngpāng	形容东西撞击的声音：雹子打在屋顶上~乱响。
	141 泼刺	pōlà	形容鱼在水里跳跃的声音。
	142 扑哧	pūchī	形容笑声或水、气挤出的声音：~一笑 ~一声，皮球散了气。也作噗嗤。
	143 扑棱	pūlēng	形容翅膀抖动的声音：~一声，飞起一只小鸟。
	144 扑腾	pūtēng	形容重物落地的声音：小王~一声，从墙上跳下来。
	145 扑通	pūtōng	形容重物落地或落水的声音：~一声，青蛙跳进水里。也作噗通。
	146 噗	pū	形容水、气挤出等声音：~，一口气吹灭了灯。
	147 噗嗤	pūchī	同“扑哧”。
	148 噗碌碌	pūlūlū	同“噗噜噜”。
	149 噗噜噜	pūlūlū	形容泪珠等一个劲儿地往下掉：一阵心酸，眼泪~地往下掉。也作噗碌碌。
Q	150 噤噤喳喳	qīqīchāchā	形容细碎的说话声音。也作噤噤嚓嚓。
	151 噤噤嚓嚓	qīqīchāchā	同“噤噤喳喳”。
	152 锵	qiāng	形容金属或玉石撞击的声音：铃声~~ 玉佩~~。
S	153 飒飒	sàsà	形容风、雨声：秋风~ 白杨树迎风~地响。
	154 瑟瑟	sèsè	形容轻微的声音：秋风~。
	155 沙沙	shāshā	形容踩着沙子、飞沙击物或风吹草木等的声音：走在河滩上，脚下~地响 风吹枯叶，~作响。
	156 唰	shuā	形容迅速擦过去的声音：风刮得树叶子~~地响 ~~地下起雨来了。
	157 唰啦	shuālā	形容迅速擦过去的短促的声音：~一声，柳

			树上飞走了一只鸟儿。
	158 唛	sī	1.) 形容枪单等在空中很快飞过的声音：子弹~~~地从头顶上飞过。 2.) 形容吹口哨儿的声音。 3.) 形容某些动物的叫声：毒蛇突然发出~~的声音，令人毛骨悚然。
	159 嘶	sī	同“唛”。
	160 嗖	sōu	形容很快通过的声音：汽车~的一声开过去了 子弹~~~地从头顶飞过。
	161 飕	sōu	同“嗖”。
	162 簌簌	sùsù	形容风吹叶子等的声音。
	163 索索	suǒsuǒ	形容轻微的声音：微风吹动树叶~作响 雨~地下着。
T	164 噤	tāng	形容打钟、敲锣、放枪一类声音：~~连响了两枪。
	165 噤啷	tānglāng	形容金属器物等磕碰的声音：~一声，脸盆掉在地上了。
	166 镗	tāng	同“噤”。
	167 鞦	tēng	形容鼓声。
	168 哐	tōng	形容脚步声、心跳声等：他~~地往前走 心~~直跳。
	169 突突	tūtū	形容心跳、机器开动等的声心：心~地跳 摩托车~地发动起来。
	170 橐	tuó	形容很重的脚步声等：~~的皮鞋声。
W	171 哇	wā	形容大哭声、呕吐声等：孩子吓得~~叫 ~的一声把刚吃的东西全吐了。
	172 哇啦	wālā	形容大声说话或吵闹声：~~地发议论。也作哇喇。
	173 哇喇	wālā	同“哇啦”。
	174 哇哇	wāwā	形容鸟鸦叫声、小孩儿哭声等。
	175 汪	wāng	形容狗叫的声音：狗~~叫。
	176 嗡	wēng	形容昆虫飞动等声音：蜜蜂~~地飞 飞机~~地响。
	177 喔	wō	形容公鸡叫的声音。
	178 呜	wū	形容风声、汽笛声等：~的一声，一辆汽车飞驰而过 轮船上的汽笛~~地直叫。
X	179 淅沥	xīlì	形容轻微的风声、雨声、落叶声等：秋风~ 小雨淅淅沥沥下个不停。
	180 淅淅	xīxī	形容轻微的风、雨、雪的声音。

	181 稀里哗啦	xī•lihuālā	形容雨声、建筑物倒塌声等：雨~地下了起来 院墙~地倒了下来。
	188 嘻	xī	形容笑的声音：~~地笑。
	189 窸窣	xīsū	形容细小的摩擦声音。
	190 萧瑟	xiāosè	形容风吹树木的声音：秋风~。
	191 咻咻	xiūxiū	1.) 形容喘气的声音：~的鼻息 ~地喘气。 2.) 形容某些动物的叫声：小鸭~地叫着。
	192 吁吁	xūxū	形容出气的声音：气喘~。
Y	193 呀	yā	形容开门的摩擦声等：门~的一声开了。
	194 哑哑	yāyā	形容乌鸦的叫声、小儿的学语声等。
	195 轧	yà	形容机器开动时发出的声音：机声~~ 缝纫机~~~地响着。
	196 咿唔	yīwú	形容读书的声音。
	197 咿呀	yīyā	1.) 形容某些物体摩擦时发出的声音：芦苇荡里传出~的桨声 隔壁传来咿咿呀呀的胡琴声。 2.) 形容小孩子学话的声音：~学语。
	198 啾啾	yīngyīng	形容鸟叫、啜泣等的声音。
	199 啾	yuē	呕吐时嘴里发出的声音：~的一声，吐了。
Z	200 啧啧	zé	形容咂嘴声。
	201 啧啧	zézé	形容咂嘴或说话声：~称羡 人言~。
	202 喳喳	zhā	形容鸟叫等声音：喜鹊~~地叫。
	203 铮铮	zhēngzhēng	形容金属撞击所发出的响亮声音：~悦耳 铁中~（比喻胜过一般的人）
	204 吱	zhī	形容某些尖细的声音：嘎~ 咯~车~的一声停住了。
	205 吱	zī	多形容小物的叫声：老鼠~~地叫。
	206 吱	zī	同“吱”。(zī)

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาไทยที่รวบรวมมาจาก

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2554

อักษร	ลำดับ	คำเลียนเสียง ธรรมชาติ	ความหมาย
ก	1	กรวบ, กรวบ	ว. เสียงดังอย่างเคียวถูกของแข็งหรือของกรอบ.
	2	กร่วม	ว. เสียงดังอย่างเคียวสิ่งของที่เปราะให้แตก หรือเสียงของแข็งกระทบกันอย่างแรง.
	3	กรอกแกรก	ว. เสียงอย่างเสียงใบไม้แห้งกระทบกัน.
	4	กรอด	ว. เสียงดังอย่างเสียงกัดฟัน.
	5	กรอบแกรบ	ว. มีเสียงดังอย่างเสียงเหยียบถูกของแห้งหรือกรอบ.
	6	กร็อบ	ว. เสียงดังอย่างเคียวของแข็งหรือของกรอบ.
	7	กระจองแง	ว. เสียงเด็กที่ร้องไห้ ก่อให้เกิดความรำคาญ, ใช้เรียกลูกเด็กเล็กแดงหรือที่ยังต้องอุ้มต้องจูงอยู่ว่าลูกกระจองแง.
	8	กราก	ว. เสียงอย่างเสียงของผ้าลายที่ยังไม่ได้ซักหรือผ้าที่ลงแป้งจนแข็งกระทบหรือเสียดสีกัน; เสียงอย่างเสียงลากกิ่งไม้.
	9	กราว	ว. เสียงดังอย่างเสียงของแข็งเป็นต้นจำนวนมาก ๆ ร่วงลงกระทบพื้นหรือหลังคาพร้อม ๆ กันหรือเสียงคนจำนวนมากตบมือพร้อม ๆ กัน.
	10	กรีก, กรีก	ว. เสียงของแข็งเช่นแก้ว โลหะ กระทบกัน.
	11	กริ่ง	ว. เสียงแหลมอย่างเสียงของแข็งเช่นแท่งโลหะกระทบกัน.
	12	กริวกราว	ว. เสียงโห่, เสียงเอ็ดอึงพร้อมกันหลาย ๆ เสียง, เช่น บ้างโบกธงชูพรายพราวโลดเต้นกริวกราว.
	13	กรึบ	ว. เสียงเกิดจากการกลิ้งของเหลวเช่นเหล้าอย่างรวดเร็ว.
	14	กรุก	ว. เสียงดังกุก เช่น ใต้ยินเสียงกรุกกุกขึ้นมอง

			(คาวี).
15	กรุกกรัก	ว. เสียงดังกุกกัก เช่น ได้ยินเสียงกรุกกรักก็ทัก ถาม (ม. ร่ายยาว ชูชก).	
16	กรุกกรู	ว. เสียงนกเขาขันคู่, จุกกรู ก็ว่า.	
17	กรุบ	ว. เสียงดังเช่นนั้นเมื่อเคี้ยวของแข็งที่พอเคี้ยวได้ เช่นกระดูกอ่อน ข้อไก่.	
18	กรุบกริบ	ว. เสียงกุกกิก	
19	กรูด	ว. เสียงอย่างเสียงที่ลากของหนักไปกับพื้น.	
20	กะกวกัก	ว. กวกัก ๆ, เป็นเสียงนกกวกักร้อง, เช่น นกกวกักลัก แลเพื่อนพลง กวกักปีกกวกักหาง ก็ร้องกะกวกัก ทักทาย (สมุทรโฆษ).	
21	กะซึกกะซึก	ว. เสียงดังอย่างเสียงรถจักรไอน้ำเวลาจะเริ่ม เคลื่อนที่.	
22	กะต๋าก	ว. เสียงไก่ตัวเมียร้องเมื่อตกใจหรือออกไป.	
23	กะโต๊ก	ว. เสียงไก่ตัวผู้ร้องเมื่อตกใจ.	
24	กะโต้งโห่ง	ว. เสียงนกยูงร้อง.	
25	กะพรวดกะพรวด	ว. มีเสียงดังพรวดพรวด.	
26	กะหนอกะแหน	ว. เสียงพูดอย่างน่าเอ็นดูเหมือนเสียงเด็กพูด.	
27	ก้ำบ ๆ	ว. เสียงร้องของเปิด.	
28	กิก, กีก	ว. เสียงของแข็งกระทบกัน.	
29	กีก	ว. เสียงของแข็งกระทบกัน.	
30	กีกกัก	ว. เสียงดังเช่นนั้น.	
31	กึ่ง	ว. เสียงดังเช่นนั้น.	
32	กึ่งก้าง	ว. เสียงดังอย่างล้อเกวียนกระทบพื้นที่แข็ง.	
33	กุก	ว. เสียงของแข็งกระทบกัน.	
34	กุกกัก, กุก ๆ กัก ๆ	ว. กีกกัก, เสียงดังเช่นนั้น.	
35	กุกกั๊	ว. เสียงดังเช่นนั้น.	
36	เกาะ	ว. เสียงเคาะ	
37	แกรก	ว. เสียงดังเหมือนเล็บขูดพื้น, เสียงอย่างเสียงที่ เกิดจากการย่องหรือเล็ดลอด.	
38	โกก	ว. เสียงดังอย่างเคาะไม้ด้วยกะลา.	
39	โกรง	ว. เสียงกระแทกดังโครม ๆ เช่น กระทุ้งเส้ากราว	

			โกรง (สุบิน.)
ข	40	ขลุก, ขลุก ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงไอ, ขุก หรือ ขุก ๆ ก็ ว่า, เสียงดังอย่างกอนดินกลิ้งอย่างเร็วในคำ ว่า กลิ้งขลุก ๆ.
	41	ขลุกขลัก	ว. เสียงดังอย่างกอนดินกลิ้งอยู่ในหม้อหรือในไห.
	42	ขวบ, ขวบเขวียว	ว. เสียงหวดไม้เรียว.
	43	ซิก ๆ	ว. หัวเราะเสียงอย่างนั้น.
	44	ขุก, ขุก ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงไอ, ขุก หรือ ขุก ๆ ก็ว่า.
	45	โหลก, โหลก ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น เสียงไอโหลก ๆ.
ค	46	ครอก	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงกรนของคนทีหลับ.
	47	ครืด	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงลากสิ่งของครูดไป หรือเสียงกรน.
	48	ครืดคราด	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงหายใจไม่สะดวก.
	49	ครึน	ว. เสียงดังลั่นเช่นฟ้าร้อง.
	50	คลัก, คลัก ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น หม้อข้าวเดือดคลัก ๆ.
	51	ควาก	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงฉีกผ้า.
	52	คัก, คัก, คัก ๆ	ว. เสียงดังอย่างเสียงฝนตกหนัก; เสียงหัวเราะ.
	53	คิก ๆ	ว. เสียงหัวเราะเบา ๆ.
	54	คึก, คึก ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น เสียงลมพัดคึก ๆ.
	55	แควก	ว. เสียงดังอย่างเสียงผ้าขาด.
	56	โครก	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	57	โครกครอก	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	58	โครกคราก	ว. เสียงท้อดังเช่นนั้น.
	59	โครม	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงคนหรือของหนัก ๆ ล้มหรือตกเป็นต้น.
	60	โครมคราม	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
ง	61	ง่า, ง่า ๆ	ว. เสียงขู่ของหมาที่กำลังกินข้าว.
	62	งีม	ว. เสียงบ่นเบา ๆ
	63	งีมง่า	ว. เสียงพูดหรือบ่นพึมพำ.
	64	แง, แง ๆ	ว. เสียงเด็กร้องไห้.
	65	แง่ง, แ่งง ๆ	ว. เสียงขู่ของหมาเมื่อจะกัดกันในเวลาแย่งอาหาร

			กันเป็นต้น.
จ	66	จ๊อก, จ๊อก ๆ	ว. เสียงอย่างเสียงน้ำที่ไหลตกลงมา.
	67	จ๊อก	ว. เสียงร้องของไก่เมื่อเวลาจับหรือใกล้จะตาย, เสียงร้องของไก่ชนตัวผู้ที่แพ้; เสียงท้อร้องเวลาหิว, จ๊อก ๆ ก็ว่า.
	68	จ๊อก ๆ	ว. เสียงอย่างเสียงน้ำที่ไหลตกลงมาเบา ๆ; เสียงท้อร้องเวลาหิว, จ๊อก ก็ว่า.
	69	จ๊อกแจ๊ก	ว. เสียงดังเช่นนั้น, เสียงของคนมาก ๆ ที่ต่างคนต่างพูดกันจนฟังไม่ได้ศัพท์.
	70	จะจ้ำ	ว. เสียงร้องไห้.
	71	จ๊ก ๆ	ว. เสียงอย่างเสียงฝนตกแรง.
	72	จู่, จู่ ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงดูดลมเข้าปากเพื่อ ดูห้าม หรือเตือนเป็นต้น.
	73	จู้กรู้	ว. เสียงนกเขาขันคู่, กรูกกรู้ ก็ว่า.
	74	จู้บ	ว. เสียงอย่างเสียงดูดปาก.
	75	เจี้ยบ	ว. เสียงร้องของลูกเจี้ยบ.
	76	แจะ	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น เคี้ยวหมากแจะ ๆ.
	77	โจ๊ก	ว. เสียงดังอย่างเสียงน้ำไหล.
	78	ฉับ	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	79	ฉ่า	ว. เสียงน้ำมันเดือดเมื่อเวลาทอดของ; เสียงน้ำดังเช่นนั้น เช่น พรายสายชลฉ่าเพียง สิ้นธุส์วรรค์ (เฉลิมพระเกียรติพระนารายณ์).
	80	ฉาด	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงดังเมื่อตบหน้าโดยแรง เป็นต้น.
	81	ฉี่	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงของที่ทอดน้ำมัน.
	82	ฉู่	ว. เสียงแมลงวันซึ่งตอมสิ่งของอยู่มาก ๆ.
	83	ฉั่น	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงฝนตกพรวด ๆ เป็นระยะ ๆ หรือเสียงที่เอาโลหะเผาไฟร้อนจุ่มลงในน้ำ.
	84	โฉ่งฉ่าง	ว. เสียงอย่างเสียงโลหะกระทบกัน.
ช	85	ช่า	ว. เสียงดังอย่างเสียงน้ำแตกกระจาย.
	86	ชืด	ว. เสียงอย่างเสียงสูดปากเช่นกินอาหารเผ็ดเป็น

			ตัน.
	87	ฐู่, ฐู่ ๆ	ว. เสียงดังอย่างเสียงฝนตกมาก ๆ แต่ตกไม่นาน.
	88	ฐุด, ฐู้ด, ฐุดซาต, ฐู้ดซ้าต	ว. เสียงอย่างเสียงสูดปากเมื่อเวลากินของเผ็ด
	89	ฐู้ด	ว. เสียงอย่างคนซดน้ำร้อน น้ำชา หรือน้ำแกงที่ ละน้อย ๆ.
ต	90	ต้อก, ต้อก ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	91	ต้อม	ว. เสียงอย่างของหนักขนาดเล็กตกลงไปในน้ำ.
	92	ตัง	ว. เสียงดังอย่างของหนัก ๆ กระทบพื้นแข็ง.
	93	ต้ำปก	ว. เสียงของหนัก ๆ ทีบ ๆ ตกลงจากที่สูง.
	94	ต้ำผาง	ว. เสียงดังของวัตถุแบน ๆ ที่ตกลงหรือกระทบ กัน.
	95	ต้ำพรวด	ว. เสียงของตกลงไปในที่รกหรือในที่เหลว ๆ.
	96	ตึง, ตึง ๆ	ว. เสียงน้ำหยด.
	97	ตึก, ตึก ๆ, ตึกตึก	ว. เสียงดังอย่างเสียงหัวใจเต้นเวลาเหนื่อยหรือ ตกใจเป็นต้น.
	98	ตึง, ตึง ๆ	ว. เสียงดังอย่างของหนัก ๆ กระทบพื้นแข็ง.
	99	ตึงตัง	ว. เสียงอย่างของหนัก ๆ ตกลงบนพื้นกระดาน หลาย ๆ ครั้ง.
	100	ตู้บ, ตู้บ ๆ	ว. เสียงดังอย่างเสียงของหนัก ๆ หล่น หรือเสียง ทุบด้วยกำปั้น.
	101	ตู้บตู้บ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงทุบกัน.
	102	ต้อม	ว. เสียงอย่างเสียงของหนักขนาดเล็กตกลงไปใน น้ำ.
	103	ต้อม, ต้อม ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น โดดน้ำดังต้อม เสียงปืน ใหญ่ดังต้อม ๆ.
บ	104	บื้อ	ว. เสียงดังอย่างเสียงแรงเครื่องยนต์.
ป	105	ปง	ว. เสียงดังเช่นนั้น, ปงป้ง ก็ว่า.
	106	ปงป้ง	ว. เสียงดังเช่นนั้น, ปง ก็ว่า.
	107	ปรอด ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น ขี้ปรอด ๆ.
	108	ประแปร้น	ว. เสียงดังอย่างเสียงข้างร้อง.
	109	ปรั้น, ปรั้น	ว. เสียงแปร้น เช่น ร้องก้องปรั้นประดริยพทั่วแล

			(ม. คำหลวง สักบรรพ).
	110	ป้อม	ว. เสียงดังอย่างของมีน้ำหนักตกน้ำ.
	111	ป้ง	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	112	ปับ	ว. เสียงดังอย่างเสียงถูกชกหรือต่อย.
	113	ป้าว	ว. เสียงอย่างเสียงแมวร้อง.
	114	ปืด	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	115	ปืบ	ว. เสียงอย่างเสียงเสื่อร้อง.
	116	ปิ่ง	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	117	ปึง	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	118	ปืดปึง	ว. เสียงตีตะโพน.
	119	ปุ	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	120	ปุ๊	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	121	ปุ๊ก	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงตำข้าว.
	122	ปุ๊ด	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	123	ปุบปับ, ปูบปับ	ว. เสียงซึ่งเกิดจากอาการรีบร้อนลุกลงหรือเสียงที่แสดงอาการเช่นนั้น.
	124	ปุม	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	125	เปก, เป๊ก	ว. เสียงดังอย่างเสียงเคาะไม้.
	126	เป้ง	ว. เสียงดังอย่างเสียงตีด้วยไม้แรง ๆ.
	127	เปรียง	ว. เสียงดังลั่นอย่างเสียงฟ้าผ่า.
	128	เปรียะ, เปรียะ	ว. เสียงที่เกิดจากสิ่งของที่แตกหรือขาดเป็นต้นซึ่งมีเสียงดังเช่นนั้นอย่างแก้วแตก.
	129	เปรื่อง	ว. เสียงดังอย่างเสียงถั่วขามกระทบกันหรือตกแตก.
	130	เปาะ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงหักนิ้วหรือกิ่งไม้เล็ก ๆ หัก.
	131	เป็บ	ว. เสียงร้องเช่นนั้นอย่างเสียงอীগักร้อง.
	132	เป็ยว	ว. เสียงเป่าปากแสดงความพอใจเป็นต้น.
	133	เป้ง	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	134	แป็ด	ว. เสียงดังอย่างเสียงบีบแตร, แป็น ก็ว่า.
	135	แป็น	ว. เสียงดังอย่างเสียงบีบแตร, แป็ด ก็ว่า.
	136	แปร์, แปร์แปร์	ว. เสียงดังแหลมอย่างเสียงช่างร้องเมื่อโกรธหรือ

			ตกใจ, แปร้นแปร๋ ก็ว่า.
	137	แปร้น	ว. เสียงตะเบ็งเอ็ดอึงอย่างคนขึ้นเสียงทะเลาะกัน, แปร้น หรือ แปร้น ๆ ก็ว่า.
	138	แปร้นแปร๋	เสียงดังแหลมอย่างเสียงข้างร้องเมื่อโกรธหรือ ตกใจ, แปร๋ หรือ แปร๋แปร้น ก็ว่า.
	139	แปร้น, แปร้น ๆ	ว. แปร้น.
	140	แป้ว	ว. เสียงอย่างเสียงแมวร้อง.
	141	แปะ	ว. เสียงดังอย่างเสียงตบมือ.
	142	โปก, โป๊ก	ว. เสียงดังอย่างเอาค้อนเคาะกระดาน.
	143	โป้ง	ว. เสียงดังอย่างเสียงปืนเป็นต้น.
	144	โป้งเป้ง	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
ผ	145	ผล็อง	ว. เสียงเซ่นของตกลงในไห.
	146	ผลับ	ว. เสียงอย่างเสียงสุนัขกินน้ำข้าว.
	147	ผลัวะ	ว. เสียงดังอย่างเอาดินปาฟุ่มไม้หรืออย่างเสียงนกเขาที่บินออกจากฟุ่มไม้.
	148	ผลิ่ง	ว. เสียงดังอย่างเสียงของหนัก ๆ ตกลงที่พื้น.
	149	ผลุ	ว. เสียงดังอย่างเสียงของอ่อนนุ่มตกลง เช่น มะละกอสุกหล่นลงมาดังผลุ.
	150	ผลุง	ว. เสียงอย่างเสียงของหนักตกน้ำ.
	151	ผับ, ผับ ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้น(ใช้ในลักษณะรวดเร็วทันทีทันใด) เช่น เตะผับ วิ่งผับ ๆ.
	152	ผ่าง ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	153	ผึ่ง	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น เชือกขาดดังผึ่ง.
	154	ผง	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	155	ผละ	ว. เสียงดังอย่างเสียงสาดโคลน.
	156	ผละะ	ว. เสียงหลุดจากช่องกระบอก.
	157	ผะ	ว. ผละ.
	158	ผะะ, ผะะ ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงหักไม้เปราะ เช่น ข้อทำข้อมือลั่นผะะ น้ำตาร่วงผะะ ๆ.
	159	ผละะ	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	160	โผง	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น ไม้หักโผง ปลาฮุบโผง.
	161	โผละ	ว. เสียงดังอย่างเสียงทุบมะพร้าวให้แตก.

พ	162	พรวด	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น เป่าพรวด.
	163	พรอด	ว. เสียงดังอย่างของเหลวปนกับลมไหลออกจากช่องเล็ก ๆ หรือขึ้นมาจากเลนตม.
	164	พรวด, พรวด ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	165	พรีด	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น เบรกรถดังพรีด.
	166	พรวด	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	167	พรวดพราด	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	168	พลัก	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	169	พัวะ	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	170	พำพืม, พำ ๆ พืม ๆ	ว. เสียงอย่างคนพูดหรือบ่นค่อย ๆ, พืมพำ.
	171	พื๊บ, พื๊บพื๊บ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงนกกระพือปีกเป็นต้น.
	172	พืม	ว. เสียงบ่นเบา ๆ เช่น นักเรียนบ่นกันพืมเลย.
	173	โพละ	ว. เสียงอย่างเสียงทุบหม้อดินแตกเป็นต้น.
ฟ	174	ฟ้อ, ฟ้อ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างงูเห่าขู่.
	175	ฟอด	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	176	ฟอดแฟด	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น เสียงย่าโคลนตั้งฟอดแฟด.
	177	ฟิด	ว. เสียงอย่างเสียงจาม.
	178	ฟี่, ฟี่	ว. เสียงอย่างลมรั่วออกจากลมที่อัดไว้ เช่น เสียงปล่อยลมดั่งฟี่ นอนกรนฟี่.
	179	ฟืดฟาด	ว. เสียงอย่างเสียงหายใจแรง ๆ เวลาเหนื่อยมาก ๆ, ฟืดฟาด ก็ว่า.
	180	ฟุ่บ	ว. เสียงอย่างเสียงดินปืนที่จุดแล้วลูกไฟไหม้ทันทีทันใด.
	181	ฟู่	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	182	ฟูด	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	183	ฟูดฟาด	ว. เสียงอย่างเสียงหายใจแรง ๆ เวลาเหนื่อยมาก ๆ, ฟืดฟาด ก็ว่า.
	184	แฟ่	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงจุดไม้ขีดไฟติด.
ม	185	มอ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงว้าวร้อง.

	186	มูย	ว. เสียงอย่างเสียงฆ้อง, หมูย ก็ว่า.
ย	187	เย	ว. เสียงร้องไห้ของเด็ก ๆ ที่ทอดเสียงยาว ๆ และไม่มีใครหยุด เรียกว่า ร้องเย ๆ.
ร	188	ระทึ้ง	ว. เสียงหึ่ง ๆ อย่างเสียงผึ้ง.
	189	รีริก	ว. เสียงหัวเราะเมื่อถูกหยอก.
ว	190	ว้าก	ว. เสียงร้องดัง ๆ อย่างเสียงเด็กร้องไห้, หวาก ก็ว่า.
	191	วืด	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	192	แว้ว	ว. เสียงอย่างเสียงเด็กแดง ๆ ร้อง เช่น เสียงลูก ร้องแว้ว, อุแว้ว ก็ว่า.
	193	แว๊ด	ว. เสียงดังเช่นนั้น เช่น ตวาดแว๊ด.
ส	194	สวบ, สวบ ๆ	ว. เสียงดังอย่างเสียงกรับพวง; เสียงคนหรือสัตว์ ย่ำไปบนใบไม้หรือสิ่งที่ทำให้เกิดเสียงเช่นนั้น เช่น เสียงเดินบุกป่าดั่งสวบ ๆ, สวบสาบ ก็ว่า.
	195	ส่าย	ว. เสียงอย่างเสียงที่เกิดจากผ้าแพรเนื้อหนาแข็งเสียดสีกัน เช่น ไต้ยีนเสียงแพรส่าย.
ห	196	ห่อง ๆ	ว. เสียงดังเช่นเสียงฆ้องกระเด.
	197	ห่าง	ว. เสียงอย่างเสียงระฆังดัง, มักใช้ว่า ห่างห่าง หรือ ห่างห่าง.
	198	ห่าว	ว. เสียงอย่างแมวตัวผู้ร้องหาแมวตัวเมีย.
	199	หับ	ว. มีเสียงดังอย่างดิ่งของเหนียวขนาดใหญ่หรือปล่อย เช่น ดิ่งหนังสตักดิ่งหับ.
	200	หมูย	ว. เสียงอย่างเสียงฆ้อง, มูย ก็ว่า.
	201	หรีง ๆ	ว. เสียงร้องของเราไร.
	202	หวอ	ว. ให้สัญญาณเสียงดังเช่นนั้น.
	203	หวาก	ว. เสียงร้องดัง ๆ อย่างเสียงเด็กร้องไห้, ว้าก ก็ว่า.
	204	หวิว, หวิว ๆ	ว. มีเสียงดังเช่นนั้น เช่น ลมพัดหวิว ๆ.
	205	หวี่	ว. มีเสียงอย่างเสียงแมลงหวี่กระพือปีก.
	206	หวืด	ว. มีเสียงร้องดังเช่นนั้น โดยมากเป็นเสียงผู้หญิง.
	207	หวือ	ว. มีเสียงดังเช่นนั้นอย่างสะกิดไม้กระเด็นอย่างแรง.

	208	หวูด	ว. มีเสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงเปิดหวูด.
	209	หึ, หึ ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	210	หึ่ง, หึ่ง ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงฆ้อง เสียงฝิ่งหรือแมลงภู่เป็นต้นบิน เช่น เสียงฆ้องดังหึ่ง เสียงฝิ่งบินหึ่ง ๆ.
	211	เห่ง	ว. มีเสียงอย่างเสียงระฆังดัง, มักใช้ว่า ห่างเห่งหรือ เห่งห่าง.
	212	เห่ง	ว. มีเสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงระนาดเป็นต้น.
	213	เหม่ง	ว. มีเสียงดังเช่นนั้น.
	214	เหมียว, เหมียว ๆ	ว. มีเสียงอย่างเสียงแมวร้อง.
	215	แห้	ว. เสียงอย่างเสียงหมาคำราม, เขียนเป็น แห่ ก็มี.
	216	แหะ, แหะ ๆ	ว. เสียงคนหัวเราะดังเช่นนั้น.
	217	โห่ง	ว. มีเสียงอย่างเสียงตีฆ้องวง.
	218	โหม่ง	ว. เสียงอย่างเสียงฆ้อง.
อ	219	อ่วก	ว. เสียงราก, เสียงอาเจียน.
	220	ออก, ออก ๆ	ว. เสียงดังเช่นเสียงของแข็ง ๆ เสียดสีกัน.
	221	อ้อดแอ๊ด, อ้อด ๆ แอ๊ด ๆ	ว. เสียงดังอย่างเสียงเปิดปิดประตูที่บ้านพับผิดเป็นต้น.
	222	อ๊ก, อ๊ก ๆ, อ๊ก, อ๊ก ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงทุบแผ่นหลังด้วยกำปั้นหรือเสียงตีมน้ำอย่างเร็วเป็นต้น.
	223	อืด	ว. เสียงร้องดังเช่นนั้น.
	224	อึก, อึก, อึก ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงทุบแผ่นหลังด้วยกำปั้นหรือเสียงตีมน้ำอย่างเร็วเป็นต้น.
	225	อึก ๆ	ว. เสียงอย่างเสียงสะอึก.
	226	อึกอึก	ว. เสียงอย่างเสียงทุบกัน.
	227	อูแ้ว	ว. เสียงอย่างเสียงเด็กแดง ๆ ร้อง เช่น เสียงลูกร้องอูแ้ว, แ้ว ก็ว่า.
	228	อู่	ว. มีเสียงอย่างเสียงลมพัด.
	229	อู่อู่	ว. มีเสียงไม่ชัดเจนอย่างเสียงคนจุมูกบี้หรือคนป่น.
	230	อู่อู่	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงชกคันชอ.
	231	เอ็ง	ว. เสียงอย่างเสียงหมาร้องเมื่อถูกตีเป็นต้น.

	232	เอียด, เอียด	ว. เสียงดังเช่นนั้น.
	233	เอือก	ว. เสียงดังในคออย่างตึ่มน้ำแรง ๆ เช่น กลืนน้ำลายดังเอือก.
	234	แอด, แอด ๆ, แอ็ด, แอ็ด ๆ	ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงเปิดหรือปิดประตูฝืด ๆ.
	235	ไอ้ก	ว. เสียงอย่างเสียงอาเจียน.
	236	ไอ้กอัก	ว. เสียงอย่างเสียงอาเจียนติดต่อกัน.
	237	ไอ้ก	ว. เสียงอย่างเสียงไ้กร้อง.
ฮ	238	ฮือ, ฮือ ๆ	ว. เสียงอย่างเสียงครางของเด็กเมื่อร้องไห้นาน ๆ หรือเสียงครางเมื่อมีอาการไข้หรือหนาวเย็น.
	239	ฮือ	ว. เสียงอย่างเสียงหมาคำราม.
	240	ฮูม	ว. เสียงอย่างเสียงฟ้าร้องหรือซำงร้อง.
	241	เฮฮา	ว. เสียงหรืออาการแสดงความสนุกสนานครึกครื้น.
	242	แฮ	ว. เสียงอย่างเสียงหมาคำราม, แฮ่ ก็ใช้.
	243	โฮก	ว. เสียงชดอาหารที่เป็นน้ำดัง ๆ.
	244	โฮ้ง, โฮ้ง ๆ, โฮ้ง, โฮ้ง ๆ	ว. เสียงหมาเห่ากระโชก.

ภาคผนวก ค

ภาคผนวกนี้เป็นการแปลสรุปความวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นภาษาจีน

汉泰拟声词的比较研究

第一章

引言

1.1 问题的提出

拟声词是模拟自然发生声音的词。拟声词单纯描摹声音，给人一种如闻其声的音响效果。它有修辞作用，使语言具体、形象，给人以如临其境的感觉。因此，作为“拟声”辞格，经常在口语和文学作品里使用。（黄伯荣、廖序东，1997:30，上册）

但是“拟声词与拟声对象，是不同的声音，听觉上很容易区分，只是在语言心理上经过联想作用才是一致的或相近的。拟声词具有民族性，属于一定的语言或方言，虽然有时会突破语言系统，但毕竟还受制约的。”（马庆株，2002:231）

汉语与泰语都有相当数量的拟声词，但不同的语言对同样的拟声对象，有的词音相同；有的相近；有的不同。比如：猫叫的声音，汉语用“喵”，泰语也用

“เหมียว /miäw/”；青蛙的叫声，汉语用“呱呱”，泰语则用“อ๊ับอ๊ับ /ʔópʔóp/”。

有些对象声音只成为汉语拟声词，如：“朗朗”读书的声音；有些对象声音只成为泰语拟声词，如：大象的叫声“แปร์น /prâ:n/”。汉语与泰语拟声词有些是重叠式的。汉语拟声词词类属于拟声词，但是泰语拟声词词类属于形容词。

从上面几个看点，汉语与泰语的拟声词有些方面相同，有些方面不相同，应该做比较。比较的方面可以分为4个方面，是拟声词音素与语义的关系、拟声词的重叠式、拟声词的对象、拟声词的功能。

1.2 研究目的

(1) 研究汉语与泰语拟声词的4个方面：拟声词音素与语义的关系、拟声词的重叠式、拟声词的对象、拟声词的功能。

(2) 比较上述所说的汉语与泰语拟声词的4个方面。

1.3 假设条件

(1) 研究汉语与泰语拟声词的4个方面后，可以指出汉语与泰语拟声词之间的相同与不同之处。

(2) 在汉语中拟声词是一种词类，但是在泰语中拟声词属于形容词，所以汉语拟声词作句子成分时，可能比泰语拟声词能作的更多种句子成分。

1.4 研究范围

本文是把词典里的拟声词来研究的。汉语的拟声词从《现代汉语词典（第六版）》中收录的，不包括方言（方）、古词（古）或者书面语（书）的拟声词。泰语的拟声词从《佛历2554年皇家学院大词典》中收录的，词类属于形容词，关于“声音”词，不包括古词或者用于诗歌里的词。

关于使用拟声词的例子，主要从语料库里选出来的。汉语的例子从 CCL 语料库里选出来，泰语的例子从泰国国立语料库里选出来的。

1.5 研究方法

- (1) 研究有关的文献，找出汉泰拟声词的不同点，作为比较的主题。
- (2) 以词典中汉泰拟声词作为主要的研究对象。
- (3) 比较研究并分析上述所说的汉泰拟声词的 4 个方面。
- (4) 研究总结，写成研究材料。

1.6 研究的意义和作用

- (1) 进一步了解汉语与泰语拟声词的 4 个方面：拟声词音素与语义的关系、拟声词的重叠式、拟声词的对象、拟声词的功能。
- (2) 能更清楚地看出汉泰拟声词的不同点。
- (3) 做其他语言的拟声词比较研究的指导材料。

第二章 文献综述

2.1 关于汉语拟声词的文件

2.1.1 马庆株的研究

马庆株 (2002: 229-261) 按照拟声词的构造把拟声词分为单纯拟声词与合成拟声词的两类。

单纯拟声词由一个语素构成的，包括两类：(1) 单音节拟声词 (A 式)，如：咄、咚、啮、咣等；(2) 非双声的双音节拟声词 (AB 式)，如：扑通、吧唧、呼啦、哼哧等。

合成拟声词是重叠式拟声词的构成。重叠方式有两大类：(1) 简单重叠，如：咚咚、扑通扑通等。；(2) 变音重叠，如：噼啪、哗啷吧啷等，前面的语素是后面语素的变体 (allomorph)。拟声词语素的变音重叠是变韵重叠。变韵重叠形成的语素变体的声母与源语素的声母经常是相同的，如 {丁} {当}、{噼里} {啪啦}；变韵时元音变为前高元音 i/i/，舌面后音 /k、k'、x/ 受 i/i/ 的同化，一律变为 /tɕ、tɕ'、ɕ/，例如：{叽} {嘎}、{奇零} {咯啷}、{希里} {哗啦} 等。舌尖前音和舌尖后音声母如果位于源语素的第一个音节，变韵重叠时也要受 i/i/ 的同化为舌面前音，例如：{唧喳}、{噉里} {喳啦}、{青零} {仓啷} 等。后一语素里的声母分别限定了前面语素的声母。变韵重叠式里声母这种关系是准双声。

(1) 变韵重叠：

(1.1) 单音节拟声词语素变韵重叠

1) A'A 式

单音节拟声语素记作 A，变韵形成的语素变体记作 A'，那么变韵重叠式就记作 A'A。如：

冬	—>	丁冬
咄	—>	劈咄

A'A 数量不大，但使用频率很高。双声的 A'A 有：“乒乓、兵梆、劈啪、滴答、踢踏、丁当、丁冬、听啞、听通”。准双声的 A'A 有：叽嘎、叽咕、噉渣、经刚、卿啞。

(1.2) 双音节拟声词语素变韵重叠

1) A'B'AB 式

单纯双音节 AB 位于源语素，语素变体记作 A'B'，那么变韵重叠式就记作 A'B'AB。如：

当啞	—>	丁零当啞
啞噜	—>	啞里啞噜
扑通	—>	劈听扑通

2) A'BAB 式

只改变第一个音节的元音，第二个音节不变韵。形成 A'BAB 式，例如：

啞嗒	—>	噉嗒啞嗒
嘎噉	—>	叽噉嘎噉
喀味	—>	奇味喀味

(2) 简单重叠

(2.1) 完全重叠

又可以分为整体重叠与局部分别重叠。

1) 整体重叠

1.1) 单音节拟声语素 A 可以重叠成 AA 式、AAA 式、AAAA 式

拟声词。如：

嗒	—>	嗒嗒	嗒嗒嗒	嗒嗒嗒嗒
唰	—>	唰唰	唰唰唰	唰唰唰唰

1.2) 双音节单纯拟声词语素 AB 和拟声词语素变韵重叠 A'A 都能重叠为甲乙甲乙式拟声词组，如：

AB	扑通扑通	咕咚咕咚	当啞当啞
A'A	乒乓乒乓	噉啪噉啪	丁当丁当

2) 局部分别重叠

A'A 重叠为 A'A'A A 式拟声词，生成过程是 A —> A'A —>

2A' + 2A = A'A'AA，如：

A'A'AA	乒乓乒乓	噉噉噉	丁丁当当
--------	------	-----	------

(2.2) 不完全重叠

1) A'A 为源语素，可以重叠为 A'A'A 与 A'AA，如：

A'A'A	乒乓兵	劈劈啪	滴滴答
A'AA	乒乒乓	劈啪啪	滴答答

2) AB 为源语素，可以重叠为 ABB 与 ABA，如：

ABB	轰隆隆	吧嗒嗒	扑冬冬
-----	-----	-----	-----

ABA

当令当

呱唧呱

嘎吱嘎

关于拟声词的功能，马庆株以为这单纯拟声词与合成拟声词的两类，由于构造上的不同，造成了句法功能上的差异。拟声词主要做状语，也能作其他各种句法成分，不过不应该一概而论。总之，合成拟声词可以充当独立成分和主语、状语、定语、谓语、补语、宾语。而单纯拟声词只能充当独立成分和主语、状语、宾语。

2.1.2 李静儿的研究

李静儿（2006:49-92）按照拟声词的对象来分类。汉语拟声词按描写对象可以分为关于人的、关于动物的、关于自然的、关于物体的以及表现其他声音的拟声词。

李静儿也提到汉语拟声词的几个特点，本文只把3个重要的特点来参考，那就是：句法特点、造词特点、语义特点。

(1) 句法特点

总之而说，汉语的拟声词经常独立成句。这是拟声词的显着性质。此外，在句中主要充任修饰语，尤其是状语、补语、定语。有一定的条件下可以作宾语、主语、其中最常作的是状语、定语、补语等。

(2) 词法特点

汉语拟声词经常作为基本材料参与造词。有时候能单独参与造词；有时以语素的身份参与造词。有的能够成名词、动词、形容词。李静儿从词法学的角度分析拟声词的造词法。

(2.1) 产生名词

- 1) 偏正式合成词，如：蹦蹦车、布谷鸟、乒乓球等。
- 2) 附加式合成词，如：哨子、梆子、咩子等。

(2.2) 产生动词

- 1) 偏正式，如：哄传、哄笑、呼啸等。
- 2) 述宾式，如：打喳喳、打嗝嗝、打呼呼等。
- 3) 转成动词，如：吧嗒、吧唧、滴答。

(2.3) 产生形容词

1) 述补式

- 1.1) 性质形容词：梆硬、紧巴、乱哄等。
- 1.2) 状态形容词：干巴巴、气嘟嘟、闹哄哄等。
- 2) 偏正式，如：梆硬、滴溜圆、嘎嘣脆等。
- 3) 联合式，如：轰轰烈烈、乱哄哄、磕磕撞撞等。
- 4) 附加式，如：轰然、哄然、霍然等。

(3) 语义特点

拟声词的语音与语义的关系：发音方法和声音的性质有密切的关系。拟声词有约定俗成的属性，但是造词时，拟声的语音和被模仿的声音之间有一定的而不是随便的联系。鼻音 /ŋ/ 韵尾经常表示事物碰撞声或强烈的共鸣声，如：“咚”、“叮”、“哐”等。/ŋ/音，两个重叠起来使用与两种碰撞声相连，如：“叮当”、“乒乒”、“哐当”等。塞音或破擦音/pʰ/、/t/、/tʰ/等模拟事物碰撞声，如：“咚”、“砰”、“啜”等。擦音/s/、/x/ 模拟摩擦声，如：“沙沙”是刮风时落叶与别的事物之间的摩擦声。表示风或落叶滚动的声音都带着/s/，如：“瑟瑟”、“索索”等。还有“呼”、“嗖”、“哗”、“霍”等。边音/l/模拟事物圆转声，如：“咕噜”、“咕噜噜”等。元音/u/的重叠，边音/l/的

使用使“咕噜”含滑溜的语感。此外，/kʰ/音表现较硬、亮、尖的声音，如：“咔”。清音比浊音表现亮、尖、顿、重、大、厚的语感。/tʰ/比/t/有重、厚的语感，如：“铿”和“当”都可以表示金属碰撞声。但前者声音大；后者声音小。“咚咚”、“仓仓”、“哐哐”是打乐器的声音或碰撞声。“咚咚”常用打鼓声、敲门声等；“仓仓”常用语金属物体的碰撞声打金属乐器的声响；“哐哐”常用语物体碰撞声。同样的碰撞声都随着物体的材料发出不同的声音而有不同的拟声词。

2.2 关于泰语拟声词的文件

2.2.1 Sorabud Rungrojsuwan 的研究

Sorabud Rungrojsuwan (2007) 谈泰语拟声词的造词构成有两种方法：

(1) 由一个语素的构成

一个语素的词，可以有一个音节以上，但是语素之间不能再分为更小的有意义的部位。如：ฟุ่ม /fùp/、โพลิ๊ะ /pʰlǐ/、เท็งบอง /tʰɛ:ŋbɔ:ŋ/、ครอกพี /kʰrɔkfi:/ 等。

(2) 重叠的构成

又分为完全重叠与部分重叠

2.1) 完全重叠：是把整个语素来重叠，如：ผ่างๆ /pʰà:ŋpʰà:ŋ/、ครีนๆ /kʰrīn:ŋkʰrīn:/、พีมฟ้าๆ /pʰīmpʰā pʰīmpʰā /、กุกๆกักๆ /kùkkùk kàkkàk/ 等。

2.2) 部分重叠：把一个语素的部分，如声母、韵母或者多音节其中的一个音节来造成新的词或者音节，加上源语素。比如：กริกกราว /krikkrā:w/（重叠声母）、ต้อมแต่ม /tǔ:mtǎ:m/（重叠声母与声调）等。

关于拟声词的语义，Sorabud 分为两类：定义的语义与语义域 (semantic domains)。定义的语义是来自词典里的定义；语义域，由某种有意义范围相同的意义组。这里指的是拟声词的对象，可以分为 5 组：

- 1) 关于人的语义域：指人的某种动作的声音，如小声、说话声、哭声、呕吐声、跑步声等。
- 2) 关于动物的语义域：指动物的某种动作的声音，如叫声、跑步声、飞行声等。
- 3) 关于事物的语义域：指事物的声音，如：某种物体落地的声音、关门声、照相机的声音等。
- 4) 关于自然的语义域：指自然现象的声音，如：雨声、风声、雷声等。
- 5) 关于暗示的语义域(CUE)：这种拟声词只在漫画里面见到的。

Sorabud 把泰语拟声词里的声母来分析语音与语义的关系。他按照发音方法把声母分为 5 种，下面是泰语拟声词的声母与语义的关系的总表：

声母	语义范围	拟声词
塞音	撞击、碰撞、爆裂、破碎	กึ่งกึ่ง /kūŋkāŋ/、ต้อม /tǔm/、 ป๊อป /páp/、ฝ่างๆ /p'àŋp'àŋ/
擦音	摩擦、插入、过去	ฟิต/fit/、ซูด /sú:d/、แฮ่/hǎe:/
鼻音	响亮、温柔	งีมงำ/ŋūmŋāŋ/、หมุย/mùj/
连续音 (continuants)	连续、相关、滑动	วี๊ด /wít:t/、เย่เย่ /jē:jē:/
复辅音	跟塞音相同	กรวบ /kruáp/、ครึ้น /k'rū:n/、 คลักๆ /k'lâkk'lâk/、แควก /k'wǎ:k/

表 1. 泰语拟声词的声母与语义的关系

2. 2. 2 Nawawan Pantumeta 的研究

Nawawan Pantumeta (1992: 45-54) 指“拟声词凭着音素可以表示对象的声音，如果改变某种音素的部分，就表示不同的声音而有不同的拟声词。”，所以她的研究主要是泰语拟声词里的每个语素与语义的关系。

(1) 尾音

尾音表示声音的尾巴，分为两类：塞音与鼻音。塞音表示突然停顿的声音，如：กรึก /krik/、ครืด /k'rú:t/、ต๊อป /túp/ 等。鼻音表示共鸣声，如：กรึ้ง /kríŋ/、ครึ้น /k'rū:n/、ต้อม /tǔm/ 等。

(2) 辅音

辅音表示声音的性质，如：

2.1) 擦音：表示风气通过很窄的通道，如：นอนกรนฟี่ /nō:n krōn fí:/ (呼噜地打鼾)、หายใจฟืดฟาด /hǎ:itcǎj fú:tfâ:t/ (吁吁地呼吸) 等。；表示激流的水声，如：ฝนตกซู่ /fǒn tòk sù:/ (哗啦的雨声) 等。

2.2) 塞音：表示突然发生的声音，如：ป๊อป /pâ:p/、โป้ง /pò:ŋ/、ตึง /tūŋ/、ต้อม /tū:m/、กรึก /krik/、แก็ก /kǎ:k/ 等。(都是碰撞声)

2.3) 复辅音：表示几个声音的混杂，如碰撞声：แกรึก /krǎ:k/、กรึก /krik/、กรู้งกรึ้ง /krūŋkríŋ/ 等；或者破碎声：โครม /k'rō:m/、เพลิง /p'lé:ŋ/、เปรื่อง /pruəŋ/ 等。

2.3) 半元音 ว/w/：表示风流或物体迅速飞过的声音，如：ลมพัดหวืดหวิว /lōm p'át wì:twíw/ (呼呼的风声)、ปลิวหวือ /plíw wú:/ (嗖地飞过去) 等。

(3) 元音

元音表示声音的长短时间。很快就结束的声音用短元音来表示，如：

กรึก /krik/、ต๊อป /túp/、โพละ /pló:/ 等。发生了比较久才结束用长元音

来表示, 如: ตูม /tū:m/、โครม /k'rō:m/、ปรืด /prít:/ 等。

(4) 声调

声调表示声音的高度。比如说低音声调 (วรรณยุกต์เอก /wānnayúkʔè:k/) 表示低声, 例如: หัวเราะหะๆ /huǎrǎwʔ hǎèʔhǎèʔ/ (嘿嘿的笑声)、ตบ มือเปาะแปะ /tòp mū: pǎwʔpǎwʔ/ (劈啪的拍手声)、ใจเต้นตึกตัก /təj tē:n tuèktàk/ (怦怦的心跳声) 等; 高音声调 (วรรณยุกต์ตรี /wānnayúktrī:/) 表示高、尖的声音, 例如: ร้องกรี๊ด /róŋ krít:/ (哇哇的尖叫)、โทรศัพท์กริ่ง /t'ō:rasàp krín/ (叮当的铃声) 等。

关于泰语拟声词的构成, Nawawan 说泰语的拟声词大部分是单音节。如果模拟连续发生的拟声词, 可以重叠, 如: กริ่ง /krín/ 重叠为 กริ่งๆ /krínkrín/ 等。如果不重叠, 还可以用叠义词 (synonymous compound) 的方法, 如: เจียว /tɕiáw/ 成为 เจียวจ้าว /tɕiáwtɕá:w/、ป้อม /pǎ:m/ 成为 ป้อมแป้ม /pǎ:mpǎm/ 等。

2.2.3 关于普遍的重叠方法

按照许多语言的重叠方法, Kanchana Naksakun (1973: 88-108) 指普遍的重叠方法可以分为两大类是重复重叠与部分重叠:

- (1) 重复重叠 (Repetitive reduplication): 把一个词重叠两次或者重叠几次。
- (2) 部分重叠 (Partial reduplication): 把一个词里面的一些语素来重叠, 而不是把整个词来重叠。源语素和语素的变体的音素有规律性的关系, 所见到的有 3 种关系:
 - 1) 辅音相同 (Alliterative reduplicatives) 比如: หุหุหุ /rú:rǎ:/、งงงวย /ŋōŋŋuāj/、เหอะเหอะ /nǎnà/、หวงแหง /huǎŋhǎ:n/ 等。
 - 2) 辅音不同而韵母相同 (Rhyming reduplicatives) 比如: ทองหยอง /t'w:ŋjǎ:ŋ/、แขนแมน /k'ǎ:nmǎ:n/、เลอะเทอะ /lǎt't'ǎ/ 等。
 - 3) 辅音与尾音相同而元音不同 (Chiming reduplication) 比如: ตุ่มต๋ำ /dù:mdám/、ตึกตัก /k'úkk'ák/、โจ่งแจ่ง /tò:ŋtɕǎ:ŋ/、ปวกเปี้ยก /puàkpiàk/ 等。

2.3 总结

研究上述的所有研究后, 研究者可以把拟声词的研究看点分为 4 个方面: 拟声词音素与语义的关系、拟声词的重叠式、拟声词的对象、拟声词的功能。

(1) 拟声词音素与语义的关系

汉泰的音素有 4 种: 辅音、尾音、元音、声调。按照李静儿, Sorabud 与 Nawawan 的研究, 可以看到语素的发音方法和声音的性质有密切的关系, 尤其是声母。本文按照 Nawawan 的分析方法来研究汉泰拟声词里的每个语素与语义的关系。

(2) 拟声词的重叠式

把马庆株的看法与 Sorabud 的看法综合, 拟声词的构成可以分为两类: 单纯拟声词与重叠式拟声词。单纯拟声词是由一个拟声语素构成的词; 重叠式拟声词是重叠而构成的词。汉语与泰语的拟声词的重叠式, 主要有两类: 完全重叠与部分重叠, 而汉泰拟声词的部分重叠式都是辅音与尾音相同而元音不同的 (Chiming reduplication)。本文主要按照马庆株的分析方法来分析汉泰拟声词的重叠式。

(3) 拟声词的对象

把李静儿的看法与 Sorabud 的看法综合, 拟声词的对象可以分为 4 大类: 关于人、关于动物、关于事物、关于自然的对象。本文将研究汉泰拟声词里有哪些对象相同, 那些对象出现在汉语而不出现在泰语, 那些对象出现在泰语而不出现在汉语。

(4) 拟声词的功能

从马庆株与李静儿的研究来看, 汉语拟声词有两大类的功能: 造词功能与造句功能。造词功能方面, 可以把拟声词合成或者转成其他的词类。造句功能方面, 汉语拟声词主要做状语, 也可以做其他各种句法成分。但是也要考虑拟声词的构成, 合成拟声词可以充当独立成分和主语、状语、定语、谓语、补语、宾语。但是单纯拟声词只能做独立成分和主语、状语、宾语。

关于泰语拟声词的研究没有谈到拟声词的功能, 因为泰语拟声词属于形容词, 它的功能就是状语。但是如果仔细地研究, 泰语拟声词也能做其他的句子成分。

第三章

汉泰拟声词的音素与语义关系的比较

拟声词是表现某种对象的声音词, 它的音义肯定有密切的关系。汉语与泰语有 4 个音素, 是辅音、元音、尾音与声调。本章将研究汉泰拟声词里的各种音素有哪些, 是否跟语义有关系, 可以表示怎样的声音, 然后做比较。

3.1 汉语拟声词的音素与语义的关系

3.1.1 辅音与意义的关系

汉语拟声词里的辅音按照发音方法可以分为 6 种: 塞音、擦音、塞擦音、鼻音、边音、半元音。辅音表示声音起头的音质。如下:

3.1.1.1 塞音

汉语拟声词里的塞音辅音有 6 个就是: b/p/、p/p'/、d/t/、t/t'/、g/k/、k/k'/。发音时气流通路闭塞, 然后突然打开爆发成声。所以塞音主要表示突然而响亮的声音, 比如: 碰撞声、打击声、破碎声、爆裂声等。例如:

嘣	形容跳动或爆裂的声音。
噼啪	形容爆裂, 拍打等的声音。
叮咚	形容玉石、金属等撞击或水滴落下的声音。
啜	形容打钟、敲锣、放枪一类声音。
咣	形容撞击震动的声音。
咔	形容器物清脆的撞击声。

3.1.1.2 擦音

汉语拟声词里的塞音辅音有 4 个就是：s/s/、sh/ʃ/、x/ç/、h/x/。发音时，两个发音器官彼此靠拢，形成狭窄的通道，气流通过窄缝中挤出，摩擦成声。所以塞音主要表示摩擦声，如：东西互相摩擦声、风声、树叶摩擦声、呼吸声等。例如：

簌簌	形容风吹叶子等的声音。
唰	形容迅速擦过去的声音。
吁吁	形容出气的声音。
呼	形容风声等。
霍霍	形容磨刀等的声音。

其中的 h 比较特别，因为常用来表示大量的摩擦声、响亮的声音。例如：

轰	形容打雷、放炮、爆炸等巨大的声音。
哄	形容许多人大笑声或喧哗声。
哗	形容撞击、水流等的声音。

3.1.1.3 塞擦音

汉语拟声词里的塞擦音辅音有 6 个就是：z/ts/、zh/tʃ/、j/tɕ/、c/ts'/、ch/ tʃ'/、q/tɕ'/。塞擦音由塞音及同一器官产生的摩擦音构成。塞擦音像擦音一样主要表示摩擦声，其中可以分为两组，就是不送气组与送气组。

不送气组 z/ts/、zh/tʃ/、j/tɕ/ 常用来表示细小的声音，例如：

啧啧	形容咂嘴或说话声。
吱	多形容小物的叫声。
喳	形容鸟叫等声音。
吱	形容某些尖细的声音。
叽	形容小鸡、小鸟等的叫声。
啾啾	形容许多小鸟一齐叫的声音。

送气组 c/ts'/、ch/ tʃ'/、q/tɕ'/ 常用来表示迅速而划过的声音，例如：

嚓	形容物体摩擦的声音。
刺	形容撕裂声、摩擦声等。
噌	形容短促摩擦或快速行动的声音。
哧	形容笑声或撕裂声。
噼噼喳喳	形容细碎的说话声音。

3.1.1.4 鼻音

汉语拟声词里的鼻音辅音有 2 个就是：m/m/、n/n/。发音时，口腔中的气流通路被阻塞，软腭下垂，气流通过鼻腔。鼻音多表示重浊的声音，大多数是某种动物的叫声。例如：

喵	形容猫叫的声音。
咩	形容羊叫的声音。
喃喃	连读不断地小声说话的声音。
呢喃	形容燕子的叫声。

3.1.1.5 边音

边音只有 1 个就是 l。发音时，舌尖抵住上齿龈，气流从舌头两边或一边通过，没有大阻碍。边音多表示流动的声音。例如：

辘	形容纺车等转动的声音。
辘辘	形容车轮等的声音。

3.1.1.6 半元音

汉语拟声词里的辅音母有 3 个就是：w/w/、y/j/、yu/q/。半元音是发 i/i/、u/u/、ü/y/ 时轻微摩擦的声音，没有阻碍，所以多表示滑动的声音。例如：

哇	形容大哭声、呕吐声等。
呀	形容开门的摩擦声等。
啲	呕吐时嘴里发出的声音。

3.1.2 尾音与语义的关系

汉语拟声词里的尾音分为 2 种就是鼻尾音与无尾音。尾音表示声音的尾巴的音质。如下：

3.1.2.1 鼻尾音

鼻尾音大部分用 ng 来表示共鸣声，例如：

砰	形容撞击、爆裂或重物落地的声音。
轰隆	形容雷声、炮炸声、机器声等。
啹啹	形容金属器物等磕碰的声音。
铮铮	形容金属撞击所发出的响亮声音。

3.1.2.2 无尾音

无尾音表示放开的声音，例如：

飒飒	形容风、雨声。
淅沥	形容轻微的风声、雨声、落叶声等。
呼	形容风声等。
哇	形容大哭声、呕吐声等

3.1.3 元音与语义的关系

舌位的降低和抬高可以表示声音的响度。按照舌位高低的元音分为 2 种：闭元音与开元音。

3.1.3.1 闭元音

汉语拟声词里的闭元音有 i/i/、i/i/、u/u/、ü/y/ 包括复元音 ei/ei/、iu/iou/、iao/iau/、ou/ou/，舌位抬高靠近硬腭，几乎关闭声音通过的出口，所以用来表示小声。例如：

唧唧	形容虫叫声等。
刺	形容撕裂声、摩擦声等。
吁吁	形容出气的声音。
素素	形容轻微的声音。
咻咻	形容喘气的声音。
喵	形容猫叫的声音。

3.1.3.2 开元音

汉语拟声词里的开元音有 a/A/ 包括复元音 ua/uA/。发音时，舌位降低，嘴巴张开，声音通过的出口比较广，所以用来表示大声。例如：

嘎	形容短促而响亮的声音。
啪	形容放枪、拍掌或东西撞击等的声音。
嗒	形容马蹄、机枪等的声音。
咣	形容撞击震动的声音。
哇啦	形容大声说话或吵闹声。
哗啦	形容撞击、水流等的声音。

3.2 泰语拟声词的音素与语义的关系

3.2.1 辅音与语义的关系

泰语拟声词的辅音按照发音方法可以分为 6 种：塞音、擦音、塞擦音、鼻音、半元音、复辅音。辅音表示声音的起头的音质。如下：

3.2.1.1 塞音

泰语拟声词里的塞音辅音有 7 个就是：ป /p/、พ/ผ/p'/、บ /b/、ต/t/、ก /k/、ค/ข /k'/、อ /ʔ/。发音时气流通路闭塞，然后突然打开爆发成声。所以塞音主要表示突然而响亮的声音，比如：碰撞声、打击声、破碎声、爆裂声等。例如：

โป้ง /pô:ŋ/	形容枪声等。
เพาะ /p'wəʔ/	形容木头断裂的声音。
ผัวะ /p'uàʔ/	形容木头断裂或拍在脸上的声音。
ป้อ /bǔ:/	形容机器加速的声音。
ตุมตาม /tū:mtā:m/	形容响亮的声音。
กึก /kùk/	形容硬的东西碰撞的声音。
เกาะ /kəʔ/	敲打的声音。
อึก /ʔək/	形容打在背后的声音。
อึกอึก /ʔəkʔək/	形容人打击的声音。

3.2.1.2 擦音

泰语拟声词里的塞音辅音有 3 个就是：ฟ /f/、ซ/ส /s/、ฮ /h/。发音时，两个发音器官彼此靠拢，形成狭窄的通道，气流通过窄缝中挤出，摩擦成声。所以塞音主要表示摩擦声，如：东西互相摩擦声、风声、树叶摩擦声、呼吸声等。例如：

ฟี่ /fi:/	形容气挤出的声音。
ฟืดฟาด /fû:tfâ:t/	形容喘气的声音。
สวบสวบ /suàbsà:b/	形容人或动物踏在树叶上。
ซ่า /sà:/	形容泼水的声音。
ฮูม /hū:m/	形容风声。
แหะๆ /həʔhəʔ/	形容笑声。

3.2.1.3 塞擦音

汉语拟声词里的塞擦音辅音有 2 个就是：จ /tɕ/、ช /tɕ'/。塞擦音由塞音及同一器官产生的摩擦音构成。塞擦音像擦音一样主要表示摩擦声。จ /tɕ/ 是不送气的，多表示细小的摩擦声；ช /tɕ'/ 是送气的，多表示迅速而划过的声音。例如：

จู่จู่ /tɕùʔtɕùʔ/	形容喷嘴的声音。
จ้อกแจ้ก /tɕó:ktɕá:k/	形容许多人同时说话的声音。
ฉับ /tɕ'áp/	形容脚步声，切片声。
แจ๋ /tɕ'è:/	形容小雨的声音，很烫的金属入水的声音。

3.2.1.4 鼻音

泰语拟声词里的鼻音辅音有 3 个就是：ม/m/、น/n/、ง/ŋ/。发音时，口腔中的气流通路被阻塞，软腭下垂，气流通过鼻腔。鼻音多表示重浊的声音，大多数是金属乐器的声音或者小声说话。例如：

หมุย /mùj/	形容铙钹的声音。
โหน่ง /nò:ŋ/	形容铙钹的声音。
จีม /ŋùm/	形容喃喃自语的声音。

3. 2. 1. 5 半元音

泰语拟声词里的半元音有 2 个：ย /j/、ว /w/。指发音器官移向或移离某一发音动作的过渡音。发音时没有阻碍，所以气流比较容易流出去。多表示轻轻松松地滑动的声音。在泰语拟声词里，大多数使用 ว。发音时嘴形是圆的，多表示大哭大叫的声音或者风流的声音。例如：

หวิว /wíw/	形容风声。
ว๊าก /wá:k/	形容像孩子一样大哭的声音。
หวีด /wì:t/	形容尖叫的声音。

3. 2. 1. 6 复辅音

复辅音是由两个辅音音素的组成，就是塞母与近音（ร /r/、ล /l/、ว /w/、ย /j/）。在泰语拟声词里有 7 个：ปร /pr/、พร /p'r/、กร /kr/、คร /k'r/、พล/พล /p'l/、ขล/คล /k'l/、ขว/คว /k'w/。复辅音表示混杂的声音，如：东西碰碎的声音，碰撞的声音，冲动地划过空气的声音。例如：

เปรี๊ญ /prùan/	形容碗碟碰碎的声音。
กร๊อบ /krò:p/	形容清脆的咀嚼声。
โครม /k'rō:m/	形容人跌倒或者沉重的东西掉在地上的声音。
โพละ /p'lóʔ/	形容把陶器打碎的声音。
ควาก /k'wâ:k/	形容布料的撕裂声。

3. 2. 2 尾音与语义的关系

泰语拟声词里的尾音分为 3 种就是：塞尾音、鼻尾音与无尾音。尾音表示声音的尾巴的音质。如下：

3. 2. 2. 1 塞尾音

塞音在尾音的位置的时候，不放开被阻碍的气流，只能吞下去。在泰语拟声词里有 4 个：บ /p/、ต /t/、ก /k/、/ʔ/。塞尾音表示迅速停止的声音。例如：

ขวับ /k'wàp/	形容用鞭子打的声音。
ฉาด /tɕ'á:t/	形容打在脸上的声音。
ควาก /k'wâ:k/	形容布料的撕裂声。
เผาะ /p'wáʔ/	形容棍子断裂的声音。

3.2.2.2 鼻尾音

泰语拟声词里的鼻尾有 3 个：ม /m/、น /n/、ง /ŋ/ 用来表示共鸣声，例如：

ป๋อม /pǔ:m/ 形容沉重的东西落在水里。

ครึน /k'rū:n/ 形容响亮的雷声。

กริ่ง /kríŋ/ 形容金属撞击的声音。

3.2.2.3 无尾音

泰语无尾音包括半元音 ย /j/、ว /w/。无尾音表示放开的声音。例如：

แจ๋ /tɕ'ǎ:/ 形容小雨的声音，很烫的金属入水的声音。

ซ่า /sâ:/ 形容泼水的声音。

หวิว /wǐw/ 形容风声。

3.2.3 元音与语义的关系

在泰语拟声词里，跟语义有关系的元音，可以分为两种：闭元音—开元音；短元音—长元音。

3.2.3.1 闭元音—开元音

舌位的降低和抬高表示声音的响度。

(1) 闭元音

泰语拟声词里的闭元音有 6 个：อิ /i/、อี /i:/、อึ /u/、อือ /u:/、อุ /u/、อุ /u:/。发音时，舌位抬高靠近硬腭，几乎关闭声音通过的出口，所以用来表示小声。例如：

คึก /k'ík/ 形容轻微的笑声。

ติ๋ง ๆ /tĩŋtĩŋ/ 形容水地落下的声音。

อึก ๆ /ʔúkʔúk/ 形容打嗝的声音。

ซู้ด /sú:d/ 形容吸食流质食物的声音。

(1) 开元音

泰语拟声词里的开元音有 2 个：อะ /a/、อา /a:/。发音时，舌位降低，嘴巴张开，声音通过的出口比较广，所以用来表示大声。例如：

ตัง /tāŋ/ 形容沉重的东西落在地上的声音。

ว๊าก /wá:k/ 形容像孩子一样大哭的声音。

ป៉าบ /pâ:p/ 形容用木板来敲打的声音。

3.2.3.2 短元音—长元音

泰语里有短元音—长元音，用来表示声音的长度。

(1) 短元音

短元音表示时间短的声音，例如：

กรึบ /krúp/ 形容很快地把酒喝下去的声音。

โพละ /p'ólɔʔ/ 形容把陶器打碎的声音。

แปะ /pǎɛʔ/ 形容拍手的声音。

(2) 长元音

长元音表示时间长的声音，例如：

หวอ /wǎ:/	形容汽笛声的声音。
ฟี่ /fi:/	形容气挤出的声音。
แ้ว /wǎe:/	形容婴儿的哭声。

3.2.4 声调与语义的关系

泰语有 5 个声调：中音(สามัญ /sǎ:mān/)、低音(เอก /è:k/)、降音(โท /t'ò:/)、高音(ตรี /tri:/)、升音(จัตวา /tǎttawā:/)。泰语拟声词里的声调表示声音的高度。

3.2.4.1 低音 (เอก /è:k/)

低声声调表示低声的声音，如金属乐器的声音、昆虫飞动的声音等。例如：

หมุย /mùj/	形容铙钹的声音。
หังหัง /hè:hà:h/	形容打钟的声音。
หวิ /wi:/	形容昆虫飞动的声音。

3.2.4.2 中音 (สามัญ /sǎ:mān/)

中音的声调表示不高不低的声音，例如：

จีม /jūm/	形容喃喃自语的声音。
กิ้งกั /kūŋkāŋ/	形容车轮的声音。
ตึงตัง /tūŋtāŋ/	形容沉重的东西落在地上。

3.2.4.3 高音 (ตรี /tri:/)

高音的声调表示高音的声音，例如：

เจ็บบ /tǎiap/	形容小鸡的叫声。
กริ่ง /krīŋ/	形容像金属撞击的高音。
ปืด /pi:t/	形容吹口哨的声音。

3.2.4.4 降音 (โท /t'ò:/)

降音的声调表示响亮启发的声音，然后慢慢降低，如打击的声音、泼水的声音、气挤出的声音。例如：

ซ่า /sâ:/	形容泼水的声音。
โป้ง /pô:h/	形容打枪的声音。
ฟี่ /fi:/	形容气挤出的声音。

3.2.4.5 升音 (จัตวา /tǎttawā:/)

升音的声调表示低声启发的声音，然后上升，多表示某种东西落在水里的声音。例如：

ตุ้ม /tǔm/	形容小的东西掉在水里。
ป๋อม /pǎ:m/	形容沉重的东西落在水里。
ผลุง /p'lūŋ/	形容某种东西落在水里。

3.3 汉泰拟声词的音素与语义关系的比较

(1) 泰语拟声词里的每一个音素：辅音、尾音、元音、声调，都能表示拟声词的语义，但汉语拟声词里的音素当中，除了声调之外都能表示语义。汉语里的拟声词大部分都是阴平声调，所以不能分析音素与语义关系。

(2) 汉泰拟声词的辅音与尾音都表示声音的音质。汉语拟声词的元音表示声音的响度。但是泰语拟声词的元音不只是表示声音的响度，而且还表示声音的长度。另外泰语拟声词里的声调也能表示声音的高度。

(3) 汉泰拟声词里的辅音可以分为6种，其中的5种是相同的，也表示同一种的音质。下面是总结表：

辅音的种类	在汉语拟声词里的表示语义的能力	在泰语拟声词里的表示语义的能力
塞音	表示突然而响亮的声音	表示突然而响亮的声音
擦音与塞擦音	表示摩擦的声音	表示摩擦的声音
鼻音	表示重浊的声音	表示重浊的声音
半元音	表示滑动的声音	表示滑动的声音
边音	表示流动的声音	无
复辅音	无	表示混杂的声音

表 2. 汉泰拟声词里的辅音与语义的关系的对比

(4) 泰语拟声词里的尾音比汉语的多一种。看下面的表：

尾音的种类	在汉语拟声词里的表示语义的能力	在泰语拟声词里的表示语义的能力
塞尾音	无	表示迅速停止的声音
鼻尾音	表示共鸣声	表示共鸣声
无尾音	表示放开的声音	表示放开的声音

表 3. 汉泰拟声词里的尾音与语义的关系的对比

(5) 泰语拟声词里的元音比汉语的多一种。看下面的表：

元音的种类	在汉语拟声词里的表示语义的能力	在泰语拟声词里的表示语义的能力
闭元音	表示小声	表示小声
开元音	表示大声	表示大声
短元音	无	表示时间短的声音
长元音	无	表示时间长的声音

表 4. 汉泰拟声词里的元音与语义的关系的对比

(6) 泰语拟声词里的声调表示声音的高度，看下面的表：

声调的种类	表示语义的能力
低声 (เอก)	表示低声的声音
中音 (สามัญ)	表示不高不低的声音
高音 (ตรี)	高音的声音
降音 (โท)	表示启发响亮然后慢慢降低的声音

升音 (จัตวา)	表示启发低声然后上升的声音
------------	---------------

表 5. 汉语声词里的声调与语义的关系

研究与汉泰拟声词的音素与语义关系之后，让我们了解为何汉泰拟声词有些词声音很像，有些词声音有差别。从上述的资料可以看到，汉泰拟声词里的声母有很多是相同，如：/p/、/p'/、/t/、/k/、/k'/、/s/、/tɕ/、/tɕ'/、/m/、/n/、/ŋ/、/j/、/w/等。同音的声母表示的语义大部分也相同，所以汉泰拟声词有些词读音很像。本人发现汉泰拟声词有许多词声音很像，如：

拟声对象	汉语拟声词	泰语拟声词
汽笛声	鸣 wū	หวูด /wù:t/
拍手声	啪 pā	แปะ /pæʔ/
物体撞击的声音	噔 dēng	ตึ้ง /tūŋ/
物体撞击的声音	乒 pāng	ปัง /pāŋ/
猫叫声	喵 miāo	เหมียว /miǎw/
牛叫声	哞 mōu	มอ /mō:/
孩子大叫声	哇 wā	ว๊าก /wâ:k/

但是有一些词，就算在汉泰的语音系统都有，但是拟声词的读音也不同。比如狗的叫声：汉语是“汪汪 wāngwāng”，采用半元音的 w/w/；泰语是“โส่ง ๆ /hô:ŋhō:ŋ/”采用擦音的 h/h/。泰语也有 声，但是不用这个声母来模拟狗的叫声。这表示，除了语音系统之外，各地的“文化”也跟人的听觉有关系。所以为何汉泰拟声词，有些声音很像，有些声音很差，原因可能是语音系统，也可能是听觉的文化。

第四章 汉泰拟声词的重叠式

4.1 汉语拟声词的重叠式

4.1.1 部分重叠

部分重叠拟声词就是：A'A 式与 A'B'AB 式。重叠时单纯拟声词作为原语素。语素变体的声母与原语素的声母经常相同，韵尾也相同，但是韵母得变成前高元音 i/i/。原语素的变体在原语素的前面，也可以说是变韵重叠。如：当→叮当，啪→劈啪。有些声母不能配合前高元音 i/i/，必须变成其他的声母。声母变音是有规律的，就是：g/k/、k/k/、z/ts/、zh/tɕ/ 变成 j/tɕ/ 如：叽嘎；c/ts'/、ch/tɕ'/ 变成 q/tɕ'/ 如：噉渣；h/x/ 变成 x/ɕ/ 如：稀里哗啦等。

(1) A'A 式

原语素是单音节拟声语素，记作 A。语素变体记作 A'，在原语素的前面。在《现代汉语词典》里有 9 个：

1) 当 → 叮当	2) 嗒 → 嘀嗒
3) 咚 → 叮咚	4) 啪 → 劈啪
5) 乒 → 乒乒	6) 呀 → 咿呀

- 7) 喳 → 噉喳 8) 嘎 → 叽嘎
9) 喳 → 叽喳。

(2) A'B'AB 式

原语素是双音节单纯拟声语素，记作 AB。语素变体记作 A'B'，在原语素的前面。在《现代汉语词典》里有 5 个：

- 1) 当啷 → 丁零当啷 2) 啪啦 → 噼里啪啦
3) 咕噜 → 叽里咕噜 4) 呱啦 → 叽里呱啦
5) 哗啦 → 稀里哗啦

4.1.2 完全重叠

完全重叠是把整个语素来重叠，可以分为整体重叠与局部分别重叠。整体重叠有：AA 式，ABAB 式/A'AA'A 式；局部分别重叠有：A'A'AA 式，ABB 式。

4.1.2.1 整体重叠

(1) AA 式

单音节拟声语素 A 重叠为 AA 式，如：

- 哈 → 哈哈
喻 → 喻喻
噎 → 噎噎

在《现代汉语词典》里发现有 34 个拟声词经常是 AA 式的，但是这些词不是由重叠方法而构成的。这些词是一种单纯词，叫做叠音词。（黄伯荣、廖序东，1997：251，上册），如：

1) 嗷嗷	2) 淙淙	3) 喳喳
4) 潺潺	5) 嘎嘎	6) 咯咯
7) 汨汨	8) 呱呱	9) 呵呵
10) 嘿嘿	11) 烘烘	12) 呱儿呱儿
13) 霍霍	14) 唧唧	15) 啾啾
16) 琅琅	17) 隆隆	18) 辘辘
19) 咪咪	20) 喃喃	21) 飒飒
22) 瑟瑟	23) 簌簌	24) 索索
25) 沙沙	26) 突突	27) 哇哇
28) 嘻嘻	29) 咻咻	30) 吁吁
31) 啞啞	32) 嚶嚶	33) 嘖嘖
34) 铮铮		

单音节拟声语素也可以重叠成 AAA 式，AAAA 式拟声词，如：

A	AA 式	AAA 式	AAAA 式
咚	咚咚	咚咚咚	咚咚咚咚
唰	唰唰	唰唰唰	唰唰唰唰

(2) ABAB 式/A'AA'A 式

这种重叠式是双音节拟声语素的重叠：双音节单纯拟声语素 AB 重叠为 ABAB 式；变韵重叠语素 A'A 重叠为 A'AA'A 式。如：

ABAB 式	吧嗒吧嗒、咯吱咯吱、咕咚咕咚、哼哧哼哧
A'AA'A 式	叮当叮当、嘀嗒嘀嗒、乒乒乓乓、咿呀咿呀

4.1.2.2 局部分别重叠

(1) A'A'AA 式

A'A 式的双音节拟声词，各部分分别重叠成 A'A'AA 式，如：叮当 → 叮叮当当，乒乒乓乓 → 乒乒乓乓。有些拟声词经常使用在 A'A'AA 式，在《现代汉语词典》里有 3 个是：叽叽嘎嘎、叽叽喳喳、噼噼喳喳。

AB 作为一个语素不能分开，所以不能重叠为 AABB 式。但是只有些 AB 拟声词语素见有重叠为 AABB 式，如：淅淅沥沥、轰轰烈烈等。

(2) ABB 式

AB 式的后一音节可以重叠为 ABB 式，只有些 AB 式能这样重叠，大部分的是后一音节的辅音是 l/l，在《现代汉语词典》里有 2 个是：呼啦啦、哗啦啦。常见的还有：轰隆隆、咕噜噜、呼噜噜、哇啦啦等。

4.2 泰语拟声词的重叠式

4.2.1 部分重叠式

(1) A₁A₂ 式

部分重叠 A₁A₂ 式由两个拟声语素来构成，两个语素的辅音与尾音是相同的，但是元音不同。在《皇家学院大词典》里有 36 个：

1) กรอกแกรก /krò:kkræ:k/	2) กรอบแกรบ /krò:pkræ:p/
3) กรุกกรัก /krùkkràk/	4) กรูปกริบ /krùpkrip/
5) กริวกราว /kriwkrā:w/	6) กุกกัก /kùkkàk/
7) กุบกั๊บ /kipkip/	8) กี้กัก /kùkkàk/
9) กิ่งก้าง /kūŋkāŋ/	10) ขลุกขลัก /k'lùkk'làk/
11) ครี๊ดคราด /k'ru:tk'ra:t/	12) โครกคราก /k'rò:k'râ:k/
13) โครกครอก /k'rò:kk'rò:k/	14) งีมงำ /ŋūmŋām/
15) เห่งห่ง /ŋè:ŋà:ŋ/	16) จ้อกแจ้ก /tɔ̀k:tɔ̀k/
17) โฉ่งฉ่าง /tɕ'ò:ŋtɕ'à:ŋ/	18) ชูตชาด /sú:dsâ:d/
19) สวบสวบ /suàpsà:p/	20) ตี้กตัก /túktàk/
21) ตึงตึง /tūŋtāŋ/	22) พีบพีบ /p'ūpp'āp/
23) ฟ่ำพืม /p'ūmp'ām/	24) พรูดพรวด /p'rú:tp'râ:t/

25) ปุบปั๊บ /pùppàp/	26) ปงปัง /pōŋpāŋ/
27) โป้งเป้ง /pô:ŋpê:ŋ/	28) ฟอดแฟด /fô:fâ:t/
29) ฟุดฟาด /fû:tfâ:t/	30) ฟีดฟาด /fû:tfâ:t/
31) โอ้ก้อก /ʔô:kʔak/	32) อ้อดแอ็ด /ʔô:tʔá:t/
33) อี้ก้อก /ʔi:kʔak/	34) อู้้อ /ʔi:ʔi:/
35) อู้้อ /ʔi:ʔi:/	36) เฮฮา /hē:hā:/

(2) XA₁XA₂ 式

第一个音节和第三个音节 X 是同一个词就是 “กะ /kàʔ/”，A₁A₂ 是单音节拟声语素的部分重叠。这种重叠式的拟声词很少，在《皇家学院大词典》里只有 3 个：
 กะซึกกะซึก /kàʔtɕ'ùkkàʔtɕ'ak/, กะหนอกะแหน /kàʔnǒ:kàʔnǎ:/, กะพรวดกะพรวด /kàʔp'rù:tkàʔp'râ:t/

重叠的过程是：

A ₁ A ₂	→	XA ₁ XA ₂
ซึกซึก /tɕ'ùktɕ'ak/	→	กะซึกกะซึก /kàʔtɕ'ùkkàʔtɕ'ak/
หนอกแหน /nǒ:nǎ:/	→	กะหนอกะแหน /kàʔnǒ:kàʔnǎ:/
พรวดพรวด /p'rù:tp'râ:t/	→	กะพรวดกะพรวด /kàʔp'rù:tkàʔp'râ:t/

4.2.2 完全重叠式

4.2.2.1 整体重叠

(1) AA 式

单音节拟声语素 A 重叠为 AA 式。在《皇家学院大词典》里有 34 个，如：

1) ขลุก ๆ /k'lukk'luk/	2) ชุก ๆ /k'ukk'uk/
3) ไหลก ๆ /k'lo:kk'lo:k/	4) คลัก ๆ /kâkkâk/
5) คัก ๆ /k'lâkk'lâk/	6) คึ๊ก ๆ /k'ûkk'ûk/
7) ้ง่า ๆ /ŋâmŋâm/	8) แง ๆ /ŋæ:ŋæ:/
9) แ่ง ๆ /ŋǎ:ŋǎ:/	10) จ้อก ๆ /tɕ'ô:ktɕ'ok/
11) จุ ๆ /tɕ'ù:tɕ'ù:/	12) ชู ๆ /sù:sù:/
13) ต้อก ๆ /tɔktɔk/	14) ตึง ๆ /tĩŋtĩŋ/
15) ตัก ๆ /tâktâk/	16) ตึง ๆ /tũŋtũŋ/
17) ตู้บ ๆ /tũptũp/	18) ตูม ๆ /tū:mtū:m/
19) แปร้น ๆ /prǎ:nprǎ:n/	20) ฝับ ๆ /p'àpp'àp/
21) เผาะ ๆ /p'òʔp'òʔ/	22) พรวด ๆ /p'hrà:tp'hrà:t/
23) สวบ ๆ /suàpsuàp/	24) หวีว ๆ /wĩwwĩw/
25) หี่ ๆ /hũʔhũʔ/	26) หึ่ง ๆ /hũŋhũŋ/

- 27) เหมี่ยว ๆ /miǎwmiǎw/ 28) แหะ ๆ /hǎeʔhǎeʔ/
 29) ออก ๆ /ʔò:tʔò:t/ 30) อึก ๆ /ʔákʔák/
 31) อึก ๆ /ʔúkʔúk/ 32) แอด ๆ /ʔǎe:tʔǎe:t/
 33) ฮือ ๆ /hū:hū:/ 34) โห่ง ๆ /hò:ŋhò:ŋ/

此外，在《皇家学院大词典》里，发现有 10 个拟声词经常是 AA 式的，但是这些词不是由单音节拟声语素 A 的重叠而构成的。如：

- 1) ก้าบ ๆ /kâ:pkâ:p/ 2) ชิก ๆ /k'ikk'ík/
 3) คิก ๆ /k'ikk'ík/ 4) จ๊อก ๆ /tɕóktɕók/
 5) จัก ๆ /tɕáktɕák/ 6) ปรวด ๆ /prò:tprò:t/
 7) ผ่าง ๆ /p'à:ŋp'à:ŋ/ 8) หง่อง ๆ /ŋwò:ŋŋwò:ŋ/
 9) หริง ๆ /rìŋrìŋ/ 10) อึก ๆ /ʔúkʔúk/

单音节拟声语素也可以重叠成 AAA 式，AAAA 式，如：

A	AA 式	AAA 式	AAAA 式
ปัง	ปัง ๆ	ปังปังปัง	ปังปังปังปัง
/pā:ŋ/	/pā:ŋpā:ŋ/	/pā:ŋpā:ŋpā:ŋ/	/pā:ŋpā:ŋpā:ŋpā:ŋ/

(2) ABAB 式 / A₁A₂A₁A₂ 式

这种重叠式是双音节拟声语素的重叠：双音节单纯拟声语素 AB 重叠为 ABAB 式；变韵重叠语素 A₁A₂ 重叠为 A₁A₂A₁A₂ 式。如：

- ABAB 式 กะต๋าก ๆ /kàʔtá:kkàtá:k/、กะโต๊ก ๆ /kàʔtó:kkàtó:k/、
 จุกกฐึ ๆ /tɕúkkrú:tɕúkkrú:/
 A₁A₂A₁A₂ 式 กุกกัก ๆ /kùkàkkùkkàk/、ตูปต๊บ ๆ /tùptáptùptáp/、
 อ้อดแอ็ด ๆ /ʔó:tʔǎe:tʔó:tʔǎe:t /

(3) ABCABC 式

这种重叠式是三音节拟声语素的重叠，在《皇家学院大词典》里只有一个：กะต๋องโห่ง /kàʔtó:ŋhò:ŋ/ 重叠为 กะต๋องโห่ง ๆ /kàʔtó:ŋhò:ŋkàʔtó:ŋhò:ŋ/

4.2.2.2 局部分别重叠

这种重叠只有一个，就是 A₁A₁A₂A₂ 式。把 A₁A₂ 式的双音节拟声词作各部分分别重叠成 A₁A₁A₂A₂ 式，如：ตึงตัง → ตึง ๆ ตัง ๆ。有些拟声词经常使用在 A'A'AA 式，在《现代汉语词典》里有 3 个是：กุก ๆ กัก ๆ /kùkkùkkàkkàk/、พ้ำ ๆ พืม ๆ /p'ũmp'ũmp'ãmp'ãm/、อ้อด ๆ แอ็ด ๆ /ʔó:tʔó:tʔǎe:tʔǎe:t/

4.3 汉泰拟声词的重叠式的比较

汉泰拟声词的重叠式有的地方相同，有的地方不同。相同的地方有：

- (1) 汉泰拟声词的重叠方法主要分为：部分重叠与完全重叠。
- (2) 部分重叠都是辅音与尾音相同而元音不同的方式。
- (3) 完全重叠可以分为：整体重叠与各部分分别重叠。

不同的地方有：

(1) 部分重叠的双音节拟声词：汉语拟声词把单纯拟声语素 A 当做源语素，语素变体 A' 在源语素的前面，韵母也变成 i/i/ 韵母，重叠为 A' A。但是泰语拟声词没有源语素，没有固定位置，也没有韵母变音的规律，记作 A₁A₂。

(2) 部分重叠的双音节拟声词，部分重叠的方法不同。汉语的 A'B'AB 式，是由双音节的单纯拟声词 AB 来重叠而构成的。但是泰语的 XA₁XA₂ 式，是由部分重叠的双音节拟声词 A₁A₂ 加上 “nɛ /kàʔ/” 这个词而构成的，“nɛ /kàʔ/” 放在 X 的位置。

(3) 汉语的整体重叠的拟声词有 2 种：AA 式、ABAB/A'AA'A 式；泰语的有 3 种：AA 式、ABAB/A₁A₂A₁A₂ 式、ABCABC 式。

(4) 汉语的各部分分别重叠的拟声词有 2 种：A'AA'A 式、ABB 式；泰语的有 1 种：A₁A₁A₂A₂ 式。

第五章

汉泰拟声词的对象

拟声词的对象是被模拟的声音，汉泰拟声词的对象可以分为 4 大类：关于人的拟声词、关于动物的拟声词、关于事物的拟声词、关于自然的拟声词。本章将研究汉泰拟声词之间有哪些的对象相同，那些的不同。

5.1 汉泰拟声词的相同对象

本文把《现代汉语词典》与《皇家学院词典》里面的拟声词对象来研究。有些拟声词还有其他对象，词典里面没有记下来，所以本文也采用语料库以及在网上搜索其他的对象。有下划线的拟声词表示这个词或者这个词的对象是词典里没有记录的。

5.1.1 关于人的拟声对象

关于人的拟声对象是人某个动作发出来的声音。比如：笑、哭、咳嗽、打喷嚏、吃、喝、咬牙、打架、走路、肚子叫、呼吸、心跳等的声音。据本文的收集来看，在汉语与泰语中关于人的对象相同有 31 个：

拟声词的对象	汉语拟声词	泰语拟声词
1. 打喷嚏的声音	阿嚏	ฟึด /fit/
2. 咳嗽的声音	喀	กุก /k'ùk/

		ขลุ่ก /k'lùk/ โหล่ก /k'lò:k/
3. 呕吐的声音	咯 哇 啞	อั่วก /ʔuâk/ โอั่วก /ʔò:k/ โอั่วกอั่วก /ʔò:kʔâ:k/ แหะวะ /wæʔ/
4. 打嗝的声音	เฝ่	อึ่ก ๆ /ʔú:kʔú:k/
5. 打鼾的声音	呼噜	ครอ่ก /k'rò:k/ ครึ่ด /k'rú:t/
6. 咬牙声	咯咯/格格	กรอ่ด /krò:t/
7. 清脆的咀嚼声	嘎巴	กรวบ /kruàp/ กรวับ /kruáp/ กรว้ม /kruâm/ กร็อบ /krò:p/ กรุบ /krùp/ กรุบกรึบ /krùpkrip/
8. 脚掌拍打泥泞地面等的声音	吧唧	แจะ /tæʔ/
9. 大口喝水吞咽的声音	咕咚 咕嘟	อึ่ก /ʔâk/ อึ่ก /ʔák/ เอ้อก /ʔúak/
10. 喝酒的声音	咕咚 咕嘟	กรึบ /krúp/
11. 吸食流质食物的声音	呼噜	ซู้ด /sú:t/ โฮ่ก /hò:k/
12. 呃嘴的声音	啧啧 啧啧	จู่ /təʔ/ จู่ ๆ /təʔʔəʔ/
13. 气或水从嘴里喷吐出来的声音	噗	พรวด /p'ruât/
14. 亲吻的声音	啾	จึบ /təúp/
15. 吃辣东西时嘴里发出的声音	啾/嘶	ซึ่ด /sí:d/ ซูด /sú:t/ ซู้ด /sú:t/ ซูดซาต /sú:tsâ:t/

		ซู้ตซ้อต /sú:tsá:t/
16. 笑声	哈哈 呵呵 嚯 哧 咯咯/格格 嘻 扑哧 嘿嘿	ฮ่า ๆ /há:há:/ ฮึก /k'ikk'ik/ คึก ๆ /k'ikk'ík/ คัก /k'ák/ พรีต /p'rú:t/ แฮะ /hæ:/ หึ /hù:/
17. 哭声	哇 哇哇 嗷嗷 呜呜 呜呜	แว้ว /wá:/ อูแว้ว /ùwá:/ กระจงอแง /kràtɔ̃:ŋw̃:ŋæ:/ แง /ŋæ:/ จะจ้ำ /tɔ̃tɔ̃:/ เย /jē:/ ว้าก /wá:k/ หวาก /wà:k/ วี้ด /wí:t/ หวิด /wì:t/ ฮือ /hū:/
18. 说话声	喳喳 叽叽嘎嘎/唧唧嘎嘎 叽叽喳喳/唧唧喳喳 叽叽嘈嘈 叽里咕噜 噼噼喳喳/噼噼嚓嚓 叽里呱啦 哇啦/哇刺 喃喃 哑哑 啞呀	จ้อกแจ๊ก /tɔ̃:ktɔ̃:k/ แว๊ด /wá:t/ กะหนอกะหน /kàŋw̃:kàŋæ:/ จีม /ŋūm/ จีมจ่า /ŋūmŋā:m/ พำพีม /p'ūmp'ām/ พีม /p'ūm/ อู้อี้ /ù:ŋi:/ อ้อแอ้ /w̃:w̃æ:/
19. 吹口哨儿的声音	啾/嘶	เปี้ยว /piáw/
20. 粗重的喘息声	哼哧 呼哧/呼蚩 咻咻 吁吁 哼儿哈儿	ครืดคราด /k'rútk'rát/ ฟืดฟาด /fú:tfá:t/ ฟูดฟาด /fú:tfâ:t/

21. 泪流落地的声音	吧嗒 噗噜噜	ผะ /p'wǎ:/
22. 心跳的声音	嘣 咯噔/格登 怦 噔 突突	ตึก /tùk/ ตึก /tùk/ ตึกตึก /tùktâk/
23. 肚子叫的声音	咕噜 咕咕 叽里咕噜	โครก /k'rô:k/ โครกครอก /k'rô:kk'rô:k/ โครกคราก /k'rô:kk'râ:k/ จ้อก ๆ /tɔ̀ktɔ̀k/
24. 鼓掌的声音	呱唧 啪 劈啪/劈啪 劈里啪啦	แปะ /pǎə:/ กราว /krā:w/
25. 脚步声	噔 咯噔/格登 噔 橐	ฉับ /tɕ'âp/ ต็อก /tók/ ตึง /tūŋ/ ปึง /pūŋ/
26. 踩着沙子或树叶等的声音	沙沙	กรอบแกรบ /krɔ̀:pkɾə:p/ สวบ ๆ /suàpsuàp/ สวบสวบ /suàpsà:p/
27. 脚掌拍打泥泞地面的声音	吧唧	ฟอดแฟด /fɔ̀:tfǎ:t/
28. 人打击的声音	啪 劈啪 砰	ตูป /túp/ ตูปตูป /tùptâp/ ปับ /pàp/ อ๊ก /ʔâk/ อ๊ก /ʔâk/ อึก /ʔùk/ อึก /ʔùk/ อึกอึก /ʔùkʔâk/ พลัก /p'lâk/ พัะ /p'uá:/ ผับ /p'àp/
29. 拍在脸上的声音	叭 啪	ฉาด /tɕ'à:t/

		เผียะ /p'iaʔ/
30. 人群的声音	哄 呼啦/呼喇	เกรียวกราว /kriəwkrā:w/
31. 脚底下滑动的声音	刺 刺溜 哧溜	พรีด /p'rū:t/

表 6. 汉泰关于人的拟声对象

5. 1. 2 关于动物的拟声对象

关于动物的拟声对象是指动物的某个动作发出来的声音。比如，动物的叫声、翅膀抖动、跑步等的声音。汉语和泰语中汉语和泰语中关于动物的对象相同的有 23 个：

拟声词的对象	汉语的拟声词的	汉语的拟声词的
1. 鸟叫的叫声	咯咯/格格 叽叽喳喳/唧唧喳喳 啾啾 啾啾 啾啾 啾啾 啾啾 啾啾	จ๊ิบ ๆ /tɕiɕpɕiɕp/
2. 小鸡、小鸟的叫声	叽	เจียบ /tɕiáp/
3. 大雁的叫声	嘎嘎/呷呷 哇哇 啞啞	กา /kā:/
4. 斑鸠的叫声	咕	กรุกกรู๊ /krùkkrú:/ จู้กกรู๊ /tɕúkkrú:/
5. 母鸡的叫声	咕	กะต๋าก /kà'tá:k/
6. 公鸡的叫声	喔	กะโต๊ก /kà'tó:k/ โอ๊ก /ó:k/
7. 鸭子的叫声	嘎嘎/呷呷 呱呱	ก้าบ ๆ /ká:pká:p/
8. 虫的叫声	唧唧 啾啾	หรีง ๆ /rìŋrìŋ/
9. 青蛙的叫声	呱呱	อบ ๆ /ʔòpʔòp/ อ๊ิบ ๆ /ʔópʔóp/
10. 老鼠尖细的声音	吱	จี้ด /tɕi:t/
11. 猫叫的声音	咪咪 喵	เหมี้ยว /miəw/ แป้ว /pɛ:w/
12. 羊叫的声音	咩 咩（咩）	แปะ /bɛ:ʔ/

		แมะ /mǎeʔ/
13. 牛叫的声音	哞	มอ /mō:/
14. 马叫的声音	嘶儿嘶儿	ฮึ /hī:/ ฮึ /hī:/
15. 蛇叫的声音	嘶/嘶	ฟ้อ /fō:/ ฟ้อ /fō:/
16. 狗叫的声音	汪	โฮ่ง /hō:ŋ/ โฮ่ง /hō:ŋ/
17. 狗啜泣的声音	嗷呜 呜呜	เอ็ง /ɛ:ŋ/
18. 昆虫飞动的声音	嗡	จู่ /tɕ'ù:/ หวี่ /wì:/ หึ่ง /hùŋ/
19. 翅膀抖动的声音	扑棱	พืบ /p'úp/ พืบพืบ /p'úpp'áp/
20. 鸟从木丛飞出来的声音	啾	ผล๊ะ /p'luàʔ/
21. 鱼在水里跳跃的声音	泼辣	โผง /p'ō:ŋ/
22. 马蹄的声音	嗒/哒 得	กุกกับ /kùpkàp/
23. 某种动物动作迅速的声音	刺棱 噌 啾 喇啦	ฉับ /tɕ'áp/

表 7. 汉泰关于动物的拟声对象

5. 1. 3 关于事物的拟声对象

关于事物的拟声对象是指某个事物自然发出或被人造出来的声音，比如，小喇叭、撕破东西的声音、打鼓的声音等。据本人的收集来看，汉语和泰语中关于人的对象相同的有 39 个：

拟声词的对象	汉语的拟声词的	汉语的拟声词的
1. 物体断裂的声音	叭/吧 嚓 嘎巴 咔吧/喀吧 咔嚓/喀嚓 啪嚓 啪啦 乒	เป๊ะ /p'ɔʔ/ เผาะ /p'ɔʔ/ โผง /p'ō:ŋ/

2. 物体碰碎的声音	叭/吧 嚓 嘎巴 咔吧/喀吧 咔嚓/喀嚓 啪嚓 啪啦 乒	เปรี๊ยะ /priàʔ/ เปรี๊ยะ /priáʔ/ เปรี๊อง /prùəŋ/ โผละ /p'òʔ/ โพละ /p'lóʔ/
3. 物体轻微的碰撞声	吧嗒 格登/咯噔 呱嗒/呱哒 咔 咔嗒/喀哒	กุก /kùk/ กรุก /krùk/ กุกกัก /kùkkàk/ กิก /kik/ กี้ก /kík/ กึก /kùk/ กึกกัก /kùkkàk/
4. 大力碰撞的声音	咣 咣当 哗 哐 哐当 哐啷 啪嚓 啪啦 砰 嘭 乒 乒乒	กรัวม /kruám/ โกรง /krō:ŋ/ กึ่ง /kūŋ/ โครม /k'rō:m/ ปัง /pāŋ/ ปึง /pūŋ/ ปังปัง /pōŋpāŋ/ โป้งเป้ง /pōŋpēŋ/
5. 金属、玉石、瓷器撞击的声音	当 当啷 铛 叮当/丁当/玎玎 叮咚/丁东/丁冬 丁零 丁零当啷 玎玲 琅琅	กริก /krik/ กรี้ก /krík/
6. 金属撞击的声音	银铛 锵 铮铮	กริ่ง /kríŋ/ ฝ่างฝ่าง /p'àŋp'àŋ/ โผ่งผ่าง /tɕ'ò:ŋtɕ'à:ŋ/
7. 鞭打的声音	啪	ขวับ /k'wàp/ ขวับเขวียว

		/k'wàpk'wiăw/
8. 拉动橡皮筋的声音	嘯 啪	หนับ /nàp/
9. 仍泥土的声音	啪	ผล๊ะ /p'luà?/ แผละ /p'làè?/ เผละ /p'lè?/ เผละ /p'è?/
10. 用硬邦的物体敲打的声音	啪 乒 梆 咚 嘭	เกาะ /kò?/ เปก /pè:k/ ปุก /pùk/ ปุ /pù?/ ต๊อก /tók/ โกก /kò:k/ เป๊ก /pé:k/ เป้ง /pê:ŋ/ โปก /pò:k/ โป๊ก /pó:k/ แป้ง /pǎ:ŋ/
11. 鼓声	咚 鏗	ตุ้มๆ /túmtúm/
12. 打钟、敲锣的声音	啜/铿	ห่าง /hà:ŋ/ เห่ง /hè:ŋ/ ห่างเห่ง /hà:ŋhè:ŋ/ เห่งห่าง /hè:ŋhà:ŋ/
13. 敲锣的声音	啜/铿	มุย /múj/ ห่มุย /mùj/ โห่ง /nò:ŋ/ ห่องๆ /hò:ŋhò:ŋ/ โหม่ง /mò:ŋ/
14. 枪声	叭/吧 嗒/哒 啪 噼啪 乒 啜/铿	ปัง /pāŋ/ เปรียง /priāŋ/ โป้ง /pô:ŋ/

15. 爆炸声	嘣 轰 轰隆 砰 噼里啪啦 噼啪	ตูม /tū:m/ ตูมตาม /tū:mtā:m/ ปัง /pāŋ/ ป๊ /púʔ/
16. 物体落地的声音	噹 咕咚 啪嚓 砰 扑腾 扑通/噗通	ตัง /tāŋ/ พลັก /p'lāk/ ผลุ /p'lùʔ/ ผลิ่ง /p'liŋŋ/ ตึงตัง /tūŋtāŋ/ ตึง /tūŋ/ ผล็อง /p'lǎŋ/
17. 物体落水的声音	咕咚 扑通/噗通	ผลุง /p'lǔŋ/ ป๋อม /p'ǒm/ ปุ๋่ม /p'ǔm/ ต๋อม /t'ǒm/ ตูม /tū:m/ ตุ้ม /tǔm/
18. 许多东西纷纷落地的声音	噼里啪啦	กราว /krā:w/
19. 物体摩擦的声音	嚓 刺 嚓 唰 窸窣	แกรก /kræ:k/ กรอกแกรก /krò:kkræ:k/ สวบ /suàp/ สวบสวบ /suàpsà:p/
20. 撕裂声	刺啦 哧 欸	ควาก /k'wà:k/ แควาก /k'wǎk/
21. 绳子断的声音	嘣	ผึง /p'iŋŋ/
22. 菜放到滚油锅里发出的短促的声音	欸拉	ฉ่า /tɕ'á:/ ฉี่ /tɕ'ì:/ แจ๋ /tɕ'ǎ:/
23. 哨子的声音	嘀 嘀嗒/滴答 咝/嘶	ปี้ด /pí:t/
24. 喇叭的声音	嘀嗒/滴答 嘟	แป็ด /pǎ:t/

		แป้น /pʰæ:n/
25. 钟表摆动的声音	嘀嗒/滴答	ตึก /tik/ ตึกต็อก /tiktók/
26. 物体受压力而发出的声音	嘎吱 咯吱	ออก /ʔò:t/ เอียด /ʔià:t/ เอียด /ʔiát/
27. 汽车刹住的声音	嚓 嘎 吱	พรีด /p'ruút/ เอียด /ʔiát/
28. 机器声	咕隆 轰隆 吭哧 突突 嗡嗡 轧	บื้อ /bũ:/ ครืน /k'rũ:n/
29. 火车开动的声音	咣当	กะซึกกะซึก /kàʔtɕ'wəkàʔtɕ'ək/
30. 东西滚动的声音	咕噜	ขลุ่ก /k'lùk/ ขลุ่กขลุ่ก /k'lùkk'làk/
31. 响亮的声音	轰 轰隆 訇 铿 隆隆	โครมคราม /k'rō:mk'rā:m/
32. 旗帜飘动的声音	呼啦/呼喇	ผับ ๆ /p'əpp'əp/ พื้บพื้บ /p'ũpp'ũp/
33. 建筑物或者某种物体倒塌的声音	呼啦/呼喇 哗啦 稀里哗啦	ครืน /k'rũ:n/ โครม /k'rō:m/ โครมคราม /k'rō:mk'rā:m/
34. 车轮的声音	辘辘	กึ่งกึ่ง /kũŋkũŋ/
35. 迅速通过的声音	嗖/嘶 嗖/飕	ฉับ /tɕ'əp/ หวิว /wũ:/
36. 报警器的声音	呜	หวอ /wʔ:/
37. 汽笛的声音	呜	หวูด /wũ:t/
38. 开门的摩擦声	呀 咿呀	อ้อดอ้อด /ʔò:tʰæ:t/ แอ็ด /ʔæ:t/

		แอ็ด /ʔæ:t/
39. 拉胡琴的声音	啾呀	อู้อี้ /ʔú:ʔi:/

表 8. 汉泰关于事物的拟声对象

5.1.4 关于自然的拟声对象

关于自然的拟声对象指天然发生的现象，比如，下雨、打雷、刮风的声音等。据本人的收集来看，汉语和泰语中关于自然的对象相同的有 10 个：

拟声词的对象	汉语的拟声词的	汉语的拟声词的
1. 打雷声	咕隆 轰 轰隆	ฮูม /hū:m/ ครึน /k'rū:n/ เปรี้ยง /priəŋ/
2. 雨声	哗啦 唰 索索 淅沥 淅淅 稀里哗啦	คัก /k'ák/ คัก /k'âk/ จ๊กจ๊ก /tɕákɕák/ แจ๋ /tɕ'æ:/ ฉ่า /tɕ'à:/ ซู่ /sù:/
3. 水流的声音	淙淙 潺潺 汨汨 咕咚 咕噜 哗 哗啦	จ๊อก /tɕòk/ โจ๊ก /tɕók/ ฉ่า /tɕ'à:/ ซ่า /sâ:/ ซู่ /sù:/
4. 液体滴落的声音	吧嗒 滴答 滴沥 叮咚/丁东/丁冬	ติ๊ง /tĩŋ/
5. 沸水的声音	咕咚	ปุด /pùt/ คลิก /k'lâk/
6. 水挤出的声音	咕叽/咕唧 扑哧/噗嗤 噗	พรอด /p'rôt/ ฟุด /fù:t/ ฟอด /fô:t/
7. 风声	呼 呜 飒飒 瑟瑟	คึก /k'ûk/ หวิว /wĩw/ อู้อู่ /ʔú:/

	淅沥 淅淅 萧瑟	
8. 气挤出的声音	扑哧/噗嗤 噗	ฟู่ /fi:/ ฟู่ /fi:/ ฟู่ /fû:/
9. 风吹树叶摩擦的声音	簌簌 索索 沙沙 唰 萧瑟	ซ่า /sâ:/
10. 火燃烧的声音	刺刺 烘烘	ฟู่บ /fûp/ แฟ่ /fâ:/

表 9. 汉泰关于自然的拟声对象

5.2 出现在汉语而不出现在泰语的拟声对象

出现在汉语而不出现在泰语的拟声对象，在词典里有 6 个：

对象的类型	对象的意义	拟声词
关于人物的拟声词	1. 鼻子和嘴发出的声音	哼儿哈儿
	2. 响亮的读书声等	琅琅 咿唔
关于动物的拟声词	3. 燕子的叫声	呢喃
关于事物的拟声词	4. 机枪的射击声	咯咯/格格
	5. 磨刀等的声音	霍霍
	6. 纺车等转动的声音	嘞

表 10. 出现在汉语而不出现在泰语的拟声对象

5.3 出现在泰语而不出现在汉语的拟声对象

出现在泰语而不出现在汉语的拟声对象，在词典里有 13 个：

对象的类型	对象的意义	拟声词
关于人物的拟声词	1. 闻的声音	ฟอด /fô:t/
	2. 拉肚子的声音	ปรอดๆ /prò:tprò:t/
	3. 挠的声音	แกรก /kræk/
关于动物的拟声词	4. 孔雀的叫声	กะโต้งโห่ง /kà?tò:ŋhòŋ/
	5. 公猫叫母猫的声音	หังว /ŋà:w/
	6. 赤麂的叫声	เป็บ /pé:p/
	7. 大象的叫声	แปร้น /præn/

		ฮูม /hū:m/
	8. 狗吼叫的声音	แฮ่/แฮ่ /hæ:/ ฮือ /hū:/
	9. 狗吃东西时的吼叫声	ง่า /ŋâm/ แง่ง /ŋæ:ŋ/
	10. 狗吃东西的声音	ผลับ /p'làp/
关于事物的拟声词	11. 拉东西的声音	กราก /kræk/ กรูด /krù:t/
	12. 敲打（泰国）木琴的声音	เห่ง /nè:ŋ/
	13. 打（泰国）的双面鼓的声音	ปัดปัง /pū:tpāŋ/

表 11. 出现在泰语而不出现在汉语的拟声对象

5.4 汉泰拟声词的对象比较

按照上面的内容可以认为如下：

(1) 汉泰拟声词的对象大部分相同。全部的汉泰拟声词对象共有 122 个。相同的对象有 103 个；出现在汉语而不出现在泰语的拟声对象 6 个，出现在泰语而不出现在汉语的拟声对象有 13 个。具体来讲，泰汉拟声词的对象占 84% 是相同的，不相同的对象则占 16%。

(2) 只出现在汉语或泰语其中一个的对象，有几个特点：

1) 有独特性的对象

有独特性的对象可能是某种动物的叫声，如：大象，老虎的叫声；也可能是某种当地的乐器，比如：泰国双面鼓、泰国木琴等声音。也可能是一些动作，比如，汉语中有读书的声音；泰语中有许多的狗叫声音，列，狗的叫声、呻吟声、吼叫声等。

2) 现在很少用的拟声对象

泰语中有一些很少见或者现在已经不用了的拟声对象，比如，拉肚子的声音、老虎的叫声、打泰国双面鼓的声音等。汉语中的例子，比如，纺车声、形容鼻子和嘴发出的声音等。

(3) 虽然汉语的拟声词数量比泰语的少，但汉语拟声词的对象范围比泰语的大，比如，“啪”可以表示鼓掌、打架、仍水泥等声音。在泰语中则用不同的拟声词来表达，比如，แปะ /pæʔ/ (鼓掌)、ต๊ับต๊ับ /tùptâp/ (打架)、แผละ /p'læʔ/ (仍水泥)。因为泰语的音素比汉语多，可以采用多种的音素来拼多种的声音。

在世界上有很多声音，但是只有一些声音人们把它模拟成拟声词。被模拟的声音应该跟那个的方人有一些关系，比如说汉泰拟声词里关于水的拟声词有很多，可能是因为中国人与泰国人的生活中跟水有关系，也可能是泰国与中国的地理有很多江河、泉水、瀑布等。泰语有大象叫声的拟声词，但是汉语没有，可能是大象在中国很少见。汉语拟声词有读书声的拟声词，但是泰语没有，可能是中国人有读出声音的习惯。我们可以看到社会或者文化的差别会影响到词汇的规定。研究的结果是汉泰拟声对象大多数是相同的，这表示汉泰的文化很相近或者已经通过文化的交流。

此外，只出现在汉语或泰语其中一个的对象，大部分都是现在已经不用了的拟声对象，如：某种野兽的叫声、某种当地的乐器声等。这表示中国与泰国的社会的变化偏向同一个道路，那就是变成全球化与城市社会。

第六章

汉泰拟声词的功能

本文把汉泰拟声词的功能分为 2 种类型：造词功能与造句功能。造词功能，本文将研究汉泰拟声词能合成哪种词类。造句功能，本文将研究汉泰拟声词在句子里能做哪些句法成分。最后，进行对比研究。

6.1 汉语拟声词的功能

6.1.1 造词功能

拟声词是一种词类，有修饰作用。从本文的研究发现汉语拟声词能合成 3 种词类：合成名词、合成动词、合形成容词。

6.1.1.1 合成名词

拟声词修饰后面的名词，造成偏正型的合成词。例如：

<u>唧筒</u>	【名】泵。
<u>哈哈镜</u>	【名】用凹凸不平的玻璃做成的镜子，照起来奇形怪状，引人发笑
<u>乒乓球</u>	【名】乒乓球运动使用的球，用赛璐珞制成。

6.1.1.2 合成动词

拟声词修饰后面的动词，造成偏正型的合成词。例如：

<u>轰鸣</u>	【动】发出轰隆轰隆的巨大声音。
<u>哄笑</u>	【动】许多人同时大笑。
<u>唧啾</u>	【动】小声说话。

6.1.1.3 合形成容词

拟声词可以补充说明前面的形容词或者动词，造成补充型的合成词。例如：

(1) 形容词 + 合成词

<u>乐呵呵</u>	【形】状态词。形容高兴的样子。
<u>冷飕飕</u>	【形】状态词。形容风很冷或寒气逼人。

(2) 动词 + 合成词

<u>喘呼呼</u>	【形】状态词。形容喘气的样子。
<u>笑嘻嘻</u>	【形】状态词。形容微笑的样子。

拟声词加上词缀“然”，造成附加式的合成词。例如：

<u>轰然</u>	【形】状态词。形容声音大。
-----------	---------------

哄然 【形】状态词。形容许多人同时发出声音。

6.1.2 造句功能

拟声词是一种词类。拟声词主要作状语，也能作其他的句子成分，不过不能一概而论，因为构造不同的拟声词，造成了句法功能的差异。构造不同的拟声词分为：单纯拟声词、重叠式拟声词、拟声数量结构。研究之后发现，汉语拟声词能作7种句子成分：1) 状语 2) 补语 3) 定语 4) 谓语 5) 主语 6) 宾语 7) 独立语。

6.1.2.1 作状语

单纯拟声词、重叠式拟声词与拟声数量结构都能做状语：

(1) 单纯拟声词作状语，用“地(的)”的情况较多。例如：

- 1) 然后，他啪地放下杯子。(张贤亮)
- 2) 钟书记背着老人出来不久，房子哗地就倒塌了。(无名)

(2) 重叠式拟声词作状语，用“地(的)”的情况和不用“地(的)”的情况都是常见。例如：

- 1) 两个外省人窸窣窸窣地走了，夹杂着极细弱的呻吟声。(陈世旭)
- 2) 狗经过时汪汪叫了两声。(余华)

(3) 双音节的拟声词不用“地(的)”的情况，经常作双音节的动词的状语，形成四音节的词组，很像四字格的形象。例如：

- 1) 我在门外哇哇大哭。(王子良)
- 2) 她自己也在吁吁喘气。(无名)

(4) 拟声词加“数+量”结构形成拟声数量结构，拟声数量结构经常作状语，例如：

- 1) 门咣的一声关上了。(张欣)
- 2) 大石头咕咚的一声掉到水里去了。

6.1.2.2 作补语

单纯拟声词与拟声数量结构不能作补语。重叠式拟声词加上“的”字可以作补语。例如：

- 1) 这孩子把两只脚架在墙上，睡得呼呼的。(余华)
- 2) 书记笑得哈哈的，不断说兄弟你牌打得真好。(李承鹏)

6.1.2.3 作定语

单纯拟声词与拟声数量不能做定语。重叠式拟声词作定语的情况如下：

(1) 重叠式拟声词加上“的”字作定语比较自由。例如：

- 1) 在咣当咣当的火车上，他第一次感受到世界竟然是那么大呀！(李佩甫)
- 2) 当领导们进村时，老百姓放起了噼里啪啦的鞭炮。(无名)

(2) 拟声词经常修饰“声”字，作定语时不用“的”字，例如：

- 1) 几乎淹没了我踏着厚厚的落叶发出的沙沙声。(郭栋)
- 2) 过了不到十分钟，救护车的呜呜声由远及近。(杨恒均)

(3) 拟声词修饰复音词或词组的情况很少，常见的是双音节拟声词修饰双音节的复音词或词组，不用“的”字，成为四音节词组，像四字格的形象。如：淅沥小雨、飒飒寒风、潺潺流水、哗哗水声、咚咚战鼓、淙淙泉水等。例如：

- 1) 她的心中有难以形容的愉快，仿佛她又听见咚咚战鼓。(姚雪垠)
- 2) 传来哗哗水声，每个人都洗得干干净净。(王朔)

6.1.2.4 作谓语

单纯拟声词不能作谓语。重叠式拟声词与拟声数量都能做谓语：

- (1) 重叠式拟声词能单独作谓语，例如：
 - 1) 胡家漏得很厉害，这里滴滴答答，那里叮叮咚咚。（欧阳山）
 - 2) 两人叽叽嘎嘎，手嘴并用。（徐坤）
- (2) 拟声数量结构能作谓语，例如：
 - 1) 大雨稀里哗啦一阵，每个人都躲起来了。
 - 2) 我噎的一拳，镜子啪啦的一声。

6.1.2.5 作主语

拟声词一般不能充任主语。但是在一定的情况下可以作主语，就是谓语动词为：“是”、“像”、“表示”等。单纯拟声词、重叠式拟声词及拟声数量结构都能作主语，例如：

- 1) 轰隆好像雷声，原来是爆炸声。
- 2) 汪汪是狗叫的声音，喵喵是猫叫的声音。
- 3) 嘞的一声吓得孩子哭起来了。

6.1.2.6 作宾语

汉语拟声词一般不作名词用，也不直接做宾语，但在一定的条件下可以作。单纯拟声词、重叠式拟声词及拟声数量结构都能作宾语，例如：

- 1) 只听“唰——”（刘流）
- 2) 在正山顶上爆炸了！紧接着“轰隆……”（刘流）
- 3) 他作势一扭，嘴里发出“咔嚓”一声。（亦舒）

6.1.2.7 作独立语

单纯拟声词、重叠式拟声词以及拟声数量结构都能作独立语。拟声词作独立语时可以添加在句首、句中或句尾，由撇顿号“，”与破折号“——”搁在拟声词与句子之间。例如：

- (1) 单纯拟声词：
 - 1) 丁当，又一粒珍珠坠入玉盘。（李广田）
 - 2) 韭菜落到了地上，站起身来的时候碰翻了小板凳，咣当。（王蒙）
- (2) 重叠式拟声词：
 - 1) 其余的人都谈着话，稀里哗啦，也不分个先后。（无名）
 - 2) 他身边的乘客在翻报纸，哗啦哗啦，他很不情愿地睁开眼。（刘心武）
- (3) 拟声数量结构：
 - 1) “砰”的一声，酒杯摔在地上，粉碎。（古龙）
 - 2) 进了内院，咔嚓一声，黑牢大门关上了。（马识途）

6.2 泰语拟声词的功能

6.2.1 造词功能

在泰语里拟声词属于形容词，有修饰作用。从本文的研究发现泰语拟声词能合成 2 种词类：合成名词与合成动词。

6.2.1.1 合成名词

(1) 名词 + 拟声词

拟声词修饰前面的名词，造成名词性的合成词。大多数是专有名词，例如：

1) 动物名：按照动物的叫声而取着动物的名字。如：

นกควัก /nókkwâk/ 【名】一种鸟的名称

ลูกเจี๊ยบ /lû:ktciáp/ 【名】小鸡

2) 乐器名：按照音乐的声音而取着乐器的名字。如：

กลองตุ๊ก /klõ:ŋtúk/ 【名】一种鼓的名称

กลองต๋อ /klõ:ŋtók/ 【名】一种鼓的名称

3) 美食名：按照煮食的步骤声而取着美食的名字。例如：

แกงฉู่ /kæ:ŋtɕ'ù:tɕ'ì:/ 【名】泰国的一种甜辣汤

ขนมตัดตับ /k'anõmtútáp/ 【名】泰国的一种甜品

4) 东西名：按照使用东西产生的声音而取者东西名字。例如：

นกหวีด /nókwi:t/ 【名】哨子

ว่าวหง่าว /wâ:wŋà:w/ 【名】一种风筝的名称

(2) 动词 + 拟声词

拟声词修饰前面的动词而造成名词性的合成词，在词典里只找到一个词，

如：

ชักโครก /tɕ'ăkk'rò:k/ 【名】马桶

(3) 词缀 + 拟声词

拟声词附加前面的词缀，造成名词性的合成词。例如：

กระแตแต้แว๊ด /krà'tæ:tæ:wá:t/ 【名】一种鸟的名称

กระจิบ /krà'tcip/ 【名】一种鸟的名称

6.2.1.2 合成动词

拟声词修饰前面的动词，造成动词性的合成词。例如：

ถอยกรูด /t'õ:ikrù:t/ 【动】很快而乱地往后退，没有准备地往后退

ล้มตึง /lõmtuŋ/ 【动】背部碰地上地跌倒

6.2.2 造句功能

泰语拟声词属于形容词的词类。一般在句子里做状语，不过根据研究者进一步的研究发现，泰语拟声词还能做其他句子成分。泰语能做 5 种句子成分：1) 状语 2) 定语 3) 谓语 4) 主语 5) 独立语。

6.2.2.1 作状语

泰语拟声词主要作状语。作状语的情况如下：

(1) 拟声词在动词的后面作状语，例如：

- 1) จันกสึนน้ำลายเอือก ตะลึงมองอยู่นาน (อัญชรีย์ น้อยนิยม)
/tɕ'ǎn klɯ:n námlāj ʔúak tàlɯŋ mɔ:ŋ jù:n nǎ:n/
我咕嚕地吞下了口水，很长时间地目瞪口呆。(Ancharee Noiniyom)
- 2) พ่อเกาหัวแกรกๆ ก่อนจะตอบ (พิไลมาส คำชู)
/p'ò: kǎw huǎ kræ:kkræ:k kò:n tɕà? tò:p/
爸爸先挠自己的头，然后回答问题。(Pilaimas Khamchoo)

(2) 拟声词在动量词的身份作状语，同时形容声音与次数。大部分是一个音节的拟声词。例如：

- 1) ไม่มีเสียงโทรศัพท์แม้แต่กริ่งเดียว (สโรชา ประการ)
/mâj mī: siǎŋ t'òrəsàp mǎe: tǎe: krɨŋ diǎw/
电话叮当一声也没有。(Sarocho Prangkarn)
- 2) เขาหอมแก้มสาวแก่ฟอดหนึ่ง (วินทร์ เลียววาริณ)
/kǎw hǎ:m kǎe:m sǎ:w kǎe: fɔ:t nùŋ/
他在老姑娘脸上亲了一个。(Win Liaowarin)

(3) 拟声词作状语时，在动词与拟声词之间可能有组词“ดั่ง /dǎŋ/”，如：

- 1) คุณปู่อ่านแล้วตบโต๊ะดั่งปัง (ชมัยพร แสงกระจ่าง)
/k'ūn pù: ʔà:n ʔǎe:w tɔp tó? dǎŋ pǎŋ/
爷爷读完之后，啪的一声拍在桌子上。(Chamaiporn Saengkrajang)
- 2) พอมาถึงตึกสีขาวเจ็ดชั้นเขาก็เหยียบเบรกดั่งเอี้ยต (นิลวรรณ ชื่นชม)
/p'w: mā: t'úŋ tùk sí: k'á:w tɕèt tɕ'án k'ǎw k'w: jiàp brè:k dǎŋ ʔiát/
开车到白色的七层楼，他突然嘎的一声停车。)(Nillawan Chuenchom)

6. 2. 2. 3 作定语

泰语拟声词作定语时经常修饰“เสียง /siǎŋ/”（声音）的名词，其他的名词很少见。例如：

- 1) เธอได้ยินเสียงตุมบ่นผิวน้ำ (ธรรณ ชำรงนาวาสวัสดิ์)
/t'ò: dáj jɨn siǎŋ tū:m bɔn p'iw ná:m/
在水里，她听到了扑通扑通的声音。(Torn Thamrongnawasawad)

- 2) ลมฟูๆ เมื่อสักครู่นี้เป็นลมหายใจของหมาตัวนี้นั่นเอง (สโรชา ประการ)
/lōm fū:fū: mûa sàkrù: pēn lōmhājtcāj k'ă: tuā ní:ṽ:ŋ m nânʔē:ŋ/
刚才噗的风气，原来是这条狗的呼吸声。(Sarocha Prangkarn)

6. 2. 2. 4 作谓语

某些泰语的拟声词能作谓语，例如：

- 1) พอหลานอู้อ้อออกมา ยาก็ดีอกดีใจ (พจนานุกรมไทย)
/p'ṽ: lă:n ʔũʔwǎ: ʔò:k mā: jā: kṽ: dī:ʔòk dī:tcāj/
婴儿一哇哇，奶奶就兴高采烈。(泰语词典)
- 2) เขาไม่พูดอะไรได้แต่หะ ๆ (พจนานุกรมไทย)
/k'ăw māj p'ũ:t àʔrāj dāj tǎ: hæʔhæʔ/
他什么话也没说，只能嘿嘿。(泰语词典)

6. 2. 2. 5 作主语

拟声词一般不能充任主语。但是在一定的情况下可以作主语，就是谓语动词为：
คือ /k'ũ:/ (是)、เป็น /pēn/ (是)、หมายถึง /māj't'ũŋ/ (表示) 等。例如：

- 1) แปะเป็นเสียงปรบมือหรือเสียงน้ำหยดก็ได้
/pǎ:ʔ pēn siǎŋ pròpmū: rǔ: siǎŋ ná:mjòt kṽ:dāj/
劈啪是掌声或者流水声。
- 2) ฟุดฟาดหมายถึงเสียงอะไร
/fū:tfá:t māj't'ũŋ siǎŋ ʔàʔrāj/
吁吁表示什么声音？

6. 2. 2. 6 作独立语

拟声词作独立语时可以添加在句首、句中或句尾。拟声词与句子之间有间隔。
例如：

- 1) ตุม ตุม ตุม เด็ก ๆ โดดน้ำไล่ตามกันลงมา (สัมฤทธิ์ พุ่มสุวรรณ)
/tū:m tū:m tū:m dèkdèk dò:t ná:m lâj tā:m kân mā:/
扑通 扑通 扑通——孩子们一个接一个地跳下水。(Samrit Pumsuwan)
- 2) ท้องยังร้องด้วยความหิว จ็อกจ็อกจ็อก (วรภร พรหมเสน)
/t'ṽ:ŋ jāŋ kōŋ rṽ:ŋ duây k'wā:m hīw tǎ:k tǎ:k tǎ:k/
肚子饿了，咕噜咕噜咕噜。(Woraporn Promsen)

6.3 汉泰拟声词的功能的比较

6.3.1 造词功能的比较

根据上述的内容，如此分析与比较汉泰拟声词的造词功能：

(1) 汉语拟声词比泰语拟声词做更多种合成词的成分。汉语拟声词能合成 3 种词类：名词、动词以及形容词。泰语拟声词能合成 2 种词类：名词与动词。

(2) 汉泰拟声词作合成词的方法，有些相同，有些不同：

1) 合成名词的方法：汉语里有一个方法是拟声词修饰后面的名词，汉语语法叫做偏正型。泰语里有 3 个方法是：拟声词修饰前面的名词、拟声词修饰前面的动词、合成词加上前面的词缀。

2) 合成动词的方法：汉泰当中有相同的方法是拟声词修饰动词，但是拟声词的位置不同：汉语拟声词在动词的前面，汉语语法叫做偏正型；泰语拟声词在动词的后面。

3) 合形成形容词的方法：汉语拟声词合形成形容词的成分有 3 个：拟声词补充前面的形容词、拟声词补充前面的动词、拟声词加上后面的词缀。前两者在汉语语法叫做补充型，最后者在汉语语法叫做附加式。

6.3.2 造句功能的比较

根据上述的内容，如此分析与比较汉泰拟声词的造句功能：

(1) 汉语拟声词比泰语拟声词能作更多种句子成分。汉语拟声词能作 7 种句子成分。即：状语、补语、定语、谓语、主语、宾语及独立语。泰语拟声词能作 5 种句子成分，除了作补语与宾语之外，其它的句子成分都能同汉语拟声词做的一样。

(2) 在汉语中由于拟声词的构造上的不同，造成了造句功能上的差异。单纯拟声词只能作 4 种句子成分：状语、主语、补语及独立语。而重叠式拟声词能作上述所说的 7 种句子成分。但是泰语中没有这样的情况，拟声词的构造上的不同，没有影响到造句功能。

(3) 汉语拟声数量结构能作 5 种句子成分：状语、谓语、独立语、主语及宾语。而泰语里没有拟声数量结构。

第七章

总结

7.1 汉泰拟声词的音素与语义关系的总结

1) 泰语拟声词里的每一个音素：辅音、尾音、元音、声调，都能表示拟声词的语义。但汉语拟声词里的音素当中，除了声调之外才能表示语义。汉语里的拟声词大部分都是阴平声调，所以不能分析音素与语义关系。

2) 汉泰拟声词的辅音与尾音都表示声音的音质。汉语拟声词的元音表示声音的响度。但是泰语拟声词的元音不只是表示声音的响度，而且还表示声音的长度。另外，泰语拟声词里的声调也能表示声音的高度。

3) 总结，泰语里的音素比汉语的多，表示声音的能力也比汉语的多。下面是总表：

拟声词	音素与语义的关系			
	辅音	尾音	元音	声调
汉语	表示声音起头的音质	表示声音尾巴的音质	表示声音的响度	跟语义无关
泰语	表示声音起头的音质	表示声音尾巴的音质	表示声音的响度 表示声音的长度	表示声音的高度

表 12. 汉泰拟声词里的音素与语义的关系的对比

7.2 汉泰拟声词的重叠式的总结

1) 汉泰拟声词的重叠方法分为两大类：完全重叠与部分重叠。但是重叠式有所不同。看下面的总结表：

重叠方法	汉语拟声词的重叠式	泰语拟声词的重叠式
部分重叠	A'A 式	A ₁ A ₂ 式
	A'B'AB 式	XA ₁ XA ₂ 式
完全重叠	AA 式	A ₁ A ₂ 式
	ABAB/A'A A'A 式	ABAB/A ₁ A ₂ A ₁ A ₂ 式 ABCABC 式
	A'A'AA 式 ABB 式	A ₁ A ₁ A ₂ A ₂ 式

表 13. 汉泰语拟声词的重叠式的对比

2) 汉泰拟声词部分重叠时辅音与尾音相同而元音不同，但是仔细的分析有些不一样的地方：

2.1) 部分重叠的双音节拟声词：汉语拟声词把单纯拟声语素 A 当源语素，语素变体 A' 重叠源语素的辅音与尾音，但元音变成 i/i'，位置在源语素的前面，记作 A'A。但是泰语拟声词没有源语素与语素变体，没有固定位置，也没有元音变音的规律，记作 A₁A₂。

2.2) 部分重叠的四音节拟声词，部分重叠的方法不同。汉语的 A'B'AB 式，是把双音节的单纯拟声词 AB 来重叠的。但是泰语的 XA₁XA₂ 式，是由双音节拟声词 A₁A₂ 加上“nɛ /kàʔ/”这个词而成的，“nɛ /kàʔ/”放在 X 的位置。

3) 汉语的整体重叠拟声词有 2 种：AA 式、ABAB/A'A'AA'A 式；泰语的有 3 种：AA 式、ABAB/A₁A₂A₁A₂ 式、ABCABC 式。

4) 汉语的各部分分别重叠拟声词有 2 种：A'AA'A 式、ABB 式；泰语的有 1 种：A₁A₁A₂A₂ 式。

7.3 汉泰拟声词的对象总结

汉泰拟声词的对象可以分为4大类：关于人的拟声词、关于动物的拟声词、关于事物的拟声词、关于自然的拟声词。

本文是把词典里的拟声词来研究的。汉语的拟声词从《现代汉语词典》中收录的。泰语的拟声词从《皇家学院大词典》中收录的。把收录的汉泰拟声词的对象来对比，结果是汉泰拟声词的对象大部分相同，只出现在汉语拟声词里与只出现在泰语拟声词里的对象很少。相同的汉泰拟声词占84%，不同的拟声词占16%。

7.4 汉泰拟声词的功能总结

(1) 造词功能

汉泰拟声词能作合成词的成分，看下面的总结表：

合成词的词类	汉语拟声词合成词的方法	泰语拟声词合成词的方法
名词	拟声词 + 名词	名词 + 拟声词 动词 + 拟声词 词缀 + 拟声词
动词	拟声词 + 动词	动词 + 拟声词
形容词	形容词 + 拟声词 动词 + 拟声词 拟声词 + 词缀	-

表 14. 汉泰拟声词的造词功能的对比

从上面的表来看，汉语拟声词的造词功能比泰语的多。汉语拟声词能合成3种合成词：名词、动词及形容词。而泰语拟声词能合成2种合成词：名词与动词。

(2) 造句功能

汉泰拟声词能充当各种句子成分，看下面的总结表：

句子成分	汉语拟声词	泰语拟声词
状语	✓	✓
补语	✓	-
定语	✓	✓
谓语	✓	✓
主语	✓	✓
宾语	✓	-
独立语	✓	✓

表 15. 汉泰拟声词充当组句成分的功能的对比

从上面的表来看，汉语拟声词的造句功能比泰语的多。汉语拟声词能充当7种句子成分：状语、补语、定语、谓语、主语、宾语及独立语。泰语的拟声词能充当5种句子成分，除了作补语与宾语之外，都能跟汉语拟声词有一样的造句功能。

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวลีลาวันต์ สุรชิต เกิดเมื่อวันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2532 ที่อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง สาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชา ภาษาตะวันออก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2553 และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตร อักษรศาสตรมหาบัณฑิตที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2554